

Mustafa ERIŠ

PRANAŠO ŽMONOS

-Visų Likinčiųjų Motinos-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

PRANAŠO ŽMONOS

-Visų Likinčiųjų Motinos-

Mustafa ERIŠ

ERKAM PUBLISHING

©Erkam Publications 2013

Erkam Publications

İkitelli Organize Sanayi Bölgesi Mahallesi

Atatürk Bulvarı Haseyad 1. Kısım No: 60/3-C

Başakşehir, İstanbul, Turkey

Tel: (90-212) 671-0700 pbx

Fax: (90-212) 671-0717

E-mail: info@islamicpublishing.net

Web site: <http://islamicpublishing.net>

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the copyright owner.

ISBN:

Translator : Abdullah Penman

Editors : Selman Slocum (First edition)

John Yasin (First edition)

Cover Design : Ali KAYA

Typeset by : Altinoluk Graphics

Printed by : Erkam Printhouse

Turiny

Ižanga.....	7
Kilnioji Hadidža (radiallahu anha)	11
Kilnioji Aiša (radiallahu anha)	23
Sauda bint Zam'a (radiallahu anha)	41
Kilnioji Hafsa (radiallahu anha)	49
Zainab bint Huzeima (radiallahu anha)	57
Zainab bint Džahš (radiallahu anha)	59
Ummu Saliama (radiallahu anha)	69
Ummu Habiba (radiallahu anha)	79
Džiuveirija bint Haris (radiallahu anha)	87
Safija bint Huvei (radiallahu anha)	95
Maimuna bint Haris (radiallahu anha)	105
Kilnioji Marija (radiallahu anha)	111
Šeimyninis Allah'o Pasiuntinio gyvenimas	115
Kai kurios Allah'o Pasiuntinio žmonų ypatybės	121
Chronologinė biografijų lentelė	125

Ižanga

Šlovė Aukščiausiam Allah'ui, kurio Vardas yra šventas danguose ir žemėje, tebūnie taika ir palaiminimas Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam), jo šeimai ir bendražygiams.

Kiekvienas iš mūsų, būdamas tikinčiu musulmonu, yra vienos didelės šeimos nariu. Kiekvienam yra didžiulė laimė priklausyti Muhammad'o (sallallahu aleihi va sallam) ummai ir gyventi taip, kaip dera jo pasekėjams.

Abiejų pasaulių Saulė (sallallahu aleihi va sallam) sakė: „Aš užimu jūsų tėvo vietą“, tuo parodydamas, kad jis yra šios didelės šeimos galva. Tai patvirtina ir tas faktas, kad Aukščiausiasis Allah'as Šventajame Korane pavadino Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmonas „Ummahatul-mu'minun“ – „visų tikinčiųjų motinomis“. Tai padaro kiekvieną tikintį musulmoną vienos didelės šeimos nariu, kurios baziniai principai Islame padėti paties Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam).

Islamas traktuoja vyrą ir moterį lygiateisiais, vienas kitą papildančiais, bendruomenės nariais. Jis reikalauja, kad jų santykiai būtų pagrįsti tik žmogiškąja pagarba, o jų širdyse būtų meilė, kuri, peraugusi į stiprius jausmus, taptų šeimos sukūrimo priežastimi. Islamas ragina vyrą ir moterį įveikti visus šio gyvenimo sunkumus. Ir primena jiems, kad tik bendrame gyvenime jų giminė bus pratęsta, o sielos suras

ramybę. Islamas nurodo jiems patį lengviausią kelią į laimę, džiaugsmą ir gerovę.

Moteris abiejų pasaulių Saulės gyvenime (sallallahu aleihi va sallam) figūruoja visais savo pasireiškimais: motina, dukra ir žmona.

Islamiškoje šeimoje moteris niekuomet nebuvo užguita, pažeminta ar peikiama. Kalbėdamas apie moterį žodžiais: „Rojus yra po jūsų motinų kojomis“, Islamas skiria jai garbingą vietą, padarydamas motinas labiausias gerbiamomis.

Ar galite prisiminti nors vieną moterį, kuri su apgailestavimu ir kartėliu kalbėtų apie savo gyvenimą, nugyventą kartu su Allah'o Pasiuntiniu (sallallahu aleihi va sallam)?..

Tegul ši knyga, kurioje mes stengėmės surinkti pačius ryškiausius ir labiausiai pamokančius pavyzdžius iš mylimų Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmonių gyvenimų, žinomų kaip „tyrosios jo sutuoktinės“, taps vartais, kurie atves mus į dvasingumą, supusį jas. Kalbėti apie jas paprastai – neįmanoma, nes kiekviena iš jų buvo panaši į sodą, nušviestą pranašystės šviesa. Juk būtent jos, būdamos pačios artimiausios Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam), pirmos priimdavo jo (nur) šviesą ir saugojo ją širdyje. Ši šviesa nušvietė ne tik jų išorę, bet ir vidų, ir, Aukščiausiojo valia, leido tapti „visų tikinčiųjų motinomis“. Kaip apie tai sako vienas poetas, iki laikų pabaigos jos bus minimos kaip „visų tikinčiųjų motinos, puikios kaip angelai sutuoktinės“.

Jūs visų tikinčiųjų motinos, kaip angelai puikios sutuoktinės...

Tik jūsų dėka šios ummos gyvenimas tęsis amžinai..!

Prieš mus Pasiuntinys ir jo mylimos žmonos.

Rojus guli po jūsų kojomis, ir gyvenimas jūsų – mums amžinas vadovas...

Ši knyga, pavadinta „Pranašo žmonos“, susideda iš atskirų pasakojimų, kurie anksčiau jau buvo išleisti žurnale „Altinoluk“, rubrikoje „Moterys-bendražygės“. Mūsų skaitytojų prašymu, mes surinkome visus straipsnius į vieną ir juos papildę, išleidome knygą. Tikimės, kad šis kuklus darbas bus jums naudingas, padės pelnyti mūsų Valdovo palaiminimą. Amin.

2001 vasario 12

Mustafa Eriš

„O Pranašo žmonos! Jūs - ne tokios, kaip kuri nors iš moterų...“ (al-Ahzab, 33/32)

„ O Pranaše, pasakyk savo žmonoms, dukros ir tikinčioms moterims, tegul jos labiau užsitraukia savo skraistes. Taip jas lengviau atskirs (nuo kitų moterų) ir tada jų neužgaulios. Allah'as Atleidžiantis, Gailestingas!“ (al-Ahzab, 33/59)

„Visa, kas buvo susiję su mano santuoka ar mano dukrų santuokomis, buvo sprendžiama danguje. O žinią apie tai man atnešdavo Džibril (aleihissalam)“
Hadis-šarif

Pirmasis žmogus, priėmęs Islamą... Pirmoji Allah'o Pasiuntinio žmona...

Kilnioji Hadidža

(radiallahu anha)

Kaip jau žinome, Hadidža (radialahu anha) buvo pirmoji, patikėjusi religija, kurią skelbė Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam)... Ši laiminga moteris tapo pirmąja jo žmona. Ji buvo iš turtingos ir žinomos giminės. Ir išsiskyrė savo išvalgumu, puikiu charakteriu, protu, kilnumu, malonumu, tyrumu, išsiauklėjimu ir geradariyste... Pirmoji visų tikinčiųjų motina... Ištikima Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) draugė ir patarėja... Mūsų motulė, kurios atsidavimui nebuvo lygių.

Pirmoji iš visų žmonių ji priėmė Islamą ir pareiškė tai Allah'o Pasiuntiniui. Ji buvo pirmoji, kuri suteikė jam šiame kelyje pačią didžiausią paramą. Juk būtent ji buvo greta Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) pačiomis sunkiausiomis akimirkomis, ramindama jį savo žodžiais, suteikdama tvirtybės ir išaukštindama savo rūpesčiu ir meile. Ji – jo širdies draugas, vienas tik jos žvilgsnis sunkumų akimirką suteikdavo Pranašui jėgų. Būtent ji, savo gyvenimiška patirtimi ir gyvenimo supratimu parodė tikinčioms būsimų kartų moterims nepralenkiamą pavyzdį, būdama Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) ramsčiu, tiek moraline, tiek materialine prasme...

Gimė Hadidža (radiallahu anha) 556 metais Mekojė. Jos tėvas buvo vardu Huvailid, o motina –Fatima. Jie buvo iš kilmingos giminės.

Hadidža su Pranašu Muhammad'u turėjo bendrų protėvių – iš tėvo pusės iš Kusai giminės, ir iš motinos pusės iš Lui giminės.

Dar iki Islamo atėjimo Hadidžą (radiallahu anha) vadino „Tahira“ (tyroji). Jos tėvas, kuris numirė dar iki Fidžar karo, buvo vienas iš žymiausių Kureiš genties pirklių. Džahilijos laikotarpiu Hadidža du kartus buvo ištekėjusi. Po antrojo vyro mirties ji liko našluti. Nors jai piršosi ne vienas vyras, ji atsisakė pasiūlymų. Šiai kilnios širdies ir puikaus būdo moteriai, buvo nulemtas kitoks likimas.

Yra žinoma, jog jai priklausė didžiuliai prekybiniai karavanai. Ji vertėsi korporacine prekyba, ir į savo verslą priimdavo tik tuos, kuriais pasitikėjo. Kartą jai prireikė žmogaus, kuris išmatytų prekybą ir sugebėtų lydėti karavanus į kitus miestus. Šiuo tikslu ji kelis kartus siuntė žmogų į Meką, kad surastų tinkamą žmogų. Greitu metu jai pasisėkė sužinoti apie jaunuolį vardu Muhammad, žinomą savo patikimumu ir geru charakteriu. Tai labai pradžiugino Hadidžą (ra), nes Muhammad-al-Amin vardą Mekoje buvo girdėjęs kiekvienas.

Hadidža (radiallahu anha) pasiūlė jam didelį atlyginimą, didesnę nei kitiems. Ji taip pat pasiuntė jam į pagalbą savo tarną Maisar'ą, kuris padėdavo jai tvarkyti prekybos reikalus. Ir liepė jam visame kame klausyti Muhammad'o (sallallahu aleihi va sallam), niekur jam neprieštarauti. O grįžus papasakoti apie viską, ką jis matė. Taigi, karavanas patraukė į Siriją. Šios kelionės metu Muhammad'ą (sallallahu aleihi va sallam) lydėjo stebinantys reiškiniai. Jis pastebėjo, jog virš jo galvos nuolat sklando paukštis ir saugo jį nuo kaitrios saulės spindulių. Arba kaip jį nuolat sekioja nedidelis debesėlis, kur jis beeitų. Jis matė, kad nuvargę, atsilikę nuo karavano kupranugariai, ima sparčiai žingsniuoti karavano priekyje, vos jam paglosčius jų kojas. Arba, kaip jo akyse sužaliavo išdžiūvęs medis, jiems sustojus pailsėti Busroje. Ten prie jų priėjo vienuolis Nastura. Jis įtarė, kad Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) tikriausiai yra paskutinysis pranašas, kurio atėjimo laukiama, nes niekas, išskyrus pranašus, nesustodavo po šiuo medžiu. Vienuolis, išklausinęs Maisar'o apie ženklus, kurie nurodomi Evangelijoje. „Ar

švyti Muhammad'o akys?" – klausė jis jo. „Taip... – atsakė jis, - be to, nuolat“. Vienuolis pasakė: „Tada jis turėtų būti paskutinyasis pranašas. O, kad aš sulaukčiau to laiko, kai jis bus pasiųstas su misija!“ Šios kelionės metu Maisar'as tapo dar vieno įvykio liudininku. Vienas judėjas atėjo pas juos prekybos reikalais. Jis niekaip negalėjo patikėti, jog jo neapgaukinėja ir pareikalavo, kad Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) prisiektų Latu ir Uzzu. Į tai Muhammad'as atsakė: „Iki šios dienos aš niekada neprisiekinėjau šiais vardais“. Po keleto dienų, baigęs prekybą, Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) su dideliu pelnu grįžo į Meką.

Hadidža (radiallahu anha) labai jaudinosi. Jai kuo greičiau norėjosi išgirsti savo tarno pasakojimą. Maisar'as smulkiai papasakojo apie viską, ką matė ir girdėjo. Apie tai, kad nuo vieno tik Muhammad'o (sallallahu aleihi va sallam) prisilietimo, netekę jėgų kupranugariai pakilo ir ėjo toliau, ir apie tai, ką pasakojo vienuolis Nastura, apie Muhammad'o (sallallahu aleihi va sallam) pokalbį su judėju, apie teisingą ir pelningą jo prekybą. Papasakojo ir apie tai, kad visą kelią virš jų suko ratus angelai, saugodami nuo saulės.

Hadidža (radiallahu anha) labai nustebino ir nudžiugino tai, ką ji išgirdo. Po kurio laiko ji pasiūlė Muhammad'ui (sallallahu aleihi va sallam) ją vesti. Savo tarpininke šiam reikalui ji paskyrė savo draugę Nafisą bint Umaijs. Nafisa patraukė pas Muhammad'ą su Hadidžos (radiallahu anha) pasiūlymu. O jis, savo ruožtu, nuėjo patarimo pas savo mylimus dėdes Hamza ir Abu Talib. Pasitaręs su jais, jis, galiausiai, nusprendė vesti. Hadidžos (radiallahu anha) namuose susirinko daug svečių. Po Abu Talib ir Barak bin Naufal derybų buvo nuspręsta išmokėti dvidešimt kupranugarių mahr. Vestuvių dieną Hadidžai (ra) buvo keturiasdešimt, o mūsų mylimam Pranašui (sallallahu aleihi va sallam) dvidešimt penkeri metai.

Po vestuvių Hadidža (radiallahu anha) patikėjo savo turtą Muhammad'ui-al-Amin (sallallahu aleihi va sallam). Prekyba tęsėsi, pelnas augo. Nežiūrint to, kad Hadidža (radiallahu anha) buvo ženkliai

vyresnė už savo vyrą, ji labai jį gerbė ir visada su juo maloniai elgėsi. Ji buvo laiminga būdama paskutiniojo Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) žmona, buvo jam jėgų ir paguodos šaltiniu sunkumuose ir negandose. Savo išmaniomis ir mylinčiomis rankomis, ji pavertė jų namų židinį rojus kampeliu. Hadidža (radiallahu anha) buvo vaišinga, dosni, geraširdė, gailestinga, užjaučianti, rūpinosi našlaičiais ir vienišais žmonėmis. Jos veidą visada puošė šypsena. Taip pat Hadidža (ra) išsiskyrė toliaregiškumu ir duotų pažadų laikymusi.

Kartą prekybinėje kelionėje Hadidžos (radiallahu anha) pusbrolis Hakim bin Hizam nusipirko patarnavimui berniuką, vardu Zaid ibn Haris. Atvykęs į Meką, nusprendė jį padovanoti pusseserei. Kai Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) pamatė berniuką, jis pasakė: „*Jei šis tarnas būtų mano, aš tuojau pat jį išlaisvinčiau.*“ Hadidža (radiallahu anha) padovanojo Zaid'ą Muhammad'ui (sallallahu aleihi va sallam), o šis tuojau pat dovanojo jam laisvę.

Tik tokios supratingos, subtilios ir jautrios moterys sugeba paversti savo namus laimės oaze. Ji nevertė savo vyro kartoti prašymo du kartus, suprasdavo jį iš pusės žodžio, gesto ar poelgio, dalinosi su juo džiaugsmu ir liūdesiu.

Hadidža (radiallahu anha) pagimdė Muhammad'ui (sallallahu aleihi va sallam) du berniukus ir keturias mergaites. Pirmasis jų vaikas buvo sūnus, kurį pavadino **Kasim**. Todėl Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) gavo „Abul-Kasim“ vardą. Berniukas išgyveno iki dviejų metų. Dukros buvo vardu **Zainab**, **Rukija**, **Ummu Gulsum** ir **Fatima**. Paskutinis vaikas buvo berniukas Abdullah. Jis gimė jau po pranašystės misijos pradžios. Bet nugyveno labai trumpą gyvenimą ir numirė dar būdamas kūdikiu.

Kai abiejų pasaulių Saulei (sallallahu aleihi va sallam) sukako 40 metų, jam ėmė dar labiau patikti nusišalinimas. Jis norėjo būti kuo toliau nuo savo gentainių, garbinančių stabus. Kiekvienais metais Ramadan'o mėnesį, maždaug mėnesiui laiko jis palikdavo Meką, ir

išeidavo į Hira ąlą. Ten jis atsiduodavo garbinimui. Jis nugrimzdavo į apmąstymus ir stebėjo Kabą.

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) ėmė pastebėti, kad jo sutikti medžiai, sveikino jį. Kartais jis matydavo kažkokią šviesą ir girdėdavo kažkokius garsus. Tokios permainos jį gąsdino ir vertė susimąstyti apie burtus ir blogio jėgas. Kartais jis pasakodavo apie tai žmonai, vieninteliams savo draugui ir patarėjui, tikėdamasis jos nuraminimo. Kartą jis jai pasakė:

„O Hadidža! Aš ėmiau matyti kažkokią šviesą ir girdėti kažkokius garsus. Aš bijau, kad tapsiu koku nors aiškiaregiu. Juk, prisiekiu Allah'u, man nėra nieko nekenčiamesnio, kaip tų stabų garbinimas ir įvairaus plauko aiškiaregystės“.

Hadidža (radiallahu anha) žinojo, ką gali reikšti šie keisti gebėjimai. Ir dabar ji su dar didesniu nekantrumu ėmė laukti momento, kai Aukščiausiasis Allah'as pakvies Muhammad'ą pranašystės misijai. Išreiškdamą savo gilų įžvalgumą ir supratimą, ji, kaip tik galėjo, stengėsi išsklaidyti jo baimes ir abejones.

„Allah'as niekuomet nepaliks tavęs bėdoje. Juk tu esi atsakingas už tai, kas tau patikėta, visada palaikai giminystės ryšius ir niekada nemeluoji“, - kalbėjo ji.

Kartą jie drauge nuėjo pas Barak'ą bin Naufal, Hadidžos pusbrolių. Jie papasakojo jam apie tai, kas vyksta. Barak'as gerai išmanė krikščionių mokymą. Jis pasakė abiejų pasaulių Saulei (sallallahu aleihi va sallam), kad nėra priežasties ypatingai jaudintis ir perspėjo: „Jeigu tu dar kartą išgirsi šį balsą, neik iš ten. Įdėmiai klausyk, kas tau bus sakoma. Po to pranešk man apie tai, ką matei ir girdėjai“. Visi ankstesni įvykiai buvo pasiruošimas didžiai misijai.

Žinoma, pats didžiausias Hadidžos (ra) nuopelnas buvo tas, kad ji be dvejonų priėmė Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) pranašystę ir visą gyvenimą jį palaikė ir rėmė.

Ėjo 610 metai, buvo Ramadan'o mėnuo. Kaip įprasta, Allah'o Pasiuntinio nebuvo namuose, jis buvo Hira oloje, kur garbino savo Viešpatį. Allah'o valia atėjo laikas prasidėti jo didžiai misijai. Pasirodė angelas Džibril (aleihissalam). Jis priariartino prie Pranašo ir didingu balsu įsakė:

- Skaityk!

- Bet aš nemoku skaityti, - atsakė Pranašas (sallallahu aleihi va sallam).

Angelas Džibril tvirtai jį apglėbė ir vėl įsakė skaityti. Ir tai pasikartojo tris kartus. Pranašas (sallallahu aleihi va sallam). Pranašas (sallallahu aleihi va sallam), sunkiai galėdamas kvėpuoti, suvokė, kad neverta kartoti, jog jis nemoka skaityti. Jis paklausė:

- Ką skaityti?

Ir tada Džibril (aleihissalam) melodingu, užburiančiai gražiu balsu ištare pirmuosius šventojo Korano ajat'us, penkis pirmuosius suros „'Aliak“ ajat'us. Išgirsti ajat'ai tarsi įsirašė į mūsų Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) širdį.

„Skaityk! Vardan savo Viešpaties, Kuris sukūrė - sukūrė žmogų iš krešulėlio. Skaityk! Juk tavo Viešpats dosniausias, kuris išmokė rašymo priemone, išmokė žmogų to, ko jis nežinojo“.

Visatos Pasididžiavimas (sallallahu aleihi va sallam) buvo labai susijaudinęs ir sukrėstas, jo širdis smarkiai plakė, jis nusprendė grįžti namo. Hadidža (radiallahu anha) sutiko jį su dideliu džiaugsmu ir ilgai negalėjo atitraukti žvilgsnio nuo jo veido. Jame tarsi švytėjo nežinoma šviesa. Nuo Muhammad'o sklido puikus aromatas. Pabučiavusi vyrą į kaktą, ji pasakė:

„Tegul mano motina ir tėvas bus išpirka už tavo gyvenimą. Tave veidas švyti tokia šviesa, kokios aš niekada neesu regėjusi. Ir nuo tavęs sklinda aromatas, kurio anksčiau nebuvo.“ Tačiau iš susijaudinimo jis negalėjo ištarti nieko kito, kaip tik: *„Užklokite mane, užklokite mane!“*

Hadidža jį paguldė ir apklojo nuo galvos iki kojų. Pagulėjęs, nurimęs ir atėjęs į save, Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) ėmė pasakoti Hadidžai (radiallahu anha), vieninteliam artimam žmogui savo gyvenime, kas su juo nutiko. „Kas man darosi, o Hadidža? Tiesą pasakius, man baisu“, - kalbėjo jis.

Ji suprato esmę viso to, kas jam nutiko ir, būdama ištikima žmona, pasistengė Allah'o Pasiuntinį (sallallahu aleihi va sallam) nuraminti ir padėti jam nugalėti baimę, sakydama:

„Prisiekiu Allah'ui, Jis niekada neengs tavęs ir nenuskriaus. Juk tu visada palaikai giminystės ryšius. Padedi tiems, kuriems sunku, ir kurie nepajėgia susitvarkyti su savo reikalais. Padedi vargšams ir bedaliams. Priimi svečius ir pagelbėji visame, kas susiję su teisingumo atstatymu...“

Kad visiškai išsklaidyti vyro nerimą, ji pasiūlė Muhammad'ui nueiti pas Barak'ą. Barak'as, puikiai žinojęs Torą ir Evangeliją, išklausė Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) ir susijaudinęs sušuko:

- Šventas mano Viešpats! Angelas, kuris tau pasirodė, - tai angelas, kuris atneša pranašams apreiškimus. Tau lemta būti šios tautos pranašu. O, jei aš būčiau sveikas ir jaunas, kai tavo tauta ims tave persekioti!

- Nejaugi jie ims mane persekioti? – paklausė jo Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam).

- Taip, jie ims tave persekioti, - atsakė Barak'as. – Kiekvienas, kuris ateina su nauja religija ir kviečia į ją, įgyja sau priešų ir kenčia persekiojimus. Ir jeigu aš išgyvensiu iki tų dienų, kai tu imsi kviešti žmones į savo tikėjimą, aš būtinai stosiu tavo pusėn.

Hadidžai (radialahu anha) Barak'as davė tokį patarimą:

- Džibril – tai angelas, perduodantis pranašams dieviškuosius apreiškimus. Kitą kartą, kai Muhammad'as eis į susitikimo vietą, keliauk

kartu su juo! Ir kai suprasi, kad jis pamatė jį, nusiimk skarą. Jeigu tas, kuris apsireiškia Muhammad'ui – angelas, jis išnyks!

Pakeliui iš Barak'o namų Hadidža (radiallahu anha) pasakė Muhammad'ui (sallallahu aleihi va sallam):

- *Duok man žinoti, jeigu tas, kurį tu matei, vėl pasirodys.*

- *Gera, - pažadėjo jis.*

Po kurio laiko angelas vėl pasirodė. Allah'o Pasiuntinys pasakė apie tai Hadidžai (radiallahu anha). „*Prieik ir atsisėsk man ant kairiojo kelio!*“ – pasakė ji jam. Jis padarė, kaip ji prašė. „*Ar matai jį dabar?*“ – paklausė Hadidža (radiallahu anha). „*Taip, aš jį matau!*“, - atsakė Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam). „*Tai atsisėsk ir persėsk man ant kairiojo kelio!*“ – pasakė ji. Jis taip ir padarė, tačiau angelas neišnyko. Tuomet Hadidža pasodino jį prieš save ir apkabino. Bet angelas vis dar stovėjo jam prieš akis. Tada Hadidža (radiallahu anha) nusiėmė nuo galvos skarą, išskleidė plaukus ir paklausė: „*Ar matai jį dabar?*“. Bet angelas išnyko, Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) nustojo jį regėti. Hadidža nusišypsojo ir pasakė: „*Džiaukis! Juk tas, kuris atsiranda prieš tave – ne šėtonas, o angelas!*“

Po pokalbio su Barak'u ir šio atsitikimo Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) ėmė jaustis ramiau. Tačiau Hadidža (radiallahu anha) nesustojo ties šituo. Nuėjusi pas Utba bin Rabija vergą Addas, ji ėmė klausinėti visko, kas jam buvo žinoma apie angelą, atnešantį apreiškimus. „*Papasakok man tai, kas tau žinoma apie Džibril!, - paprašė ji.*

Addas buvo krikščionis, gerai žinantis Torą ir Evangeliją. Išgirdęs Džibril vardą jis susijaudino ir pasakė: „*Šventas mano Viešpatie! Argi galima čia, kur visi garbina stabus, minėti Džibril vardą?!*“

Addas'o susijaudinimas persidavė ir Hadidžai (radiallahu anha), ji pasakė: „*Jei žinai ką nors apie jį, tai kalbėk!*“. Addas papasakojo: „*Džibril – pats pagrindinis iš visų angelų. Jis perduodavo vachi (apreiškimus) nuo*

Allah'o Jo pasiuntiniams. Jis apsireikšdavo Musai ir Isai (aleihissalam). Tačiau jis ateina ne pas visus pranašus“. Tada Hadidžos (radiallahu anha) širdis nurimo. Ji suprato, kad nerimauti nėra ko. Jai beliko tik pašlovinti Viešpatį už tai, kad paskutinytis pranašas pagaliau atsirado ir džiaugtis tuo, kad ji yra jo žmona.

Hadidža (radiallahu anha) vis dažniau matydavo jį susimąščiusį, juk dabar jam buvo įpareigota sudėtinga misija. Visuomenėje, kurioje jis gyveno, įvykdyti šią misiją rodėsi neįmanoma. Gyvenimo normos buvo visiškai priešingos tam, į ką jis turėjo kviesti. Trokšdamas pasidalinti tuo, kas nedavė jam ramybės, Muhammad'as (TJTAP) pasakė Hadidžai (ra):

- *O Hadidža, kas manimi patikės!*

O ji, dar kartą įrodydama savo garbingą kilmę ir ne tik savo išorinio, bet ir vidinio grožio, puikumą, palaikė jį žodžiais:

- *Kas išdrįs tavimi nepatikėti? Juk aš pirmoji patikėjau tavimi!*

Būtent ji buvo pirmasis žmogus priėmęs Islamą. Būtent ji tapo pirmuoju ramsčiu, palaikiusiu Allah'o Pranašą (sallallahu aleihi va sallam). Ir štai tokiu sunkiu momentu ji dar kartą įrodė Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam) savo meilę ir ištikimybę: „aš pirmoji patikėjau tavimi“. Dėl šių žodžių ir Hadidžos dvasinio didingumo, žemiškasis gyvenimas, kuris tarsi sustojo, vėl ėmė tekėti savo vaga, o šis jos poelgis buvo perduodamas iš lūpų į lūpas.

Tai, kad mylima žmona priėmė Islamą ir patikėjo jo pranašystės misija, buvo Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam) didelė moralinė parama. Jis ėmė dalintis su ja tuo, ką jam perdavė Džibril (aleihissalam), mokė ją to, ko buvo mokomas pats. Taip jie drauge, slapta nuo visų, ėmė atlikinėti maldą.

Kartą juos pamatė Ali (radiallahu anha), kuris tada buvo dar berniukas. Jis nežinojo, ką jie daro, ir paklausė jų apie tai. Allah'o

Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) pasakė, kad jie atlieka maldą ir po to papasakojo apie naują religiją. Jis paaiškino, kad stabų garbinimas neduoda jokios naudos, kad tikėti jais ir juos garbinti kvaila ir neprotinga. O pabaigoje paprašė Ali niekam nepasakoti apie tai, ką jis matė ir girdėjo. Ali širdyje sužibo tikėjimo šviesa. Jis buvo dar mažas, todėl nekantravo viską papasakoti tėvams. Visgi kažkas jo viduje sakė: „Argi reikėjo Allah'ui mano tėvų patarimo, kad sukurti mane šiame pasaulyje. Argi reikia man klausti jų nuomonės, kad priimti Jo religiją...“ Pasitikėjęs savo širdimi, Ali atėjo pas Allah'o Pasiuntinį (sallallahu aleihi va sallam), pripažinęs ir patikėjęs jo pranašyste, jis pakartojo paskui jį „Kalimai-šahadat“ (viendievytės liudijimo) žodžius. Taip jis tapo trečiuoju musulmonu žemėje.

Greitai apie naująją religiją sužinojo daugelis, abiejų pasaulių Saulei (sallallahu aleihi va sallam) teko kentėti savo gentainių išpuolius. Bet ir tada Hadidža (radiallahu anha) buvo greta, palaikė jį morališkai ir fiziškai, išliko tokia pat ištikima ir nė akimirksniui jo nepaliko.

O kai netikintieji ėmė visais būdais izoliuoti Allah'o Pasiuntinį nuo bendruomenės, uždraudė visiems turėti reikalų su Muhammad'u ir su jo šeima, Hadidža perdavė Pranašui (TJTIAP) visą savo turtą. Būtent tai padėjo musulmonams atlaikyti ekonominę blokadą. Stabmeldžių boikotas tęsėsi tris metus. Ji Allah'o ir Jo Pasiuntinio kelyje paaukojo visą savo turtą.

Jų palaimintas bendras gyvenimas su abiejų pasaulių Saule (sallallahu aleihi va sallam) truko dvidešimt penkerius metus. Jie drauge, petis į petį, kantriai kentė engimą bei visas gyvenimo negandas. Hadidžos daliai teko toks išbandymas, kurio neatlaikytų nė viena motina. Ji vieno po kito neteko abiejų savo sūnų, Kasimo ir Abdullah'o. Pirmoji Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) žmona tapo kantrybės ir nuolankumo Allah'o lemčiai pavyzdžiu. Kartą ji paklausė Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam): „Kur jie dabar?“ Jis jai atsakė: „Rojuje“, norėdamas nors šiek tiek nuraminti ir pradžiuginti gedinčią motiną. Šie žodžiai buvo tarsi balzamas pavargusiai Hadidžos

(radiallahu anha) širdžiai, kuriai tuo metu jau ėjo 65 metai. Kaip ir visiems žmonėms, jai buvo lemta netrukus numirti ir pereiti į kitą pasaulį, kuriame kiekvienas pamatys savo žemiškųjų darbų vaisius. Aukščiausiojo malone Hadidžos (radiallahu anha) ten laukė laimingas gyvenimas, juk Allah'as niekuomet nekeičia Savo pažadų.

Ėjo 620-ieji, iki hidžros (persikėlimo į Mediną) buvo likę treji metai. Ramadano mėnesį Hadidža (ra), kuriai tuo metu buvo 65 –eri, susirgo ir, po neilgai trukusios ligos, numirė. Ją palaidojo Mekoje, Hadžun kapinėse. Jos laidotuvių metu Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) pats nusileido į kapą. Dženaza malda nebuvo atlikta, nes tuo metu apie ją dar nebuvo žinoma. Tais pat metais iš gyvenimo pasitraukė ir mylimas Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) dėdė Abu Talib. Todėl šie metai Islamo istorijoje buvo įrašyti kaip „Gedulo metai“.

Hadidža (radiallahu anha) buvo pačiu ištikimiausiu abiejų pasaulių Saulės (sallallahu aleihi va sallam) draugu ir patarėju. Ji buvo jam šaltiniu, į kurį paniręs, jis užmiršdavo visą liūdėsį ir negandas.

Hadidžą (radiallahu anha) vadino „Kubra (Vyriausioji)“, kadangi ji buvo vyriausia iš visų Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmonių. Visą savo gyvenimą jis prisiminė ją, jos meilę ir pasiaukojimą. Ir kiekvieną kartą, kai jo namuose buvo aukojamas gyvulys, jis dalį mėsos nusiųsdavo Hadidžos giminaičiams.

Jau praėjus ilgam laiko tarpui po Hadidžos (ra) mirties, į Allah'o Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) namų duris pasibeldė Hala, tikra Hadidžos sesuo, ir paprašė leidimo užėti. Išgirdęs jos balsą, labai panašų į mirusios sesers balsą, Allah'o Pranašas (TJTIAP) su aiškiai pastebimu susijaudinimu ištare: „*O Allah, juk tai Hala, Huvailid duktė!*“ Šalia buvusi Aiša (ra) nesusilaikiusi pasakė: „O Rasuliullah! Tu visada prisimeni Hadidžą, nors Allah apdovanojo tave daug geresniu“.

Tačiau Allah'o Pranašas (TJTIAP) ją pataisė: „*Ne, Aiša. Aš neturėjau nieko geresnio už ją. Juk tik ji patikėjo mano pranašyste, kai visi aplinkiniai skendėjo netikėjime. Tik ji patikėjo manimi, kai visi laikė mane melagiu. Tik ji atidavė man visą savo turtą, kai kiekvienas stengėsi pabėgti nuo manęs ir nenorėjo turėti su manimi nieko bendro. Ir tik nuo jos Allah apdovanojo mane vaikais*“. Šiais žodžiais jis visus ir kiekvieną privertė išgirsti ir tinkamai įvertinti didžius Hadidžos (radiallahu anha) nuopelnus.

Aiša (radiallahu anha) atsakė tik: „O Allah'o Pasiuntinį! Prisiekiu Allah'u, po šito man visuomet norėtusi girdėti iš jūsų prisiminimus apie Hadidžą“.

Prisimindamas Hadidžą (radiallahu anha), Allah'o Pasiuntinys (TJTIAP) kartą pasakė: „Ji buvo mano vaikų motina ir puiki šeiminkė“.

Iš tiesų, ji buvo geriausia mūsų ummos moteris. Būtent todėl, Aukščiausiasis Allah'as dar jei gyvai esant pranešė jai džiugią žinią apie rojų. Kartą, pas Pranašą atėjo angelas Džibril (aleihissalam) ir pasakė: „*Perduok, Hadidžai nuo tavo Viešpaties ir manęs pasveikinimą. Pradžiugink ją, kad Rojuje jos laukia rūmai, pasatyti iš perlų. Ir nėra ten nei triukšmo, nei rūpesčių, nei nelaimių, nei sunkumų*“.

Tegul Viešpats padaro visus mus vertais mūsų Motulės vaikais. Ir tegul surenka visus mus jos rūmuose rojuje. Amin.

Perdavusi didžiausių skaičių Hadisų,

Teisingoji Aiša

(radiallahu anha)

Aiša (radiallahu anha) tapo antrąją moterimi, kuriai pasipiršo Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) ir trečiąja jo žmona... Aiša (radiallahu anha) buvo nepaprastai apdovanota, graži, protinga, išauklėta, kukli ir garbinga mergina, kurią vesti įsakas atėjo iš Aukščiausiojo Allah'o... Dėl savo nepralenkiamų protinių gabumų, žingeidumo, troškimo pažinti ir skleisti Islamą, ji užsitarnavo ypatingą Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) meilę... Ji tapo viena iš septynių didžiųjų to meto Islamo mokslininkų... O šias žinias Aiša (radiallahu anha) įgijo iš pačių pirmapradžių šaltinių, kai buvo auklėjama savo tėvo namuose, o po to, klausydama apreiškimų ir pamokymų iš palaimintų Allah'o Pasiuntinio lūpų... Ji visų tikinčiųjų motina, teisingojo duktė, teisingoji Aiša (radiallahu anha).

Aiša (radiallahu anha) gimė 614 metais Mekoje, augo ir buvo auklėjama islamiškoje šeimoje. Jos tėvas buvo teisingasis Abu Bakr Sitdyk (radiallahu anhu), kuris pagal dvasios aukštumas ir dorovę buvo antrasis žmogus po Pranašo (sallallahu aleihi va sallam). Jos motina buvo Ummu Ruman bint Amir ibn Uvaimir iš Kinan giminės. Apie

ją Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) pasakė: „Kas nori pamatyti Rojaus gurią, tegul pažiūri į Ummu Ruman!“

Po Hadidžos (radiallahu anha) mirties Pranašas kartą susapnavo angelą Gabrielių, kuris įteikė jam dėžutę su portretu ir pasakė: „O Allah Pranaše! Ši mergina taps tavo žmona. Ji padarys tave laimingu ir išvaduos iš vienvietės kančių“. Kai Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) atidarė dėžutę, joje buvo Aišos (radiallahu anha) atvaizdas. Iš šio sapno jis suprato, kad Allah'as nori, kad jis vestų Aišą (radiallahu anha).

Greitu laiku po šio atsitikimo aplankyti Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) atėjo Osman ibn Maz'un su savo žmona Haflia bint Hakim. Haflia pasakė, kad jeigu Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) panorės, jie su vyru gali būti jo piršliais. Ir pasiūlė jam rinktis iš dviejų netekėjusių moterų – Saudos bint Zam'a ir Aišos bint Abu Bakr (radiallahu anhu). Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) be jokių dvejonių išsirinko Aišą (radiallahu anha) ir paprašė Haflios būti jo piršle.

Haflia iš karto patraukė į Abu Bakr (radiallahu anhu) namus. Namuose buvo tik jo žmona Ummu Ruman.

- O Ummu Ruman! Ar žinoma tau, kuo Allah'as jus apdovanojo?
- paklausė ji jos.

- Kuo gi? – nustebusi paklausė ji.

- Allah'o Pasiuntinys atsiuntė mane pas jus piršle, kad paprašyčiau jus išleisti už jo jūsų dukrą Aišą.

- Palauk, tegul sugrįžta Abu Bakr, - visiškai pasimetė Ummu Ruman.

Kai grįžo Abu Bakr (radiallahu anhu) ir sužinojo naujienas, jo širdis suvirpėjo. Jam buvo didžiausia garbė tapti Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) uošviu, susijungti su juo giminytės ryšiais. Tačiau jį neramino vienas klausimas, kurį jis tyliu balsu uždavė Hafliai:

- Ar yra man halal (leistina) ištekinti savo dukterį Aišą už savo brolio?

Atsakymo į šį klausimą Haflia nežinojo, todėl iš karto patraukė pas Allah'o Pasiuntinį (sallallahu aleihi va sallam), kad to paklausti.

Vos ją pamatęs, abiejų pasaulių Saulė (sallallahu aleihi va sallam) atsistojo ir, nelaukdamas jos pasiaiškinimo, liepė:

- Eik pas Abu Bakr ir pasakyk: „*Mes su tavimi tikėjimo broliai. Tarp mūsų nėra kraujo ryšio, todėl tavo duktė yra man leistina.*“

Kai Haflia atnešė šią žinią Abu Bakr (radiallahu anhu) šeimai, jie labai nudžiugo, nes nebuvo jiems didesnės laimės, nei susigiminiuoti su pačiu Allah'o Pasiuntiniu (sallallahu aleihi va sallam).

Abu Bakr (radiallahu anhu) nustatė sužadėtuvių datą ir pakvietė abiejų pasaulių Saulę (sallallahu aleihi va sallam) į savo namus. Greitu metu jie su Aiša (radiallahu anha) buvo sužadėti. Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) ėmė du kartus per dieną, ryte ir vakare, lankyti savo sužadėtinę. Tačiau laimingas laikas truko neilgai: Mekos stabmeldžiai negalėjo susitaikyti su tuo, kad musulmonų skaičius diena iš dienos auga. Nuolatiniai stabmeldžių persekiojimai ir priešiškus pasidarė nepakenčiami tiek musulmonams, tiek ir pačiam Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam). Didelė dalis musulmonų, jo liepimu, persikėlė į Medinos miestą, kur jie galėjo ramiai gyventi, praktikuodami Allah'o religiją ir kviesti į ją kitus. Ir štai iš Aukščiausiojo Allah'o atėjo apreiškimas, kad jam būtina palikti Meką.

Su šia džiugia žinia, nežiūrint vidudienio karščio, Visatos Pasididžiavimas (sallallahu aleihi va sallam) iš karto nuskubėjo pas Abu Bakr (radiallahu anhu), kad viską jam papasakoti. Jie drauge aptarė persikėlimo planą ir jam pasiruošė. Jau kitą dieną du artimiausi draugai išvyko iš Mekos į Mediną.

Nuvykę į Mediną jie ten įsikūrė, o po trijų (daugiausiai po penkių) mėnesių jie nusiuntė karavaną į Meką, su kuriuo turėjo atvykti jų šeimų nariai.

Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) su dviem kupranugariais nusiuntė į Meką savo išlaisvintą vergą Zaid'ą ibn Haris ir Abu Rafi'a. O Abu Bakr (radiallahu anhu) nusiuntė Abdullah Ibn Uraikit'ą su trimis kupranugariais ir laišku savo sūnui Abdullah, kuriame liepė kartu su karavanu atsiųsti Ummu Ruman ir dukras Aišą ir Esmą. Šis nedidelis karavanas greitai laiku sugrįžo į Mediną. Aiša (radiallahu anhu) apsisistojo savo tėvo namuose, kur pagyveno kurį laiką.

Ėjo savaitės, tačiau Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) vis nepaskyrė vestuvių datos. Pasitaikius pirmai patogiai progai Abu Bakr paklausė:

- O Rasuliullah! Kas trukdo jums paimti į žmonas tą, su kuria esate susižadėjęs?

- Mahr,- atsakė jis.

Tuomet Abu Bakr (radiallahu anhu) davė jam būtinus tam 500 dirhamų. Allah'o Pranašas paėmė šią sumą skolon ir jau Šavvalio mėnesį jie susituokė.

Kai buvo statoma Mesdžidul-Nabi (Pranašo Mečetė), jo žmonoms, Aišai ir Saudai (radiallahu anhu), ten buvo įrengta po atskirą kambarį. Pasibaigus statyboms, Aiša (radiallahu anhu) ėmė gyventi savo kambaryje, taip prasidėjo naujas jos, kaip tikinčiųjų motinos, gyvenimas.

Aiša (ra) su Allah'o Pranašu (sallallahu aleihi va sallam) drauge pragyveno devynerius metus. Jai, užaugusiai pasiturinčioje šeimoje, gyvenant vyro namuose teko patirti ir sunkius laikus. Buvo ir tokių dienų, kai jų namuose iš maisto nieko nebuvo, ir židinyje nebuvo užkuriamas po keletą mėnesių. Tačiau nebuvo atvejo, kad Aiša (radiallahu anha)

pareikštų nepasitenkinimą ir pasakytų ką nors, kas nuliūdintų Pranašą (sallallahu aleihi va sallam).

Jos jauna širdis buvo sklidina neiššvaistytos meilės, kuria ji apdovanojo Allah'o Pranašą (sallallahu aleihi va sallam). Ji labai jį mylėjo ir buvo mylima jo. Ji buvo apdovanota mergina. Savo žinių siekimo ir fenomenalios atminties dėka, Aiša (radiallahu anha) daug žinojo ir giliai suprato daugelį religinių klausimų, kas labai patiko Allah'o Pranašui (sallallahu aleihi va sallam). Būtent todėl jis ją mylėjo ir vertino. Jis perduodavo jai daug naujo iš to, kas buvo jam atsiunčiama, skatino ją siekti vis naujų žinių. Aiša niekuomet nepraleisdavo progos užduoti jam įvairius klausimus ir kuo daugiau sužinoti apie Islamą.

Kartą Aiša paklausė: „O Rasuliullah! Mes turime dvejus kaimynus. Kuriuos man reiktų aplankyti pirmiau? Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) atsakė: „*Pirmiausiai aplankyk tuos, kurių vartai arčiausiai tavo vartų*“.

Kartą ją aplankė jo žindytė vyras, bet ji nepakvietė jo į namus. Kai papasakojo apie tai Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam), jis pasakė: „*Tai tavo pieno tėvas, Jis turi teisę tave lankyti*“.

Kilniosios Aišos (radiallahu anha) gyvenimas yra dorovingumo ir geradarystės pavyzdys. Ji suaugo Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) namuose. Apšviesta jo žinių, ji tapo viena iš didžiųjų jo mokinių. Devynis su trupučiu metų ji gyveno namuose, pripildytuose dieviškų apreiškimų šviesa ir Islamo tiesomis.

Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) mokė ją visko, kas buvo jai naudinga. Buvo su ja atviras ir malonus. Bėgiojo su ja lenkčių. Vedėsi ją pasižiūrėti kaip mečetėje su kartais treniruodavosi Etiopijos kariai. Kartais vakarais jie išeidavo į gatvę ir kalbėdavosi mėnulio šviesoje. Neretai šie pokalbiai buvo religinėmis ir sudėtingomis Islamo temomis. Jis stengėsi, kad jų jausmai su visų tikinčiųjų motina Aiša (radiallahu anha) būtų dar gilesni.

Jaunoji Aiša (radiallahu anha) siekė kuo geriau suprasti Koraną ir Allah'o Pasiuntinį (sallallahu aleihi va sallam). Šiame kelyje ji negailėjo

nei jėgų, nei savo jaunystės. Ir šia linkme ji vystė savo gabumus. Ši jos savybė labai patiko Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam). Jis kreipė į ją labai didelį dėmesį tais klausimais, kurie buvo susiję su žinių perdavimu. Jis norėjo, kad Aiša (radiallahu anha) galėtų pasinaudoti tomis žiniomis, kurias įgijo tėvų namuose, papildžiusi jas dieviškųjų apreiškimų žinių šviesa. Tuo laiku ir vėliau, daugelis moterims-musulmonėms išlikusių klausimų, buvo išspręsti būtent Aišos (radiallahu anha) perduotų žinių pagalba. Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) tai žinojo, ir ruošė ją tam.

Greitu laiku Aiša (radiallahu anha) tapo autoritetingu šaltiniu, kuriuo rėmėsi daugelis mokslininkų. Žinoma, kad Abu Musa al-Aš'ari (radiallahu anha) kartą pasakė: „Kai mums iškildavo koks nors klausimas, atsakymo į kurį mes nežinojome, arba nežinojome teisingo kokio nors hadiso paaiškinimo, mes ėjome pas Aišą ir klausėme jos. Ji visada suteikdavo mums išsamų atsakymą“.

Apie tą patį kalbėjo ir Abu Saliama, Abdurrachman'o bin Auf sūnus (radiallahu anhum): „Aš nepažinojau nė vieno, kuris žinotų Pranašo sunnā taip, kaip ją žinojo Aiša. Ir aš nemačiau nė vieno, kuris taip išmanytų religines prievoles“.

Ji buvo viena iš septynių didžiųjų mokslininkų Islamo teisės (fikh) srityje. Šeši kiti buvo kilnieji Omar, Ali, Ibn Mas'ud, Ibn Abbas, Ibn Omar ir Zaid ibn Sabit (radiallahu anhum). Aiša, savo gabumų dėka galėjo greitai suvokti kokio nors klausimo esmę ir, remdamasi savo žiniomis, pateikti vienintelę teisingą nuomonę iš daugelio kitų. Jos žinios religinių įsakų srityje buvo nepralenkiamos. Vienas iš jos mokinių, Masruk, apie tai sakė: „Prisiekiu Allah'u, aš ne kartą mačiau kaip patys žymiausi iš sahabų ateidavo pas Aišą ir klausdavo ko nors iš religinių įsakų srities.“

Šie Aišos sugebėjimai buvo ypatingos Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) meilės ir prisirišimo prie jos priežastis. Kartą Amr ibn As (radiallahu anhu) paklausė Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam), ką jis myli labiausiai. Jis atsakė: „*Aišą*“. O kai tas paklausė, ką jis myli labiausiai iš vyrų, Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) atsakė: „*Aišos tėvą*“.

Kartą Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) pasakė: „*Vienos trečiosios iš jūsų žinių jūs išmoksite iš tos Humeir'os*“.

Žinoma, kad Aišos (radiallahu anha) buvo šviesi oda, ji buvo dora ir labai kuklinosi, dėl to dažnai nurausdavo. Būtent todėl ją vadino „Humeira“ (nuraustanti). Kartą Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam), besikalbėdamas su savo dukra Fatima, paklausė jos: „*Dukrele, argi nemylėsi tu to, ką myliu aš?*“ – „*Žinoma, mylėsiu, tėveli*“ – „*Tada mylėk Aišą taip, kaip aš ją myliu!*“

Kartą kažkas iš Allah'o Pranašo (TJTIAP) šeimos kalbėjosi tarpusavyje apie Aišą. Tada jis pasakė: „*Nekalbėkite apie ją taip mano akivaizdoje! Juk net gi Džibril atėjo pas mane tik jai vienai esant šalia*“.

Kaip žinome, tuo laiku Aiša buvo ne vienintelė Allah'o Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) žmona. Dėl savo jaunystės ji labai pavydžiai išgyveno jo bendravimą su kitomis žmonomis. Jei, žinoma, norėjosi būti vienintele ir mylima. Kad apraminti jos emocijas, kartą, kai ji susirgo, Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) pasakė jai:

„*O Aiša! Jei tu numirsi anksčiau už mane, aš savo rankomis suvyniosiu tave į kefaną ir nuleisiu į kapą*“.

Iš pavydo jaunoji Aiša (radiallahu anha) įširdo: „Nori, kad aš greičiau numirčiau, kad vietoje manęs atsivestumei naują žmoną?!“ Bet Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) tik maloniai nusišypsojo. Jis viena tik šypsena auklėjo jaunąją Aišą.

Vieną kartą Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) nakvojo Aišos namuose, vidury nakties jis atsikėlė ir, apsirengęs, išėjo. Aiša tai pajuto, ji atsikėlė ir išėjo paskui jį. Ji taip pasakojo apie šį atsitikimą:

„Mane apėmė pavydas. Aš pamaniau, kad jis patraukė pas vieną iš kitų savo žmonų. Ir aš nusekiau paskui jį. Bet Rasuliullah atėjo į Baki al -'Arkad kapines ir ėmė daryti du'ą už ten palaidotus sahaba (bendražygius). Man pasidarė gėda:

„Tegul mano motina ir tėvas bus auka už tave, o Allah'o Pranaše! Kai tu skubi gauti savo Viešpaties palaiminimą, aš užsiimu savo troškimais“, - ir grįžau. Po kurio laiko jis sugrįžo į namus. Aš papasakojau jam viską, kaip buvo. Jis pasakė:

„ O Aiša! Nejaugi tu manai, kad Allah'o Pasiuntinys pasiels su tavimi neteisingai?“ O po to paklausė: „O Aiša! Leisk man praleisti šią naktį garbinant mano Viešpatį?“ Aš atsakiau: „Tegul mano motina ir tėvas bus auka už tave. Žinoma...“ Jis pilnai atsidavė garbinimui. Ir visą naktį praleido melsdamas ir prašydamas.

Kokia puiki tai buvo mokykla... Koks išaukštintas auklėjimas... Kokia aukšta moralė... Išmokyti ištaisyti klaidas ir neapdairumą, nugalėti pavydą, pyktį ir išdidumą, nepriekaištaujant dėl to... O gydant jų paliekamas žaizdas maloningumo ir meilės šviesa... Auklėjimas kantrybe... Pritraukiant aplinkinių širdis, tinkamai jas įvertinus... Pavergiant jas, priiimant jas globoti... Ir iki pat mirties tęsiant savo kelią į Tiesą tuo pačiu aukštu lygiu... Tegul mūsų Viešpats padės

mums nugalėti tas kliūtis, kurios iškils prieš mus Tiesos kelyje, tokio dorovingumo dėka. Amyn.

Aiša (radiallahu anha) siekė visur sekti Allah'o Pranašą (sallallahu aleihi va sallam). Ji dalyvavo visuose Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) mūšiuose Medinoje, ir taip pat, kaip ir kitos moterys, prižiūrėjo sužeistuosius ir sergančiuosius. Mūšio prie Uhud dieną, ji ant savo pečių nešiojo maistą ir vandenį. O kai Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) šio mūšio metu buvo stabmeldžių sužeistas akmenimis, būtent Aiša (radiallahu anha) stabdė kraujavimą ant jo palaiminto veido. Penktaisiais hidžros metais Aiša (radiallahu anha) kartu su Pranašu (sallallahu aleihi va sallam) dalyvavo mūšyje su Bani Mustalik, labiau žinomo kaip Mureisi žygis. Aiša (radiallahu anha) patyrė didžiulį išbandymą, kuris įėjo į istoriją kaip įvykis dėl Šmeižto. Bet greitai Pats Aukščiausiasis Allah'as išteisino Aišą (ra), atsiųsdamas suros „an-Nur“ 11-21 ajat'us. Viskas vyko taip.

Kai Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) ruošdavosi į karo žygį, jis siūlydavo savo žmonoms traukti burtus. Kuriai iš jų krisdavo burtai, ta ir lydėdavo jį žygyje. Kaip visada prieš mūšį su Bani Mustalik buvo mesti burtai ir tą kartą jie krito Aišai (radiallahu anha). Pakeliui atgal, kai musulmonų armija jau keliavo namo, naktinio poilsio metu Aiša (ra) paliko stovyklą gamtiniais reikalais ir pakeliui pametė savo vėrinį. Pastebėjusi, kad jis dingio, ji nusprendė ieškoti išaušus. Kai prašvito ji, nieko neperspėjusi, patraukė ieškoti savo vėrinio. Kol jos nebuvo, armijai buvo į sakyta keliauti toliau. Ant Aišą vežusio kupranugario buvo padarytas nedidelė palapinė, slėpusi ją nuo pašalinių akių. O kadangi ji buvo liekna ir smulki, tai niekas ir nepastebėjo, kad palapinėje jos nėra. Grįžusi Aiša (radiallahu anha) nerado stovyklos ir, tikėdamasi, kad kas nors jos pasiges, ėmė laukti toje pat vietoje. Pavargusi ji užmigo. Tuo laiku Saffan ibn Muatal, buvęs žvalgyboje, vijosi musulmonų armiją ir pastebėjo tarp smėlynų kažką

tamsaus. Prijojęs arčiau, jis pamatė miegančią visų tikinčiųjų motiną Aišą (radiallahu anha). Saffan (radiallahu anhu) pasodino ją ant savo kupranugario ir, vesdamas “dykumų laivą” už pavadžio, tęsė savo kelionę. Dar iki smėlynus apimant vidurdienio karščiui, jie pasivijo armiją, sustojusią pailsėti. Apie tai, kas buvo po to, Aiša (radiallahu anha) pasakojo taip:

„Kai mes grįžome į Mediną, aš susirgau ir visą mėnesį išgulėjau. O tuo laiku tarp žmonių pasklido kalbos. Bet aš nežinojau, apie ką ir kokios jos buvo. Bet kol aš sirgau, man pasirodė keisti, kai kurie dalykai.

Aš nesulaukdavau tokio Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) dėmesio, kurį jis skyrė man anksčiau. Jis tik užeidavo, pasisveikindavo, net neištardamas mano vardo, paklausdavo: „Kaip jūsų liga?“

Juk aš nežinojau, ką apie mane tarpusavyje kalba žmonės. Bet greitai aš pasitaisiau. Kartą naktį, drauge su Abu Ruchma dukterimi, Mustah motina – Salma, išėjome gamtiniais reikalais. Tada namuose tualetų dar nebuvo, ir todėl, kiekvieną kartą mums reikėjo eiti ten, kur tam buvo paruoštos specialios vietos. Mums beinant Salmos koja pataikė į kažkokią duobę, ir ši „supykusi, suburnojo, bet ne taip, kaip buvo priimta pas arabus, linkint žūties savo priešui, o palinkėjo jos, kažkodėl tai, savo sūnui Mustah'ui. Bandydama ją paprotinti, aš pasakiau: „Ką tu kalbi, argi galima taip kalbėti apie vieną iš tų, kuris dalyvavo Badr mūšyje?!“ Bet viskas, ką Salma iki šiol laikė savyje, dabar išsiveržė į paviršių: „Pažvelkite į šią nekaltybę! Tu tarsi ir negirdėjai, ką žmonės kalba apie tave!“ – sušuko ji. Ir ji papasakojo man viską, ką buvo girdėjusi apie mane paskutiniu metu. Man tarsi kas būtų plaktuku per galvą trenkęs. Aš ir įsivaizduoti negalėjau, kad kažkas gali paskleisti apie mane tokias kalbas. Ir kuo daugiau aš galvojau, tuo sunkiau man darėsi. Nespėjusi pilnai pasveikti nuo vienos ligos, aš įgijau kitą.

Aš sugrįžau į namus. Greitai atėjo Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam), pasveikino mane ir paklausė: „Kaip jūsų liga?“ Aš paprašiau Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) leidimo grįžti į savo tėvo namus. Jis man leido, ir aš išėjau. Aš vis norėjau susigaudyti, kas vyksta. Aš paklausiau savo motinos Ummu Ruman: „Mamyte, kaip žmonės galėjo viską pateikti tokiu būdu?“ Ji atsakė: „Nepergyvenk vaikeli!.. Nekankink savęs blogomis mintimis. Negali būti, kad žmonės nieko nekalbėtų apie tokią gražią ir taip savo vyro mylimą moterį“.

„Subhanallah! Kaip šitai galėjo ateiti kam nors į galvą!“ – atsakiau aš. Tą naktį aš praleidau tėvų namuose. Nesumerkdama akių, aš verkiau iki ryto.

Kitą dieną Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) pasikvietė Abu Talib'ą ir Usam'ą bin Zeid (radiallahu anhum). Jis norėjo pasitarti su jais dėl Aišos situacijos, nes apreiškimo tuo klausimu dar nebuvo.

Usama bin Zaid (radiallahu anha) su visomis Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmonomis elgėsi su meile ir pagarba, todėl jis pasakė: „O Rasuliullah! Kiekviena iš jūsų žmonių dora ir verta jūsų. Ir apie Aišą mes nežinome nieko, tik gerą“.

Ali bin Abu Talib pasakė: „O Rasuliullah, Aukščiausiasis nenuskriaudė jūsų iš žemiško niekuo. Be Aišos jūs turite ir kitų žmonių. Bet jeigu jūs norite žinoti tiesą, ar nepaklausus tada jos tarnaitės Bariros...“ Pakvietęs pas save Barirą, Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) paklausė: „O Barira! Ar nepastebėjai ko nors Aišos elgesyje?“ Ši atsakė: „Ne, o Rasuliullah, prisiekiu Tuo, Kuris atsiuntė tave su Tiesa, aš nepastebėjau savo šeiminkės elgesyje nieko netinkamo“.

Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) paklausė pas Zainab bint Džahš: „O Zainab, ką tu girdėjai apie Aišą, ir ką gali man apie ją pasakyti?“ Ji atsakė: „O Rasuliullah, aš saugau savo žvilgsnį ir klausą nuo visko, ko nemačiau ir negirdėjau iš pirmų lūpų. Ir prisiekiu Allah'u, apie Aišą aš negaliu pasakyti nieko, išskyrus tai, kas gera.“

Kilnysis Omar (radiallahu anhu) paklausė Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam): „O Rasuliullah, kas sutuokė tave su Aiša?“ „Aukščiausiasis Allah'as“ – atsakė jis. Tada Omar (radiallahu anhu) pasakė: „Juk negalvoji, kad sujungdamas jus santuoka, Aukščiausiasis apgavo tave?“ Šie Omar'o žodžiai rado atspindį ir ajat'uose, kurie buvo apreikšti vėliau, ir, kurie galinga dieviška šviesa išsklaidė šmeižto miglą, sutraukė lipnių melo voratinklį, apsupusį nekalta ir dorą Aišą, visų tikinčiųjų motiną.

„Visą tą dieną aš praverkiau. Aš verkiau tiek daug, kad rodės mano širdis tuoj tuoj plyš. O ašaros vis riedėjo, ir aš negalėjau sumerkti akių net naktį. Ryte pas mane atėjo tėvas ir mama.

Pas mus užėjo viena moteris iš ansar'ų. Pamačiusi mus tokios būklės, ji, nesusilaikiusi irgi pravirko. Praėjo mėnuo. Per visą tą laiką Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) nė karto neatėjo mūsų aplankyti. O kartą jis atėjo, pasisveikino ir prisėdo šalia. Jis pašlovino Aukščiausiąjį Allah'ą. Iki tos dienos aš vis verkiau. Išgirdusi Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) balsą, aš nustojau verkti. Atsisukęs į mane jis pasakė:

„Aiša, man apie tave kai ką papasakojo. Jei tu ne tokia, kaip apie tave kalba, tai labai greitai Aukščiausiasis Allah'as atskleis tai. O jeigu tu nusidėjai, tai atgailauk ir prašyk Viešpaties atleidimo! Juk Allah'as visuomet atleidžia tiems, kurie atgailauja ir prašo Jo atleidimo.“

Aš atsakiau: „Prisiekiu Aukščiausiuoju Allah'u, visa tai, ką apie mane kalba yra melas. Allah'as žino, jog aš apie nieką nežinau. Ir jei aš pasakysiu, kad padariau tai, ko nedariau, tai pameluosiu ir apšmeišiu pati save. Todėl aš nepasakysiu nieko, išskyrus tai, ką pasakė Jakub (aleihissalam) savo sūnums, kurie atnešė jam Jusuf marškinius, išteptus ne jo krauju: „**Jūs sumanėte negerą dalyką, kurį pagrąžino jūsų sielos, ir jį įvykdėte. Nuo šiol man puiki tik kantrybė, kad iškentėti tą skausmą, kurį man suteikėte, ir aš pasikliauju tik Allah'u, kreipdamasis į jį palaikymo, kad atsilaikyčiau prieš jūsų melą.**“

Po to aš išėjau į savo kambarį. Ir vis laukiau, kad Viešpats išteisintų mane, juk pasitikėjau savimi. Buvau nekalta. Visgi aš nemaniau, kad

Aukščiausiasis Allah'as atsiųs ajat'us, kuriuose bus kalbama apie mane, ir kurie bus kartojami iki Paskutiniojo Teismo Dienos. Aš tik tikėjau, kad Allah'o Pranašas (TJTIAP) išvys sapne ženklą, nurodantį mano nekaltumą. Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) nespėjo pakilti iš vietos, ir niekas nespėjo išeiti iš kambario. Iš jo veido ėmė matytis, kad prasideda apreiškimas. Visi susirinkusieji suprato, kad atėjo dieviškasis įsakas. Kai apreiškimas pasibaigė, jis nusivalė prakaito lašus nuo savo veido. Ir, šypsodamasis pasakė:

„Dieviškoji žinia tau, Aiša! Aukščiausiasis Allah'as išteisino tave ir apvalė. Jis liudija tavo nekaltumą.“ Po to jis perskaitė dešimt suros „an-Nur“ ajat'ų, pradedant nuo vienuoliktojo.

Mano tėvas iš karto atsistojo ir pabučiavo man į kaktą. „Atsistok gi, ir padėkok Allah'o Pasiuntiniui!“ – pasakė jis. Aš nesitikėjau, kad dėl manęs bus apreikšti ajat'ai, ir, pasimetusi ištariau: „Ne, neatsistosis! Prisiekiu, neatsistosis! Ir neimsiu dėkoti ir šlovinti nieko, išskyrus Allah'ą. Mano Valdovas aukština mane Savo ajat'uose“.

Didysis Visagalis Allah'as atsiuntė apie mano nekaltumą 11-21 suros „an-Nur“ ajat'us.

„Tie, kurie atėjo pas tave su melu – grupė iš jūsų. Nelaikykite šito blogiu sau, ne, tai – gėris jums. Kiekvienam žmogui iš jų – tai, ką jis pelnė sau iš šitos nuodėmės. O tam iš jų, kuris prisiėmė pačią didžiąją jos dalį, tam – didžiosios Kančios.

Tai kodėl gi, kada tai išgirdote, tikintieji – vyrai ir moterys – gerai nepagalvojote savo sielose ir neištarėte: „Tai – aiškus šmeižtas?“

Kodėl gi jie neatvedė keturių liudininkų dėl šito? O jeigu jie neatvedė liudininkų, tai prieš Allah'ą jie – melagiai.

Ir jeigu ne Allah'o dosnumas jums ir ne Jo malonė šiame ir būsimajame pasaulyuose, tai jums kliūtų už tai, ką jūs skleidėte (žodžiais), didelė bausmė.

Štai, jūs skleidžiate melą savo liežuviais ir kalbate lūpomis tai, ko neišmanote, ir manote, jog tai niekis, o priešais Allah'ą tai labai didelė nuodėmė.

Ir kodėl gi jūs, kada išgirdote tai, nepasakėt: „Nedera mums apie tai kalbėti. Šlovė Tau! Tai – didelis šmeižtas.“

Išpėja jus Allah'as, kad niekuomet negrižtumėte prie panašių dalykų, jeigu esate tikintieji.

Aiškina jums Allah'as apreiškimus: Allah'as – Žinantis, Išmintingas!

Iš tiesų tie, kurie mėgsta, kad būtų platinama šlykštinė apie tuos, kurie patikėjo, jiems – kankinanti bausmė dar šiame gyvenime, o ir Paskutiniajame. Juk Allah'as žino, o jūs nežinote!

Ir jeigu ne Allah'o dosnumas jums ir ne Jo malonė, ir tai, kad Allah'as – Romus, Gailestingas...

O jūs, kurie patikėjote, nesekite šėtono pėdomis! Kas seka šėtono pėdomis..., tai juk jis įsako bjaurastį ir nepateisintinus dalykus. Ir jeigu ne Allah'o dosnumas jums ir ne Jo malonė, nė vienas iš jūsų niekuomet neapsivalytų. Bet Allah'as apvalo tą, ką išigėdžia; Allah'as – Girdintis, Žinantis.“

Žinoma, kad pas Abu Bakr (radiallahu anhu) buvo neturtingas giminaitis vardu Mistah. Abu Bakr visada ir visur jam padėdavo. Tačiau, kai jis sužinojo, kad Mistah kartu su veidmainiais skleidžia apie Aišą purvinas apkalbas, tai nutraukė bet kokią pagalbą jam. Apie tai, buvo atsiųstas 22 suros „an-Nur“ ajat'as:

„Ir tegul jūsų dosnieji ir pasiturintieji iš jūsų neprisiekia, kad liausis šelpti giminačius ir vargšus, ir išsikeliančiuosius Allah'o kelyje. Tegul jie dovana ir atleidžia. Nejaugi nenorite, kad Allah'as atleistų jums? Iš tiesų Allah'as – Dovanojantis, Gailestingas“.

Po šių ajat'ų apreiškimo, Aišos (radiallahu anha) nekaltumas tapo akivaizdus. Tapo visiškai aišku, kad tie, kurie skleidė šias kalbas buvo „šmeižėjai“. Ir, nežiūrint to, kad jų žemas poelgis, tapo šių ajat'ų atsiuntimo priežastimi, ir jie matė juose sau tik negerą ženklą, visame tame, kaip sakoma ajat'uose, buvo didis gėris visiems.

Tikintieji išmoko iš šio įvykio vieną labai svarbią pamoką ir įsisavino pagrindinį dorovės įsaką. Juk daugelis iš jų pataikavo veidmainiams, patikėję jų skleidžiamais gandais.

Islamas reikalauja būti geros nuomonės apie kiekvieną žmogų, ir laikytis šio principo kiekvienoje situacijoje. Jie privalėjo pastatyti save į Aišos vietą ir apie viską labai gerai pagalvoti. Juk jie, labiau nei bet kas kitas, turėjo suprati, kad garbė ir orumas šios kilnios ir tyros moters, kuri buvo verta tapti Allah'o Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) žmona, negali būti sutrypti į purvą. Bet vietoje to, kad paneigti šį aiškų šmeižtą, jie palaikė jį. Nors tie, kurie kaltino Aišą, privalėjo atvesti keturis savo žodžių liudininkus, jie stėjo prieš Allah'ą melagiais.

Tikintieji neįvertino situacijos sunkumo ir leido sau būti įtrauktiems į šiuos įvykius, perpasakodami apkalbas vienas kitam. Nors, vos tik išgirdę ką nors panašaus, jie turėjo pasišalinti ir paskelbti tai melagyste ir šmeižtu. Bet jie šito nepadarė, todėl užsitarnavo Allah'o papeikimą ir nuteisimą.

Veidmainiai paskleidė niekingus gandus apie tai, ko nebuvo, nors Islamas nepritaria gandų skleidimui net apie tikrai įvykdytą sanguliavimą. Būtent todėl ajat'uose sakoma, kad tu, kurie platina šmeižtą, laukia kankinanti bausmė ne tik būsimame gyvenime, bet ir žemiškame.

Tačiau nežiūrint viso to, Aukščiausiasis Allah'as sako, jog Jis be galo Gailestingas ir Malonus tikintiesiems, ir tik Jo Malonė ir Gailestingumas gelbsti nuo didelių bėdų.

Kartą vieno iš žygių metu Aiša vėl pametė savo vėrinį. Armija buvo tokioje vietoje, kur aplinkui nebuvo vandens. Kol ieškojo vėrinio, ėmė kilti saulė ir rytinės maldos laikas ėjo į pabaigą. Vandens apsiprausimui nebuvo. Būtent tada buvo apreikšti Šventojo Korano ajat'ai apie apsiprausimą smėliu.

Vienuoliktaisiais hidžros metais, Safar mėnesį abiejų pasaulių Saulė (sallallahu aleihi va sallam) susirgo. Tuo laiku jis buvo savo žmonos Maimunos namuose. Sužinoję apie jo ligą, susirinko visos žmonos. Ir jis, nužvelgęs jas, ėmė klausinėti:

„Kur aš turiu būti rytoj, kur aš turiu būti poryt?“ Jos suprato, ką jis nori pasakyti, ir atsakė: „O Allah'o Pranaše, mes užleidžiame savo eilę Aišai“.

Paskutiniąsias Visatos Pasididžiavimo (sallallahu aleihi va sallam) dienas ir akimirkas šiame pasaulyje Aiša (radiallahu anha) praleido greta jo. Jo palaiminta galva ilsėjosi ant jos kelių, kai jis paliko šį pasaulį. Jis buvo palaidotas kambaryje, kuriame ir numirė, Aišos kambaryje.

Aiša (radiallahu anha) pasiliko našle vos aštuoniolikos metų. Šventasis Koranas draudė Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmonoms po jo mirties dar kartą ištekti. Todėl Aiša daugiau nebeištekėjo ir tapo visų tikinčiųjų motina iki pat laikų pabaigos.

Aiša (radiallahu anha) nesikišo į valstybinius reikalus, nei tada, kai kalifu tapo jos tėvas Abu Bakr, nei tada, kai jį pakeitė Omar (radiallahu anhum). Ji užsiėmė tik švietimu. Ji turėjo mokinius, kuriuos mokė savo namuose. Moterų švietimo pareiga taip pat gulė ant jos pečių. Jos pamokų dėka, daugelis moterų tapo didelio hadis'ų skaičiaus perdavėjomis.

Jos namai buvo panašūs į mokyklą. Visi - ir vyrai, ir moterys, kuriems iškildavo koks nors klausimas, galėjo gauti išsamius atsakymus, kreipęsi į Aišą. Ji taip pat auklėjo našlaites mergaites, padėdama joms ištekėti. Ji tapo joms mylinčia motina. Ji neturėjo savo vaikų, todėl buvo motina visai ummai.

Aiša (ra) perdavė 2210 patikimų hadis'ų, ir buvo viena iš penkių pagrindinių hadis'ų perdavėjų. Štai kai kurie Aišos (ra) perduoti hadis'ai:

- „Kartą Allah'o Pranašas (TJTIAP) pasakė Aišai (ra): *„Aiša, negulk miegoti nepadarius keturių dalykų:*

1 – Neperskaičius viso Korano,

2 – Nepelniusi mano užtarimo ir užtarimo visų kitų pranašų,

3 – Nepelniusi visų tikinčiųjų palankumo,

4 – Neatlikusi piligrimystės“.

„Prisiekiu savo tėvu ir motina, aš nepajėgsiu padaryti viso to per tokį trumpą laiką.

Nusišypsojęs Allah'o Pranašas paaiškino:

„*Kas gali būti lengviau, o Aiša! Tris kartus perskaičiusi surą „al-Ihlas“ ir vieną kartą surą „al-Fatiha“, tu perskaitysi visą Koraną. Pasiųsk salavat'us man ir kitiems pranašams ir tu pelnysi mūsų užtarimą, paprašyk Allah'o visų musulmonų nuodėmių atleidimo, ir tu pelnysi jų palankumą, Ir ištark tasbih'ą „Subhanallahu val-hamdulillahi va lia iliaha illiallahu vahdahu lia šarika liahu, liahul-mulku va liahul-hamdu huva 'alia kulliu šaiin kadir“, ir tu atliksi piligrimystę“.*

- „O Aiša! Būk su visais gera, nes Aukščiausiasis Allah'as atveria gėrybių vartus tik tiems namams, kuriuose karaliauja gėris“.

- „O Aiša! Jei kas nors padovanojo tau tai, ko tu neprašei, priimk tai, nes šituo tave apdovanojo Viešpats“.

Po Visatos Pasididžiavimo (sallallahu aleihi va sallam) mirties Aiša (radiallahu anha) pragyveno dar keturiasdešimt septynis metus. Ji paliko šį laikiną pasaulį 678 metų (58 hidžros metų) Ramadano mėnesio 17 dieną. Jei buvo 66 metai. Dženaza maldą jai skaitė Abu Huraira (radiallahu anhu), o į kapą ją nuleido jos giminaičiai. Jos kūnas ilsisi Džannat al-Baki kapinėse Medinoje, o siela esti rojaus soduose. Tegul Allah'as padaro mus vertais užtarimo šios išmintingos, doros, įžvalgios, protingos ir gailestingos moters, visų tikinčiųjų motinos Aišos (radiallahu anha). Amyn.

Antroji Allah'o Pasiuntinio žmona

Sauda bin Zam'a

(radiallahu anha)

Sauda bint Zam'a (radiallahu anha) buvo antroji Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmona ... Pirmoji jo žmona po Hadidžos (radiallahu anha)... Sauda buvo iš tų musulmonų, kurie persikėlė į Etiopiją, kad išsaugoti savo religiją... Pagyvenusi vieno iš muhadžirų našlė, tikra geraširdė, dievobaiminga moteris, kuriai teko laimė tapti Visatos Brangenybės (sallallahu aleihi va sallam) sutuoktine... Visų tikinčiųjų motina...

Pirmasis gerbiamos Saudos vyras buvo jos dėdės sūnus Sarkan ibn Amir. Tai vyko pirmaisiais Islamo metais. Jie kartu su vyru priėmė Islamą Ir tapo viena iš nedaugelio Mekos šeimų, stojusių į teisingą kelią. Bet greitai metu tuos, kurie patikėjo Allah'u ir pasekė Muhammad'u Mustafa (sallallahu aleihi va sallam) ėmė persekioti. Visi jų giminaičiai ir pažįstami buvo stabmeldžių pusėje, tai dar labiau apsunkino šios šeimos padėtį. Kai persekiojimas ir engimas tapo nepakeliami, musulmonams buvo leista persikelti į Etiopiją.

Pasitarę tarpusavyje, Sauda ir jos vyras Sarkan (radiallahu anhumu) nusprendė su antrąja persikėlėlių banga keliauti į Etiopiją. Palikę namus ir nuosavybę, gimines ir pažįstamus, jie persikėlė vardan Allah'o, kad galėtų nevaržomi išpažinti Islamą. Tačiau, po kurio laiko Saudos vyras

susirgo ir grįžo į Meką. Greitai jis mirė. O Sauda liko našle su penketu vaikų.

Nežiūrint visų išgyventų sunkumų ir išbandymų, Sauda (radiallahu anha) išlaikė nuoširdų tikėjimą Allah'u ir užėmė pagarbą vietą Muhammad'o ummoje.

Tuo tarpu, mirus Hadidžai (radiallahu anha), Visatos Brangenybė (sallallahu aleihi va sallam) dažnai ją atsimindavo. Jis nenorėjo, kad jo vaikai jaustųsi nuskriausti netekę motinos, jis visaip stengėsi, kad jie nebūtų vieniši.

Ant jo pečių užgulė visi buities rūpesčiai. Žiūrint į jį, buvo matyti, kaip jis viduje išgyvena mylimos žmonos netektį. Bendražygiai, kaip tik galėjo, stengėsi jį paguosti. Jie norėjo, kad Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) susirastų tinkamą gyvenimo palydovę, kuri sugebėtų užpildyti jo širdies tuštumą ir perimti jo namų rūpesčius. Tačiau niekas nesiryžo pradėti šio pokalbio.

Kartą Osman'o Ibn Mazun žmona Havlia (radiallahu anha), užėjo į palaimintus Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) namus, ir pasakė:

- O Allah'o Pranaše! Įėjusi į namus aš dar labiau pajutau Hadidžos netektį.

Į tai jis atsakė:

- *Taip, jis buvo mano vaikų motina ir namų šeimininkė.*

Išgirdusi šiuos nuoširdžius žodžius, Havlia (radiallahu anha) pasinaudojo patogia proga pasiūlyti:

- Tai kodėl gi jums nevedus, o Rasuliullah?
- *Po Hadidžos... O ką?* – paklausė jis jos.
- Jei norit merginą, jei norit našlę, - atsakė ji.
- *Kas jos tokios?*

- Aiša, dukra Abu Bakr, pirmojo iš Allah'o vergų, patikėjusių tavimi. Kita – patikėjusi tavimi ir pasekusi paskui tave muhadžiro našlė Sauda bint Zam'á.

Allah'o Pranašas liko patenkintas tokiu atsakymu ir paprašė Havlios:

- *Eik ir pasikalbėk su jomis apie mane.*

Tai labai pradžiugino Haflią. Ji pasitraukė ir iš karto nuėjo į Zam'á ibn Kais ibn Abdišams namus, kad įvykdyti savo garbingą misiją. Švytinčiomis iš džiaugsmo akimis Haflia užėjo pas Saudą (radiallahu anha) ir pasakė:

- O Sauda! Ar tu žinai, kokia malone tave apdovanojo Aukščiausiasis Allah'as?

- Ne, apie ką tu čia? – nustebo ji.

- Allah'o Pasiuntinys atsiuntė mane pas tave piršle.

Ši naujiena labai nudžiugo Saudą (radiallahu anha). Ji seniai jautė, kad jei nutiks kažkas panašaus. Juk keletą kartų, dar esant gyvam jos vyrui, ji sapnavo keistą sapną. Tarsi iš dangaus nusileido mėnulis, pakibo virš jos galvos ir ėmė suktis aplink. Kai ji papasakojo apie tai vyrui Sarkan'ui, jis pasakė: „Jei tu tikrai regėjai tokį sapną, reiškia aš greitai mirsiu, o tu ištekęs už Allah'o Pasiuntinio“.

Dabar Sauda (radiallahu anha) prisiminė tą sapną. Juk tokia garbinga dalia išpuola ne kiekvienam. Ji pasakė Hafliai, kad ši pasikalbėtų apie pasiūlymą su jos tėvu. Ir ji pranešė Zam'á ibn Kais'ui apie Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) pasiūlymą.

Saudos tėvas tada dar nebuvo musulmonas. Jis dar nebuvo priėmęs naujojo tikėjimo. Tačiau, nežiūrint į tai, pasiūlymas ištekingi dukrą už Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) buvo jam naudingas, nes jis jau buvo senas. Jis bijojo, kad jeigu numirs, dukra atsidurs sunkioje padėtyje, o be to, šis pasiūlymas buvo jam garbė, todėl jis nedvejodamas

priėmė jį. Jis pasakė apie Allah'o Pasiuntinį (sallallahu aleihi va sallam): „Iš tiesų, jis labai gerbiamas žmogus“.

Saudos (radiallahu anha) širdis spurdėjo iš laimės. Tačiau ją neramino, ar ji sugebės būti Allah'o Pranašui (sallallahu aleihi va sallam) tinkama žmona. Todėl ji negalėjo iš karto duoti Hafliai atsakymo. Ji nenorėjo suteikti Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam) papildomų rūpesčių.

Kai Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) panoro sužinoti Saudos (radiallahu anha) atsakymą, jis patraukė į jos namus. Jie susitiko ir pasikalbėjo. Pamatęs, kad ji dora ir mylinti moteris, apie kurią, nepalikdami ramybės, sukasi maži vaikai, jis pasakė:

„Tegu Allah būna tau maloningas! Juk geriausios iš moterų tos, kurios kantriai išgyvena sunkumus ir rūpesčius, susijusius su mažų vaikų auklėjimu. Pasikviesk ką nors iš savo giminaičių, kad sudaryti mūsų santuoką.“

Kokia dorovė!.. Koks mandagumas!.. Kokia meilė!.. Kokia pagarba!.. Koks jautrus dviejų įsimylėjėlių elgesys vienas su kitu!.. Koks subtilumas!.. Koks pamokantis vienas kito teisių prisilaikymo pavyzdys!.. Moteris, mąstanti apie tai, kaip sukurti savo vyrui ramybę ir patogumą, vyras, kurio širdis pripildyta meile, gailestingumu ir užuojauta žmonai... Tik tai kuriamas šeimos židiny.. Tik toks gali būti ramaus ir laimingo gyvenimo užstatas...

Gerbiamoji Sauda (radiallahu anha) paskyrė šiam reikalui savo sūnėną Hatib'ą ibn Amr. Jis ištekino ją už Visatos Pasididžiavimo (sallallahu aleihi va sallam), sutaręs dėl keturių šimtų dirhamų mahr. Ši santuoka buvo sudaryta dešimtaisais pranašystė misijos metais, Ramadan'o mėnesį, likus trims metams iki hidžros. Saudai tada buvo penkiasdešimt.

Saudos brolis Abd ibn Zam'a, kuris tada dar nebuvo musulmonas, buvo prieš šią santuoką. Sužinojęs apie sesers santuoką, jis atliko hadž'ą ir, pagal to meto papročius, nepritarimo ženklan, ėmė rautis sau nuo

galvos plaukus. Bet vėliau, kai jis priėmė Islamą, atgailavo už tai, ką darė anksčiau. Jis visada nusimindavo, kai prisimindavo, kas buvo praeityje. Ir neretai apie tai kalbėjo:

„Kai aš išgirdau, kad Sauda bin Zam'a ir Allah'o Pasiuntinys tuokiasi, aš ėmiau raustis nuo galvos plaukus ir barstyti save žemėmis, ir aš nepamenu, kad dar kada nors būčiau buvęs juokingesnėje situacijoje“.

Visų tikinčiųjų motina Sauda (radiallahu anha) buvo be galo atsidavusi savo tikėjimui. Ji buvo tikra musulmonė, patikėjusi save Allah'ui ir Jo Pranašui (sallallahu aleihi va sallam). Būtent tai, kad ji gyveno su iman, buvo ištikima teisingam keliui ir tvirtai laikėsi jame, padarė išpūdį Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam).

Jos kalba buvo maloni, veidas panašus į rožę, ir pati ji buvo tikinčios, moters pavyzdys. Abiejų pasaulių Saulė (sallallahu aleihi va sallam) žinojo, kokius sunkumus jai teko iškęsti persikeliant į Etiopiją ir likus našle su penketu mažų vaikų. Jis norėjo jai padėti ir ją apginti, todėl jis ir pasiūlė jai santuoką. O ji priėmė šį pasiūlymą kaip malonę. Jai buvo didžiulė laimė tapti Allah'o Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) žmona. Visų tikinčiųjų motinai Saudai (radiallahu anha) nebuvo didesnės laimės ir dovanos, nei ši. Su šia santuoka pasibaigė visos jos bėdos ir sunkumai.

Visos Visatos Pasididžiavimo (sallallahu aleihi va sallam) santuokos buvo sudaromos Aukščiausiojo Allah'o įsakymu. Jis vedė Saudą po sužadėtuvių su Aiša. Ji tada buvo dar maža, nepasiekusi tekėjimo amžiaus, todėl jie buvo tik sužadėti. Todėl Sauda (radiallahu anha) tapo jo antrąja žmona, po Hadidžos (ra). Hadis'e-šarif sakoma:

„Viskas, kas buvo susiję su mano vedybomis ar mano dukterų santuokomis, buvo sprendžiama danguje, o žinią apie tai man atnešdavo Džibril“.

Praėjus kuriam laikui po vestuvių, dievišku įsaku Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam) buvo leista persikraustyti į Mediną. Sauda pasiliko Mekoje. Po to, kai Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va

sallam) įsikūrė Medinoje, jis nusiuntė į Meką Zaid'ą ibn Haris ir Abu Rafi'a, kad jie atvežtų iš Mekos Saudą ir jo dukteris Ummu Gulsum ir Fatimą (radiallahu anhum).

Kartu su jais kilnūs Abu Bakr nusiuntė Abdullah ibn Uraikit'ą su trimis kupranugariais ir laišku sūnui Abdullah, kad jie atvežtų jo šeimą kartu su kilniąja Aiša į Mediną. Su šiuo karavanu Zaid'as atsivežė ir savo žmoną Ummu Aiman. Greitu laiku jie visi laimingai pasiekė Mediną.

Yra žinoma, kad Saudai bint Zam'a (radiallahu anha) buvo įrengtas atskiras kambarys Pranašo mečetėje – Mesdžidun-Nabi. Ten ji ir apsigyveno. Jos likęs gyvenimas buvo paskirtas Allah'o Pranašui (sallallahu aleihi va sallam) ir vaikams.

Ji dėjo visas pastangas, kad Allah'o Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) namuose tvyrotų jaukumas ir ramybė. Ji buvo geros, atviros širdies. Ji rūpinosi Hadidžos vaikais kaip tikra motina. Darė viską, kas buvo jiems reikalinga. Buvo ypatingai jautri ir dėmesinga Fatimai ir Ummu Gulsum. Jos nuoširdi meilė labai džiugino Allah'o Pasiuntinį (sallallahu aleihi va sallam).

Ji su pasiaukojimu darė viską, kad vyras būtų laimingas. Ji padėdavo ir stengėsi įtikti net gi Aišai (radiallahu anha), kai ši tapo antrąja Allah'o Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) žmona. Ji perleisdavo jai savo eilę ir stengėsi elgtis taip, kad tai patiktų jaunajai Pasiuntinio žmonai. Atvėrusi jai motiniškos meilės sklidiną širdį, ji apgaubė Aišą malone ir užuojauta. Visą pašventė jos jaunystei.

Saudai (radiallahu anha) didžiausia laimė buvo būti Allah'o Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) žmona ir gyventi jo namuose. Ji netroško nieko daugiau. Ji juk buvo nebejauna ir stamboka. Ji pasižymėjo jautrumu ir puikiai jautė visas situacijos plonybes. Kartą ji pasakė abiejų pasalių Saulei (sallallahu aleihi va sallam): „O Allah'o Pranaše! Aš atiduodu savo eilę Aišai, tegul nuo šiol mano dienos, bus jos dienomis. Aš noriu būti tau tiesiog žmona. Tegu Teismo Dieną Allah'as prikels

mus drauge ir padarys mane tavo žmona amžiams“. Šiais žodžiais ji išpažino jam savo pačius tyriausius jausmus.

Ji buvo kukli, dosni ir geraširdė. Žemiškosios gėrybės nevaicino jos gyvenime svarbaus vaidmens. Viską, ką ji turėjo ar gaudavo dovanų, išdalindavo našlaičiams arba vargšams. Kartą Omar (radiallahu anhu) atsiuntė jai didelę sumą pinigų. „Kas tai?“ –paklausė ji. „Kam siųsti tiek daug pinigų, tarsi datulių“, pasakė ji ir išdalino viską vargšams.

Sauda (radiallahu anha) buvo nuoširdi, darbšti ir drąsi moteris. Ji dėjo daug pastangų skleidžiant Islamą. Jos dėka dar prieš hidžrą visa jos buvusi šeima ir daugelis giminaičių tapo musulmonais.

Uhud mūšio metu ji pagelbėjo sužeistiesiems ir nešiojo jiems vandenį. Ji buvo greta Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) per Atsisveikinimo hadžą.

Po to, kai Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) paliko šį pasaulį, ji daugiau nė karto neatliko umros ar hadžo, kai jos paklausė kodėl, jis atsakė: „Aš nenoriu palikti savo namų, kaip liepė Allah'as“, turėdama omenyje ajat'ą:

„ [O Pranašo žmonos] **Būkite savo namuose ir nesipuoškite ankstesnio neišmanymo puošmenomis. Atlikinėkite maldą, mokėkite zakat'ą ir pakluskite Allah'ui bei Jo Pasiuntiniui. Allah'as nori nutolinti bjaurastį nuo jūsų ir jūsų namų ir išskaistinti jus iki tyrumo.**“ (al-Ahzab, 33/33)

Ji perdavė tik penkis ar šešis Allah'o Pasiuntinio, abiejų pasaulių Saulės, hadisus. Štai vienas iš jų:

„Kartą Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmonos susirinko drauge, ir kažkuri iš jų paklausė: „Įdomu, o kuri prisijungs prie Allah'o Pasiuntinio po jo mirties anksčiau už kitas?“. Jos panoro sužinoti atsakymą į šį klausimą iš jo paties. Jos kartu nuėjo pas jį ir paklausė:

- O Allah'o Pasiuntinī! Kuri iš mūsų po tavo mirties prisijungs prie tavęs anksčiau už kitas?

Abiejų pasaulių saulė (sallallahu aleihi va sallam) nusišypsojo joms ir atsakė:

- *Anksčiau už kitas, po mano mirties, prie manęs prisijungs ta, kurios pačios ilgiausios rankos.*“

Išgirdusios šį pamokantį ir išmintingą atsakymą, Allah'o Pasiuntinio žmonos nusprendė palyginti, kurios iš jų rankos ilgiausios. Pačios ilgiausios pasirodė Saudos (radiallahu anha) rankos. Po to, kai Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) išėjo į kitą pasaulį, ji, prisiminusi šiuos žodžius, dar labiau ėmė ruošti savo mirčiai. Tačiau anksčiausiai iš visų mirė Zainab bint Džahš ir prisijungė prie Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam).

Juk Zainab bint Džahš buvo pati dosniausia iš visų jo žmonių. Ir tik tada Sauda (radiallahu anha) suprato tų išmintingų žodžių plonybę. Rankų ilgis reiškė „dosnumą“.

Sauda bint Zam'a (radiallahu anha) numirė kalifo Omaro (radiallahu anhu) valdymo laikotarpiu, kai jai buvo šiek tiek virš septyniasdešimties. Tegu Allah'as būna ja patenkintas. Ir tegu padaro mus vertus šios doros moters užtarimo. Amin.

Omar Ibn Hattab dukra,

Kilnioji Hafsa

(radiallahu anha)

Hafsa buvo kilniojo Omar'o (radiallahu anhu) dukra... Išmananti, principinga, valinga, ištikima musulmonė-moteris... Ji priklausė tam nedideliam tų laikų žmonių ratui, kurie tuo metu buvo raštingi, turėjo išsilavinimą... Laimingoji, kuriai trečiais hidžros metais teko garbė tapti trečiąja Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmona, visų tikinčiųjų motina...

Ji gimė Mekoje tris metus prieš prasidedant pranašystė misijai. Jos tėvas buvo į Islamo istoriją įėjęs antras Islamo kalifas Omar'as (radiallahu anhu), pagarsėjęs savo teisingumu. Jos motina buvo vardu Zeinab, ji buvo Osman'o bin Maz'un tikra sesuo. Hafsa (radiallahu anha) priėmė Islamą Mekoje kartu su tėvu Omar (radiallahu anha). Vėliau ji tapo sahab'o Hunais ibn Huzafa (radiallahu anhu) žmona. Jauna sutuoktinių pora prisijungusi prie negausaus to meto musulmonų būrio, persikėlė iš pradžių į Etiopiją, o po to į Mediną.

Hunais buvo Abdullah'o ibn Huzaf (radiallahu anhu) brolis. Hunais dalyvavo Badr mūšyje, herojiškai pasirodė dvikovoje su priešu. Jis buvo sunkiai sužeistas. Pakeliui į namus jis išgėrė iš šahido taurės. Taip Hafsa (radiallahu anha) tapo jauna našle.

Omar'as (radiallahu anhu) labai gailėjosi, kad jo dukra tapo našle pačiame gyvenimo pavasaryje. Jis troško kuo greičiau ją vėl išleisti už vyro. Tais laikais tapusias našlėmis arba išsiskyrusias moteris, kurios išlaukė reikiamą periodą, buvo stengiamasi kuo greičiau vėl ištekinti. Todėl kilnūs Omar'as (radiallahu anhu), kaip rūpestingas tėvas, labai norėjo išleisti savo dukrą už patikimo vyro. Pagalvojęs, jis nusprendė ištekinti ją už Osman'o (radiallahu anhu).

Kaip tik tuo metu Osman'as buvo netekęs savo žmonos Rukijos (radiallahu anhumai), mylimos Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) dukters. Todėl Omar'as nusprendė nueiti pas Osman'ą su savo pasiūlymu. Jis nuėjo ir išreiškė savo norą ištekinti už jo Hafsą. Štai ką apie jų susitikimus ir pokalbius pasakojo pats Omar'as, kaip perdavė jo sūnus Abdullah'as (radiallahu anhumai):

„Aš nuėjau pas Osman'ą ibn Affan. Jis buvo labai susikrimtęs. Kad išsklaidyčiau jo liūdėsį, aš ėmiau kalbėti apie Hafsą. „Jeigu nori, - pasakiau aš, - ištekinsiu už tavęs Hafsą“. Tačiau Osman'as nieko neatsakė. Nepasakė „Taip“. Po to paprašė: „Duok man šiek tiek laiko pagalbėti“. Tačiau, kai praėjus kelioms dienoms, mes vėl susitikom, jis, atsiprašęs, pasakė: „Bijau, kad dabar nesu pasirengęs vedyboms“.

Tada kilnūs Omar'as nusprendė kreiptis su tuo pačiu pasiūlymu į Abu Bakr (radiallahu anhumai). Susitikęs jį, jis pasakė: „Jei nori, gali paimti į žmonas Hafsą“. Bet Abu Bakr nutylėjo, neištarė nė žodžio. Omar'as supyko ant jo dar labiau, nei ant Osman'o.

Kilniajam Omar'ui (radiallahu anhu) buvo labai apmaudu, neišgirdus iš dviejų savo artimiausių draugų teigiamo atsakymo. Jis pyko. Toks susierzinęs jis stėjo prieš Allah'o Pasiuntinį (sallallahu aleihi va sallam) ir pasakė jam: „O Allah'o Pranaše! Aš nustebintas Osman'o elgesio. Aš pasiūliau jam savo dukrą Hafsą, o jis nesutiko. Tai pat ir Abu Bakr...“

Nusišypsojęs abiejų pasaulių Saulė (sallallahu aleihi va sallam) pasakė: „*O Omar! Hafsai teks geresnė pora, nei Osman, o Osman'ui teks geresnė pora nei Hafsa*“.

Omar'ą (radiallahu anhu) apėmė smalsumas, kas gi galėtų būti ta geresnė pora, nei Osman'as? Po kelių dienų jį pasiekė Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) pasiūlymas: „*Leis už manęs savo dukterį Hafsą, o aš išleisiu už Osman'o savo dukterį Ummu Gulsum*.“

Kilnysis Omar (radiallahu anhu) buvo labai laimingas, išgirdęs šią žinią. Vadinasi, Pats Aukščiausiasis Allah, nori, kad Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) paimtų į žmonas Hafsą. Greitai visi pasiruošimai vestuvėms buvo baigti ir , trečiais metais po hidžros, Ša'ban'o mėnesį, Hafsa (radiallahu anha) tapo trečiąja Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmona ir visų tikinčiųjų motina.

Priėmęs tokį išmintingą sprendimą, Visatos Pasididžiavimas (sallallahu aleihi va sallam) dar labiau sutvirtino trijų savo artimų bendražygių draugystę ir brolybę, apjungęs juos giminystės ryšiais. Paėmęs į žmonas Aišą, jis priartino prie savęs kilnųjį Abu Bakr (radiallahu anhumā), o vedęs Hafsą, jis priartino prie savęs kilnųjį Omar'ą (radiallahu anhumā). Jis padarė savo pačius mylimiausius, širdies draugus savo giminaičiais ir apdovanojo tikra laime jų dukteris, visų tikinčiųjų motinas.

Kilnysis Abu Bakr suprato, kad galėjo nuliūdinti kilnųjį Omar'ą (radiallahu anhumā) tuo, kad paliko be atsako jo pasiūlymą paimti į žmonas Hafsą. Tačiau jis neturėjo kitos išeities. Kilnysis Abu Bakr žinojo, jog Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) nori vesti Hafsą. Tačiau jis neturėjo teisės niekam apie tai pasakoti, kadangi tai buvo jam patikėta paslaptis. O kai Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) santuoka su Hafsa buvo sudaryta, kilnysis Abu Bakr nuėjo pas Omar'ą (radiallahu anhumā) ir, atsiprašęs, pasakė:

„Tu, tikriausiai, supykai, neišgirdęs iš manęs atsakymo, kai pasiūlei man į žmonas Hafsą?“ „Taip“, - atsakė Omar'as. Tada Abu Bakr (radiallahu anhu) paaiškino:

„ Aš tai neatsakiau tik todėl, kad Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) kalbėjo man apie tai, kad nori vesti Hafsą. Ir aš niekam negalėjau pasakoti to, ką jis man pasakė kaip paslaptį. Jei jis būtų atsisakęs vesti Hafsą, aš būtinai būčiau paėmęs ją į žmonas“.

Koks delikatumas!.. Kokia moralė!.. Koks gebėjimas saugoti paslaptis!.. Štai kokia turi būti Islamo dorovė!.. Juk paslaptis patiki... O tylą saugoja... Mokėjimas saugoti paslaptis ir tylėti, ne tik nusako žmogaus patikimumą, bet ir puošia jį...

Hafsa (radiallahu anha) įėjo į abiejų pasaulių Saulės (sallallahu aleihi va sallam) laimės užuovėją, kai joje jau buvo Aiša ir Sauda (radiallahu anhumas). Kai ji tapo Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmona, jai buvo dvidešimt metų. Ją, kaip ir Aišą, Sauda (radiallahu anha) priėmė visa širdimi. Nežiūrint jų jauno amžiaus, Sauda (radiallahu anha) stengėsi joms abiemis visada įtikinti. Hafsa buvo jauna, išsilavinusi ir pasitikinti savimi. Jos žodžiai niekada neprasilenkdavo su darbais. Jos stiprus ir valingas charakteris pasireiškė staigiu ir aštriu elgesiu.

Taip laimės užuovėjoje atsirado jau dvi jaunos žmonos. Jos niekuo nenusileido viena kitai, rodydamos savo pastangas patarnauti Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam). Jos buvo ypatingai malonios ir jautrios, siekdamos neprarasti jo meilės ir pagarbos.

Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) taip pat stengėsi būti su jomis atidus ir malonus, juk jos, be kita ko, buvo jo artimiausieji draugų dukterys. Turėdamas omenyje jų moterišką natūrą ir jaunystę, jis buvo su jomis maloningas, užjaučiantis ir švelnus. Bet kaip ir bet kuriam kitam žmogui, jam teko išgyventi ir sunkumų. Nes žinoma, kad kilnioji Hafsa (radiallahu anha) išsiskyrė tvirtu, nenuolankiu būdu. Ji kartais priešgyniavo ir pačiam Pranašui (JTITAP). Todėl jos tėvui teko

dažnai protinti ir auklėti savo dukterį. Matydamas jų nesibaigiančius ginčus ir konfliktus su Aiša, kilnysis Omar (radiallahu anhum) pasakė Hafsai: „Nei tavo, nei netgi mano padėtis, niekuomet neprilygs tai padėčiai, kurią Allah'o Pasiuntinio akyse turi Aiša ir jos tėvas“.

Nežiūrint visų tėvo pamokymų, Hafsos (radiallahu anha) jaunystė ir charakteris nuolatos duodavo apie save žinoti, kas neretai išsiverždavo į paviršių priešgyniavimo Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam) pavidalu. Pagaliau jis, neištvėręs aštraus Hafsos būdo, nusprendė kuriam laikui nusiųsti ją pas tėvą. Tačiau pasirodė Džibril (aleihissalam) ir, pataisęs jo sprendimą, liepė Allah'o Pasiuntiniui grąžinti Hafsą atgal. Todėl, kad jai buvo lemta būti viena iš jo žmonių rojuje.

Kartą Pranašas (TJTIAP), būdamas Zainab bint Džahš (radiallahu anha) namuose, išgėrė medaus šerbeto ir šiek tiek ten užtruko. Tai nepatiko dviem jaunom Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmonoms. Jos susitarė tarpusavyje ir pareiškė, kad iš jo burnos sklinda nemalonus kvapas. Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) paaiškino, kad gėrė medaus šerbetą ir pridūrė: „Galbūt bitė surinko tokį medų“ ir prisiekė daugiau nebegerti medaus šerbeto. Būtent tada buvo apreišksti pirmieji suros „at-Tahrim“ ajat'ai:

„O Pranaše, kodėl draudi sau tai, ką tau Allah'as leido, siekdamas patenkinti savo žmonas? Allah'as – Atleidžiantis, Gailestingas“ (66/1). Tuomet Pranašas Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam), kad paauglėti savo jaunas žmonas, kuriam laikui nuo jų pasišalino. Bet sahabai ėmė kalbėtis tarpusavyje, kad Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) išsiskyrė su savo žmonomis. Kai šios žinios pasiekė kilnųjį Omar'ą (radiallahu anhu), jis iš karto patraukė pas Allah'o Pasiuntinį (sallallahu aleihi va sallam). Paprašęs leidimo užėti, jis stojo prieš jį ir, norėdamas jį nuraminti, pasakė:

„O, Allah'o Pasiuntinį! Tu tiek daug iškentei dėl savo žmonių. Jeigu tu išsiskirsi su jomis, tai Allah'as ir Jo angelai bus tavo pusėje. Ir aš, ir Abu Bakr ir visi tikintieji būsim tavo pusėje...“ atsakydamas į tai Allah'o

Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) tik nusišypsojo. Jo nuostabus veidas nušvito. Ir jis atsakė žodžiais, kurie nuramino kilniojo Omar'o širdį ir nudžiugino visus tikinčiuosius.

Kilnūs Omar'as (radiallahu anhu) atsakė:

„O Rasuliullah, tu juk žinai, mes visada turėjom valdžią Kuraiš moterims. Po persikėlimo į Mediną mes pamatėme, kad jų moterys vadovauja jiems. Ir mūsų moterys paėmė iš jų blogą pavyzdį. Priėjo iki to, kad net mano žmona kartą ėmė man priešgyniauti. Tada aš stipriai ją sumušiau. Bet ji staiga ėmė skųstis: „Kaip tu drįsti kelti prieš mane ranką? Prisiekiu Allah'u, net gi Pranašo žmonos ginčijasi su juo ir nekalba iki pat vakaro“. Aš paklausiau Hafsos: „Nejaugi ir tu ginčijiesi su Allah'o Pasiuntiniu?“ Ji atsakė: „Taip, ir nekalbame su juo iki pat vakaro“. Tada aš joms pasakiau: „Kas iš jūsų taip elgsis, turės didžiausią nuostolį. Tas, kuris užsitrauks Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) pyktį, negalės apsaugoti savęs nuo Allah'o pykčio. Ir Allah'as – liudininkas, bus pražudytas“. Į tai Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) atsakė šypsena. Ir aš pasakiau Hafsai: „Nesugalvok daugiau ginčytis su Allah'o Pasiuntiniu ir sumažink savo pretenzijas. Jei ko nors reikia, prašyk manęs. Ir tegul tai, kad kažkas iš jo brolių jam artimesnis už tave, nepastūmėja tavęs klaidingiems veiksams“.

Kilnioji Hafsa (radiallahu anha) buvo tvirto ir reiklaus būdo. Savo būdu ji buvo greitai susierzinanti. Aiša (radiallahu anha) taip apie ją kalbėjo: „Hafsa – tikra tėvo kopija. Valinga ir stipri. Jos žodžiai niekuomet neprasilenkia su darbais“.

Ji išsiskyrė savo sumanumu ir giliu daugelio religinių klausimų suvokimu, įžvalgumu. Perduodama, kad kartą Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) ėmė prie jos vardinti bendražygius, kurie prisiekė savo ištikimybę prie Hudaibi: „Jei Allah'as panorės, niekas iš tų, kurie man prisiekė prie Hudaibi, nepateks į pragarą“, - pasakė jis. Hafsa (radiallahu anhu) priminė apie tas, kas sakoma ajat'e: „**Kiekvienam iš jūsų teks susidurti su juo (Pragaru); tavo Viešpačiui tai – nuspręstas**

dalykas“ (Marjam, 19/71). Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) atsakydamas pateikė kitą ajat'ą: „**Paskui Mes išgelbėsime tuos, kurie buvo dievobaimingi, ir paliksim skriaudėjus ten beklūpančius.**“ (Marjam, 19/72). Šis visų tikinčiųjų motinos Hafsos (radiallahu anha) gebėjimas pateikti atsakančią mintį liudija jos gilų ir tikslų religijos supratimą.

Ji daug garbino. Dienomis pasninkavo, naktimis meldėsi. Jos gyvenimas, kaip ir kitų Pranašo (TJTIAP) žmonių gyvenimai tekėjo varge. Vietoje lovos ji turėjo nedidelį tiufak'ą. Vasaromis ji ant jo miegojo, o žiemomis į jį susisupdavo. Dažnai jų namuose nebuvo net duonos. Bet, nežiūrint to, ji niekuomet nesiskundė ir buvo dėkinga Viešpačiui už tai, ką turi.

Hafsą (radiallahu anha) su Allah'o Pasiuntiniu (sallallahu aleihi va sallam) siejo gilus meilės ir pagarbos jausmas. Kai ji gaudavo ką nors dovanų ar vaisių, pati nevalgydavo, o palikdavo tai Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam), teikė pirmenybę jam. Kartą jai padovanojo statinaitę medaus. Tačiau ji jo nepalietė, o viską paliko Allah'o Pranašui (sallallahu aleihi va sallam). Kaskart, kai jis ateidavo pas ją, ji gamindavo jam medaus šerbetą.

Po Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) mirties ji vaidino svarbų vaidmenį musulmonų gyvenime. Kai kalifo abu Bakr (radiallahu anhu) valdymo laikais Koranas buvo surinktas į vieną knygą, kuri egzistavo vieninteliu egzemplioriumi. Jis buvo saugomas Abu Bakr (radiallahu anhu) namuose. Po jo mirties jis buvo perduotas saugoti kilniajam Omar'ui (radiallahu anhu).

Kai kilnūs Omar'as (radiallahu anhu) buvo mirtinai sužeistas, jis patikėjo Koraną savo dukteriai Hafsai (radiallahu anha). Ji saugojo jį su ypatingu rūpestingumu ir dėmesiu. O kai į valdžią atėjo Osman'as, buvo padaryta keletas Šventosios Knygos kopijų.

Kokia garbė!.. Kokia laimė!.. Globoti ir saugoti Šventąjį Raštą!.. Perduoti jį saugojimui į patikimas rankas!.. Tapti moters-musulmonės

tarnautojos pavyzdžiu!.. Ir perduoti ateinančioms kartoms tai, ką patikėta išsaugoti!..

Hafsa (radiallahu anha) perdavė apie šešiasdešimt Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) hadis'ų. Štai vienas iš jų: „ Kai Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) guldavosi miegoti, jis dėdavo savo dešinę ranką po galva ir sakydavo:

„O Valdove! Apsaugok mane nuo bausmės Tavo vergų prikėlimo Dieną.“ Ir pakartodavo tai tris kartus.

Kilnioji Hafsa (radiallahu anha) numirė 45 hidžros metais, būdama šešiasdešimties. Tai buvo Muavij'o valdymo laikotarpis, dženaza maldą atliko to meto Medinos vietininkas Marvan ibn Hakim. Ji buvo palaidota greta kitų Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) žmonių Džannat al-Baki kapinėse. Tegul Aukščiausiais Allah'as padaro mus vertais jos užtarimo. Amin.

Vargšų ir bedalių motina

Zainab bint Huzeima (*radiallahu anha*)

Zainab bint Huzeima ir Zeinab bint Dzahš (radiallahu ‘anhuma) – dvi laimingosios, kurioms teko garbė tapti Allah’o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmonomis... Jų ne tik vardai buvo vienodi, jos taip pat buvo panašios ir savo geradarystėmis, kurios nulėmė joms abiemis tapti visų tikinčiųjų motinomis... Dvi musulmonės, kurių dosnumas ir gerumas, širdies platumas, gailestingumas ir užuojauta buvo žinomi kiekvienam vargšui ir silpnajam.

Zainab bint Huzeima (radiallahu anha) dar iki Islamo atėjimo buvo žinoma kaip „Ummul-mesakin“ (Bedalių motina). Ji maitino vargšus ir skurstančius. Tai, ką ji turėdavo, išdalindavo bedaliams. Užjausdavo visus, kurie buvo beturčiai ir vargšai. Ji net gi pati vaikščiojo ir ieškojo tokių vargšų, kad pasiūlyti jiems savo pagalbą. Jos širdis visada buvo atvira pasiaukojimui, užuojautai ir gailestingumui.

Ji priklausė Amir’o bin Sa’sa’a giminei, vienai iš galingiausių visos Arabijos giminių. Ji turėjo įtakos savo giminės žmonėms ir būtent ji supažindino juos su Islamu ir tapo priežastimi to, kad jie stojo į Tiesos kelią. Pirmasis Zainab bint Huzeima vyras buvo Tufail ibn Haris. Išsiskyrus su juo, ji ištekėjo už Ubaid ibn Haris. Bet po to, kai jis krito šahidu, ji liko našle.

Trečiaisiais hidžros metais Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) nusiuntė pas Amir bint Sa'sa'a gentį grupę žmonių pakviesti juos į Islamą. Tačiau pakeliui jie pateko į pasalą ir buvo išdavikiškai nužudyti. Po šio įvykio musulmonų santykiai su šia gentimi pašlijo.

Tačiau abiejų pasaulių Saulė (sallallahu aleihi va sallam) nenorėjo kariauti su šia didele, įtakinga ir stipria gentimi. Jis ieškojo būdų, kaip santykius su jas pataisyti. Sužinojęs, kad Zainab bint Huzeima liko našle, jis nusprendė jai pasipiršti, tikėdamasis tokiu būdu sutvirtinti ryšius su šia gentimi. Zainab paprašė savo dėdės Kabis'o ibn Amr al-Hilial būti jos patikėtiniu šiame reikale. Jis, sutaręs su Allah'o Pasiuntiniu (sallallahu aleihi va sallam) dėl keturių šimtų dirhamų mahr, juos sutuokė.

Po šito Zainab bint Huzeima (radiallahu anha), kuriai teko garbė tapti visų tikinčiųjų motina, apsigyveno atskirame kambaryje Masdžidun-Nabi. Jos kambarys buvo greta Hafsos (radiallahu anha) kambario. Zainab bint Huzeima išsiskyrė savo atsidavimu garbinimui. Zainab bint Huzeima, kuriai per jos neilgą gyvenimą teko laimėti tapti Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmona, išsiskyrė savo prisirišimu prie Allah'o garbinimo. Ji daug garbino ir daug aukojo.

Tačiau laimė tęsėsi neilgai. Zainab ir Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) kartu išgyveno vos tris-keturis mėnesius. 626 metais, būdama trisdešimties, ji numirė. Dženaza maldą jai atliko pats Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam). Ji buvo palaidota Džannat al-Baki kapinėse.

Zainab bint Huzeima (radiallahu anha) tapo antrąja Allaho Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmona, kurios jis savo gyvenime neteko. Taip ji prisijungė prie visų tikinčiųjų motinos Hadidžos (radiallahu anha). Tegul Viešpats pagerbia mus jų abiejų užtarimu. Amyn.

Pačių ilgiausių rankų savininkė – Dosnioji Visų Tikinčiųjų Motina

Zainab bint Džahš

(radiallahu anha)

Zainab bint Džahš (radiallahu anha) – antroji Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmona, vardu Zainab... Ji buvo viena pirmųjų moterų priėmusių Islamą... Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) tetos dukra... Jis išsiskyrė savo meile garbinimui ir dosnumu... Dievobaiminga moteris, praminta visų vargšų ir bedalių motina... Kilniaširdė moteris, siuvimu ir rankdarbiais uždarbiavusi pragyvenimui, ir dalinusi savo uždarbį vargšams... Laimingoji, Aukščiausiojo Allah'o liepimu, tapusi Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmona... Pirmoji iš jo žmonių, kuri prisijungė prie jo po jo mirties.

Ji gimė Mekoje, dvidešimt metų iki pranašystės misijos pradžios. Buvo iš viena iš pirmųjų, priėmusių Islamą. Tikrasis jos vardas buvo Barra. Tačiau Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) pakeitė jį į „Zainab“. Jos tėvas buvo Burra iš Bani Asad genties, o motina – tikra Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) teta Umaija bin Abdulmutalib. Zainab buvo Abdullah'o bin Džahš (radiallahu anhu) sesuo.

Ji buvo viena iš pirmųjų persikėlusių iš Mekos į Mediną. Pirmoji iš muhadžir'ų. Ir, kadangi ji buvo netekėjusi, Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) nutarė ištekinti ją už savo įsūnio Zeid ibn Haris (radiallahu anhu). Tokiu būdu jis norėjo su šaknimis išrauti džahilija

periodui būdingą paprotį – paniekinamą elgesį su vergais, ir įtvirtinti visų žmonių lygybę prieš Allah'ą. Todėl jis pats patraukė piršliu pas Zainab.

Tačiau Zainab ir jos giminaičiams tai nepatiko. Tradiciškai, laisva moteris negalėjo tekėti už išlaisvinto vergo. Jiems buvo nesuvokiamas toks pasiūlymas. Savo požiūrį į tai Zainab išreiškė tokiais žodžiais: „O Allah'o Pasiuntiny! Juk aš tavo tikros tetos dukra. Ir aš nesutinku už jo tekėti. Juk aš iš Kureiš'itų „. Būtent tada buvo apreikštas 36-asis suros al-Ahzab ajat'as:

„Nelioka nei tikinčiajai, nei tikinčiajam, kada Allah'as ir Jo Pasiuntinys nusprendė, pasirinkimo jų reikaluos. O kas neklauso Allah'o ir Jo pasiuntinio, tas pakliūva į neabejotiną paklydimą“.

Tuomet Zainab bint Džahš (radiallahu anha) dar kartą paklausė Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam): „O Rasuliullah, nejaugi tu tikrai nori, kad aš ištekėčiau už Zeid'o?“ Jis atsakė: „Taip!“ . Ji tarė: „Tuomet aš neimsiu prieštarauti Allah'o Pasiuntiniui“ ir sutiko ištekėti už Zeid'o (radiallahu anhu).

Tačiau ši santuoka netapo laiminga. Tarp jų taip ir negimė meilės ir savitarpio supratimo jausmas. Jų bendras gyvenimas neatnešė jokios laimės. Jie ėmė dažnai pyktis. Supratęs, kad ilgai jų santuoka negyvuos, Zeid ibn Haris (radiallahu anhu) nusprendė apie visa tai papasakoti Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam):

„O Rasuliullah! Aš noriu išsiskirti su savo žmona“. Šie žodžiai nuliūdino abiejų pasaulių Saulę (sallallahu aleihi va sallam). Jam buvo gaila, kad šeima, kurios atsiradimo priežastimi buvo jis pats, griūva. Jis pabandė perkalbėti Zaid'ą, sakydamas jam: „*Palik ją savo žmona, nesiskirk, ir bijok Allah'o!..*“

Abiejų pasaulių Saulė (sallallahu aleihi va sallam) dėjo visas pastangas, kad ši šeima neiširtų. Tačiau, tarp sutuoktinių neatsirado prisirišimas, jų širdys buvo šaltos viena kitai. Kentėti tokius santykius buvo vis sunkiau. Nežiūrint Zaid'o pastangų išsaugoti šeimą, rezultatų

nebuvo. Kai situacija tapo nepakenčiama, Zeid teko nutraukti santuoką ir išsiųsti Zainab (radiallahu anha). Kartu jie išgyveno beveik metus.

Tai labai nuliūdino Allah'o Pasiuntinį (sallallahu aleihi va sallam). Jam labai nepatiko, kad ši šeima iširo. Juk jis norėjo išgyvendinti visuomenėje nusistovėjusias neteisingas tradicijas ir papročius, panaudodamas tam visus įmanomus būdus. Kadangi viskas baigėsi būtent taip, jis nebegalėjo palikti Zainab (sallallahu aleihi va sallam) padėties be reikiamo dėmesio. Kaip tai išspręsti? Juk džahilijos laikotarpiu įsitvirtinę tradicijos temdė žmonių protus, tarsi juodi debesys. Tada niekas negalėjo įsivaizduoti, kad galima vesti buvusią savo įsūnio žmoną. Tačiau Pats Aukščiausiasis Allah'as panorė, kad būtų padarytas galas tokiame melagingame visuomenės įsitikinimui, ir Jis atsiuntė apreiškimus. 4 ir 5 suros „al-Ahزاب“ ajat'us, kurie visiškai išaiškino šį klausimą:

„Neįdėjo Allah'as žmogui dviejų širdžių vienam kūne ir nesutvėrė motinomis tų iš jūsų žmonių, kurias jūs vadinatė uždraustomis sau, ir nepavertė jūsų įsūnių jūsų sūnumis. Tai – tik jūsų kalba jūsų lūpose, o Allah'as sako tiesą, ir Jis veda tiesiu keliu.“

Kvieskite juos (įvaikius) jų tėvų vardais, tai – teisingiau prieš Allah'ą, o jeigu nežinote, kas jų tėvai, tad anie – jūsų broliai tikėjime ir jūsų artimieji. Neturite nuodėmės ten, kur suklydote, o turite ten, kur kėsavo jūsų širdys. Allah'as – Atleidžiantis, Gailestingas!“

Po šių ajat'ų apreiškimo, visi išlaisvinti vergai ir įvaikinti vaikai buvo imti vadinti savo tėvų vardais. O tie, kurių tėvai nebuvo žinomi, tapo savo buvusių šeimininkų draugais ir tikėjimo broliais. Po to buvo apreikšti 37-40 suros „al-Ahزاب“ ajat'ai, kurie patvirtino, kad tai ir yra vienintelis teisingas problemos sprendimas:

„Ir štai sakei tam, kurį apdovanojo Viešpats ir kurį tu apdovanojai: „Laikyk prie savęs savo žmoną ir bijok Allah'o!“ Ir tu slėpei savo širdy tai, ką Allah'as padarys aiškų, ir bijojai žmonių, o vis dėlto Allah'o reikia bijoti labiau. Kada gi Zeid'as patenkino savo

įgeidžius (išsiskyrė) su ja, Mes apvedsinom tave su ja, kad tikintieji nejaustų suvaržymo dėl įvaikių žmonių, kada jie patenkins savo įgeidžius. Allah'o valia būtinai pildosi.

Neturi Pranašas nuodėmės dėl to, ką jam nustatė Allah'as. Taip buvo nustatyta Allah'o tiems, kurie buvo anksčiau. Allah'o sprendimas buvo nulemtas iš anksto.

Jie perduoda Allah'o apreiškimus ir bijo Jo, ir nebijo nieko, išskyrus Allah'ą. Užtenka to, kad Allah'as veda sąskaitas!

***Muhammad'as* nebuvo tėvas kuriam nors iš jūsų vyrų, o tik – Allah'o Pasiuntinys ir pranašų antspaudas (paskutinis iš pranašų). Allah'as žino kiekvieną daiktą!“**

Kai Aiša (radiallahu anha) išgirdo šiuos ajat'us, pasakė: „Iš tiesų, Zainab suteikta didelė garbė, ir ji taps Allah'o Pasiuntinio žmona rojuje. Dabar ji gali didžiuotis tuo prieš mus visas.“

Šios vedybos, kurios įvyko Aukščiausiojo Allah'o įsaku, padėjo su šaknimis išrauti klaidingus visuomenės papročius ir tradicijas. Išrauti tai, kas giliai buvo įleidę šaknis žmonių sąmonėse, buvo įmanoma tik su nenuginčijamais įrodymais ir visiškai aiškiais pavyzdžiais. Būtent toks buvo šių Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) vedybų tikslas.

Tuo laiku, kai buvo apreikštas 37 ajat'as, Aiša (radiallahu anha) buvo šalia Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam). Todėl būtent ji, praėjus būtinam terminui po skyrybų, nuėjo pas Zainab (radiallahu anha) su Allah'o Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) pasiūlymu. Tačiau Zainab (radiallahu anha) neskubėjo su atsakymu, ji pasakė, kad jei reikia padaryti Istihara maldą, kad paklausti Allah'o nurodymų. Atlikusi du rakat'us maldos, jis padarė du'a: „O mano Viešpatie! Jei esu verta jo, išteking mane už jo“. Vėliau buvo apreikšti anksčiau minėti ajat'ai, kuriuose sakoma, kad Allah'as apvedsins Savo Pasiuntinį (sallallahu aleihi va sallam) su Zainab (radiallahu anha). Sužinojusi tai, Zainab nusiėmė visus savo papuošalus ir atidavė juos savo tarnaitėi Saliamai,

kuri pranešė šią džiugią žinią ir, kaip dėkingumo Allah'ui ženklą, atliko sadždą (nusilenkimą iki žemės).

Allah'o Pranašo (sallallahu aliehi va sallam) ir Zainab bint Džahš vestuvės įvyko penktaisiais hidžros metais. Tuo metu Jai buvo 35-eri. Šia proga buvo surengtos didelės vaišės.

Tą dieną Anas'o bin Malik motina Ummu Suleim (radiallahu anha) paruošė ypatingą patiekalą iš Medinos datulių, sumaišytų su sviestu. Šį patiekalą Anas (radiallahu anhu) pats nešė Allah'o Pranaš'ui (sallallahu aleihi va sallam). Tačiau vaišių buvo tiek nedaug, kad sunkiai būtų užtekę dviem žmonėm.

Tą dieną Anas pamatė tai, ko niekada iki tol nebuvo matęs. Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) pasakė jam: „*Pakviesk čia Abu Bakr, Omar'ą, Osman'ą ir Ali'ą*“. Anas negalėjo patikėti savo ausimis. Bet Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) dar pasakė: „*Atvesk čia visus, kuriuos surasi mečetėje ar sutiksi pakeliui!*“ Anas buvo priblokštas. Galvodamas apie tai, ar gali tiek maisto užtekti visiems, jis išėjo į gatvę. Ir ėmė kviesti vaišėms visus, kuriuos sutiko savo kelyje.

Kai visi susirinko, Galingojo Numylėtinis (sallallahu aleihi va sallam) pastatė indą su maistu ant stalo. Atliko du'a, kad Allah'as palaimintų šį maistą, ir pasakė: „*Sėskitės prie stalo po dešimt ir vaišinkitės tuo, kas prieš jus*“. Kiekvienas, kuris atsisėdo prie stalo, prisivalgė iki soties.

Anas (radiallahu anhu) vėliau pasakojo: „Kuo daugiau svečiai valgė, tuo, atrodo, maisto darėsi daugiau, tarsi kažkas papildė jo iš apačios. Kiekvienas iš svečių privalgė iki soties, bet aš mačiau, kad maisto liko tiek, kiek aš atnešiau“. Tuomet Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) pasakė: „*O Anas! Nuimk valgį nuo stalo*“.

Tada aš nuėmiau valgį nuo stalo ir, palikęs jį jų namuose, grįžau pas motiną. Aš papasakojau jai viską, ką mačiau. Ji man pasakė: „Nesistebėk, juk jeigu Aukščiausiasis Allah'as būtų panorėjęs, kad šiuo maistu pasisotintų visi Medinos gyventojai, tai visi būtų pavalgę ir

pasisotinę“. Tai buvo vienas iš Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) mudžiza (stebuklų)“.

Koks tikėjimas!.. Kokia meilė!.. Koks prisirišimas!.. Koks tarnavimas!.. Koks paklusnumas!.. O Aukščiausiasis Allah, dovanok kiekvienam iš mūsų tokį tikėjimą, meilę, prisirišimą, tarnavimą ir paklusnumą!.. Amyn.

Zainab (radiallahu anha) vestuvės taip pat tapo ajat'ų dėl užuolaidų būtinybės namuose priežastimi. Kai pakviesti į vaišes svečiai išsiskirstė, liko trys, kurie įsitraukė į pokalbį. Laukdamas, kol jie išeis, abiejų pasaulių Saulė (sallallahu aleihi va sallam) ėmė vaikščioti po kambarį. Bet jie nesusiprato, ką reiškia šis vaikščiojimas. Tuomet Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) ėmė lankyti visas žmonas jų kambariuose, tikėdamasis sugrįžęs nieko iš svečių neberasti. Būtent po šio nemalonaus atsitikimo buvo apreikštos Suros „al-Ahzab“ 53 ajat'as, kuriame sakoma:

„O tie, kurie patikėjote! Neikite į Pranašo namus, jeigu jums ten neskirtas valgis. Ir nesulaukę jums skirto laiko (neikit per anksti). Tačiau kai jus pašauks, tai įženkite, o pavalgę išsiskirstykit, nepradėję draugiško pokalbio. Tai iš jūsų pusės apsunkina Pranašą, jis drovosi jūsų, o Allah'as nesidrovi tiesos. O kada prašote iš jų (Pranašo žmonių) kokio nors daikto, tai prašykite pro skraistę. Tai švariau ir jūsų, ir jų širdims. Nedera jums varginti Allah'o Pasiuntinio ir niekadęs neveskite jo žmonių po jo. Tai iš jūsų pusės didelė nuodėmė prieš Allah'ą.“

Po šio atsitikimo Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) namuose buvo iškabintos užuolaidos, kurios slėpė jo žmonas, visų tikinčiųjų

motinas, nuo pašalinių akių. Šis pavyzdys padėjo formuoti Islamo požiūrį į moterį, atitinkantį jos tikrąją vertę. Jis visiems parodė, kad išsaugoti žmogiškąjį orumą ir garbę galima tik tokio, su elgesiu susijusio reiklumo, keliu. Jų gyvenimo būdas buvo dievobaimingumo ir taurumo pavyzdys. Islamo grožyje akys ir sielos surado džiaugsmą ir poilsį. Žmonija įgijo savo laimę tik šių Islamo principų dėka. Tik jie išgrynino tikrąją žmogaus vertę. Žmogus tapo žmogumi.

Zainab bint Džahš (radiallahu anha) nuolatos buvo įsitraukusi į garbinimą. Ji darė daug papildomų maldų ir daug pasninkavo. Kartą Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) pastebėjo mečetėje kažkokią virvę. Jis paklausė: „Kas tai?“ Kilnieji sahab'ai atsakė: „Tai priklauso motinėlei Zainab“. Ir paaiškino, kad ji laikosi už jos, kai maldoje pavargsta stovėti. Tai labai nepatiko Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam), ir jis pasakė:

„Nedera taip save apsunkinti garbinant. Atriškite tą virvę. Ir melskitės tik tada, kai gerai jaučiatės ir turite tam jėgų“.

Zainab (radiallahu anha) buvo ištikima. Paisė visų teisių. Nesitraukė nuo tiesos. Kartą veidmainiai apšmeižė Aišą (radiallahu anha). Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) klausė apie tai Omar'o, Osman'o ir Ali (radiallahu anhum) nuomonės. Paklausė ir Zainab nuomonės. Ji davė tokį atsakymą, kuris tapo pamokymu visai žmonijai:

„O Allah'o Pranaše, aš saugau savo žvilgsnį ir klausą nuo visko, ko nemačiau ir negirdėjau iš pirmų lūpų. Ir prisiekiu Allah'u, apie Aišą galiu pasakyti tik gerai“.

Šiuo atsakymu buvo patenkintas ir Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) ir pati Aiša (radiallahu anha).

Dar viena iškili Zainab bint Džahš (radiallahu anha) savybė, buvo jos dosnumas. Ji neteikė reikšmės žemiškomis gėrybėms. Pati užsidirbdavo sau pragyvenimui. Vertėsi siuvimu ir rankdarbiais. Apdirbo odą, siuvo iš jos drabužius bei buities reikmenis ir juos pardavinėjo. Gautus pinigus ji išdalindavo vargšams ir bedaliams Allah'o kelyje. Ji visą gyvenimą užsiiminėjo labdara. Labdara teikė jai didžiulį džiaugsmą. Apie jos dosnumą Aiša (radiallahu anha) kalbėjo taip:

„Aš per savo gyvenimą nemačiau geresnės, dievobaimingesnės, teisingesnės, labiau paisančios artimųjų teisių ir daugiau aukojančios vargšams, nei Zainab“.

Štai dar vienas pavyzdys, kalbantis apie jos kilniaširdiškumą:

„Omar'o (radiallahu anhu) valdymo laikotarpiu, kiekvienam iš sahab'ų buvo skirta mėnesinė pašalpa. Pašalpa buvo išmokėta ir Zainab (radiallahu anha). Gavusi didžiulę sumą pinigų, ji labai nustebo ir pasakė: „Tegul atleidžia Allah'as Omar'ui. Čia visiems mums priklausantys pinigai?“ Jei atsakė: „Ne! Visa tai jūsų“. Ji pasakė:

„Subhanallah! – ir, prisidengusi veidą šydu, ji liepė savo tarnaitėi, - paimk savo ranka iš ten saują pinigų ir nunešk tiems ir tiems. Paimk dar ir nunešk tiems ir tiems“. Tokiu būdu išdalino viską artimiems ar vienišiesiems žmonėms Greitu laiku maiše nieko neliko. Tada jos tarnaitė pastebėjo: „O motule, tegul pasigaili jūsų Allah'as! Juk ten buvo ir mūsų dalis“. Tada Zainab (radiallahu anha) padavė jai ir tuos pinigus, kuriuos turėjo pati, liepusi ir juos išdalinti.

Kai kilnysis Omar'as sužinojo apie Zainab bint Džahš (radiallahu anha) poelgį, jis atnešė dar tūkstantį dirhamų. Atsistoję prie jos durų, jis pasisveikino ir pasakė: „Aš sužinojau, jog tu išdalinai viską, ką aš tau atsiunčiau. Pasilik sau nors tai“.

Bet ir tuos pinigus Zainab (radiallahu anha) išdalino vargšams ir skurstantiems. O po to, pakėlusį į dangų rankas, atliko du'a:

„O Allah, padaryk taip, kad Omar'o geradarystės neliestų manęs. Nes žemiškieji dalykai yra išbandymas“.

Pasitenkinimas tuo, ką turi, ir dosnumas visais laikais buvo didis turtas. Pradžiuginti vargšą ir skurstantį reiškė įgyti laimę abejuose pasauliuose. Todėl, pats didžiausias Zainab (radiallahu anha) malonumas buvo žemiškųjų gėrybių aukojimas vardan Allah'o.

Taip, ji pasižymėjo visomis šiomis tauriomis savybėmis. Ji tapo pirmąja iš Visatos Pasididžiavimo (sallallahu aleihi va sallam) žmonų, prisijungusių prie jo, po jo mirties. Todėl, net ir po jos mirties, ji buvo prisimenama, kaip „pačių ilgiausių rankų savininkė, kuri anksčiausiai prisijungė prie pranašo“. „Ilgos rankos“ reiškė dosnumą.

Du'a, su kuria Zainab bint Džahš (radiallahu anha) tyra širdimi kreipėsi į Allah'ą, buvo išklausyta. Jį iki pat mirties 20-aisiais hidžros metais, kai jai buvo 53-eji, nebegavo iš Omar'o (radiallahu anhu) pašalpos. Omar'as (radiallahu anhu) atliko jai dženaza maldą ir palaidota ji buvo Džannat al-Baki kapinėse. Tegul Aukščiausiasis Allah'as padaro mus vertais jos užtarimo. Amyn.

paskutinioji iš visų tikinčiųjų motinų palikusį šį pasaulį

Ummu Saliama

(radiallahu anha)

Ummu Saliama (radiallahu anha) buvo Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmona, kuri gyveno ilgiausiai iš visų Pranašo žmonių... Erkamo namuose priėmusi Islamą, ji tapo viena iš pirmųjų musulmonų... Musulmonė, iškentusi daug sunkumų, tapusi viena iš pirmųjų, persikėlusią į Etiopiją, o po to į Mediną... Tapusi žinoma, kaip protinga ir sumani moteris, po to, kai susitarimo prie Hudaibi laiku, davė Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam) gerą patarimą, kaip jam geriau pasielgti... Už savo protą, kilmę, grožį, kuklumą, subtilumą ir skaistumą pelniusi laimę tapti Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmona... Tvirta moteris, kuri po tiek sunkumų, pagaliau, patyrė laimę... Tikinčiųjų motina...

Ji gimė Mekoje penkiolika metų iki Pranašystės misijos pradžios. Jos vardas buvo Hind. „Ummu Saliama“ (Saliama motina) ji buvo tik vadinama. Ji priklausė Mahzumo genčiai. Jos pirmasis vyras buvo jos tetos sūnus Abdullah ibn Abdulasad. Po persikėlimo į Etiopiją jiems gimė sūnus, kurį pavadino Saliama. Todėl ji ir buvo pavadinta „Ummu Saliama“. Jos tėvas buvo Suhail ibn Mu'ir iš Abu Umajja giminės, Kuraiš genties, visiems žinomas kaip „Zabu'r-Rakb“, tai yra „Aprūpinantis maistu“. Jį taip vadino todėl, kad ruošdamasis ilgai kelionei, jis visada pasiimdavo daug

maisto atsargų, kurių užtekdamo visiems jo bendrakeleiviams. Ummu Saliamos motina buvo Atika bint Amir.

Ummu Saliama (radiallahu anha) kartu su savo vyru priėmė Islamą Erkamo namuose. Po to sekė pilnas dramatinis persikėlimas į Etiopiją, o po sugrįžimo į Meką – persikėlimas į Mediną. Šiame kelyje jiems teko iškęsti daug sunkumų ir kančių. Ummu Saliamos giminaičiai, kurie buvo stabmeldžiai, prisiekė, kad neišleis jos iš Mekos. Taip jų kelyje atsirado kliūtis. Ummu Saliamą (radiallahu anha) atskyrė nuo vyro ir vaiko. Dėl susiklosčiusių aplinkybių Abu Saliama vienas išvyko į Mediną, palikęs žmoną ir sūnų Mekoje.

Apie tai, kas vyko, kai jie panorą palikti Meką ir persikelti į Mediną, Ummu Saliama (radiallahu anha) pasakojo taip:

„Kai mano giminės išskyrė mus su Abu Saliama, jo giminaičiai nusprendė atimti iš manęs vaiką. Viena ir kita pusė ėmė įrodinėti teises pasilikti jį sau. Per šiuos nagrinėjimus ir ginčus, mane jėga išskyrė su savo sūnumi. Taip motina liko vienoje pusėje, o vaikas – kitoje.“

Aš visu metus praverčiau iš sielvarto. Pagaliau jie manęs pasigailėjo ir pasakė: „Gali keliauti pas savo vyrą“. O Abu Saliama giminės atidavė man sūnų. Aš, pasiėmusi vaiką, iškeliavau į Mediną“.

Nukeliavusi ilgą ir varginantį kelią, Ummu Saliama (radiallahu anha) pasiekė Mediną, kur prisijungė prie savo vyro. Pagaliau jų vargams ir kančioms atėjo galas. Šeima vėl buvo drauge. Jie buvo patenkinti ir laimingi.

Kartą jos vyras grįžo namo gerai nusiteikęs. Kai ji paklausė, kas nutiko, jis atsakė:

„Aš šiandiena išgirdau iš Allah'o Pranašo tai, kas labai mane pradžiugino. Jis pasakė: „Jei musulmoną ištiks kokia nors bėda ir jis pasakys: „**Innia lilliahi va innia ileihi radži'un**“, o po to pasakys tokią du'ą: „*O Allah! Atlygink man už tai, kas ištiko mane, apdovanok mane vietoje to geresniu*“, Allah'as būtinai priims jo du'ą.

Jų šeima, išgyvenusi tokius sunkumus, ėmė gyventi laimingai ir jų meilė diena iš dienos tvirtėjo. Net jeigu jos vyras būtų numiręs, Ummu Saliamos (radiallahu anha) meilė jam buvo tokia stipri, kad ji nebūtų galėjusi ištekti už ko nors kito. Todėl jai šovė mintis, apie kurią ji pasakė Abu Saliamai:

„O Abu Saliama! Jeigu moters, kuri su savo vyru gyveno tarsi Rojuje, vyras, kuris su savo žmona gyveno tarsi Rojuje, numiršta, Allah'as būtinai juos sujungs rojuje ir po mirties. Jeigu vyro, kuris su savo žmona gyveno tarsi Rojuje, žmona, kuri su savo vyru gyveno tarsi rojuje, numiršta, Allah'as būtinai juos sujungs Rojuje ir po mirties. Todėl pasižadėkime vienas kitam, kad nei tu nevesi po manęs, nei aš neištekėsiu po tavęs“.

Abu Saliama nesutiko su žmonos pasiūlymu. Jis pasakė: „Paklausk, ką tau pasakysiu! Jeigu aš numirsiu, išteik už kito“. Ir atliko du'ą už savo mylimą žmoną: „O Allah! Dovanok po manęs Ummu Saliamai vyrą, dar geresnį už mane, kuris gerai su ja elgsis ir nesuteiks jai kančių“. Ji nieko neatsakė ir ji daugiau ta tema nekalbėjo.

Po šio pokalbio praėjus nedaug laiko, mūšyje prie Badr, herojiškai kovojęs Abu Saliama (radiallahu anhu), buvo sužeistas. Nors jo žaizdos sugijo, jas vis skaudėjo. Po to jis buvo paskirtas vadu žygyje pas Bani Asad gentį. Kai armija iš šio žygio sugrįžo į Mediną, senos Abu Saliamos žaizdos vėl atsivėrė. Jis atgulė ant patalo. Jo liga tęsėsi penkis mėnesius.

Ummu Saliama (radiallahu anha) niekada nevertė vyro kartoti prašymo du kartus. Ji užjautė jį, aukojosi dėl jo, rodė jam meilę ir pagarbą, buvo pasirengusi padaryti dėl jo viską.

Dienos bėgo, tačiau Abu Saliamo (radiallahu anhu) žaizdos negijo, ir jis daugiau niekada neatsistojo ant kojų. Po ilgos ir kankinančios ligos jis išgėrė iš šahido taurės. Sužinojęs apie Abu Saliamo (radiallahu anhu) mirtį, abiejų pasaulių Saulė (sallallahu aleihi va sallam) atėjo į Ummu Saliamos (radiallahu anha) namus. Jis atsisėdo mirusiojo galvūgalyje, gulėjusio viduryje kambario, uždengė delnu jam akis ir pasakė: „Kai siela palieka kūną, akys mato ją“.

Po to jis atsisuko į greta raudančias moteris ir paliepė joms: „Neprašykite dabar savo du'ą nieko, išskyrus gėrį, nes dabar jus girdi angelai, ir viskam, ką jūs sakote, jie sako „Amin“. Ir pats atliko du'ą už Abu Saliamą (radiallahu anhu):

„O Allah! Atleisk Abu Saliamui... iškelk jį kartu su tais, kurie surado teisingą kelią. Ir būk vietoje jo su tais, kuriuos jis paliko! Atleisk mums ir jam! O pasaulių Valdove! Padaryk jo kapą jam plačiu ir užpildyk jį Savo Šviesa“.

Po vyro mirties Ummu Saliamą (radiallahu anha) paklausė Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) kaip jai reikėtų daryti du'ą. Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) atsakė: „Sakyk: „O mano Valdove! Atleisk man ir jam. Ir dovanok man po jo dar geresnį, nei jis“.

Ji ėmė daryti du'ą, ieškodama užuojautos tuose žodžiuose, tačiau tuo pačiu mąstydamą, kas gali būti jai geresnis už Abu Saliamą (radiallahu anhu)?

Dėl savo tikėjimo Ummu Saliamą (radiallahu anha) iškentėjo daug kančių. Bet visuose išbandymuose ji parodė didelę tvirtybę, nė per žingsnį nežengusi nuo savo tikėjimo. Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) negalėjo likti nuošalyje, matydamas padėtį šios bendražygės moters, likusios vienos su keturiais vaikais. Praėjus idda laikotarpiui, būtinam laikotarpiui po skyrybų ar vyro mirties, jai pasipiršo kai kurie iš ashabų-kiram. Tačiau Ummu Saliamą jiems atsakė. Kilnieji Abu Bakr ir Omar (radiallahu anhumā) taip pat siūlė jai vedybas, tačiau ji atsakė ji jiems.

Po kurio laiko Ummu Saliamai (radiallahu anhu) pasipiršo pats Pranašas (sallallahu aliehi va sallam). Kad pateikti jai savo pasiūlymą, jis nesiuntė pas ją Hatib'ą ibn Balt (radiallahu anhu).

Kai pas ją atėjo Pranašo (sallallahu aliehi va sallam) patikėtinis, ji suprato, kad jos du'a buvo Allah'o išklausyta. Ji labai nudžiugo dėl tokios žinios. Tačiau jai nedavė ramybės kai kurios aplinkybės. Ji turėjo keturis vaikus, ir ji baiminosi, kad jie taps našta Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aliehi va sallam). Todėl, atsiprašiusi Hatib'o ibn Balt (radiallahu anhu), ji nepriėmė pasiūlymo, su kuriuo jis atėjo.

Abiejų pasaulių Saulė (sallallahu aliehi va sallam), pajutęs, jog Ummu Saliamą kažkas neramina, nuėjo pas ją pats. Atėjęs pas ją, jis asmeniškai pasiūlė jai tuoktis.

Ummus Saliama labai nudžiugo, bet tuo pačiu nežinojo, ką jam atsakyti. Tuomet ji nusprendė prisipažinti, kas ją visą tą laiką kankino:

„O Rasuliullah! Aš juk ne tokia ir jauna. Ir aš turiu vaikų. O dar, aš pavydi. Aš bijau, kad jei padarysiu kažką, kas jums nepatiks, užsitrauksiu Allah'o pyktį. Be to, aš neturiu nieko, kas galėtų tapti patikėtiniu iš mano pusės“.

Po to, Allah'o Pranašas (sallallahu aliehi va sallam) ėmė atsakinėti į kiekvieną iš jos klausimų, tuo pačiu išsklaidydamas viską, dėl ko ji nerimavo. Jis pasakė:

„Tu sakai, jog nesi jauna. Tai, ką išgyvenai tu, išgyvenau ir aš. Ir nėra nieko gėdingo tame, kad nebejauna moteris išteka už vyro, kuris yra už ją vyresnis.

Tu kalbi apie savo vaikus. Tavo vaikai – ir mano vaikai. Ir jų aprūpinimas viskuo, kas būtina, priklauso Allah'ui ir Jo Pranašui“

Tu sakai, jog esi pavydi. Aš prašysiu Allah'o, kad Jis išgelbėtų tave nuo šito.

Tu sakai, kas galėtų būti iš tavo pusės patikėtiniu. Bet iš visų, kas galėtų tai padaryti, ar yra jie dabar čia, ar jų nėra, nei vienas neatsisakys išleisti tave už manęs“.

Po šių žodžių Ummu Saliamos (radiallahu anha) širdyje neliko nieko, dėl ko ji anksčiau nerimavo. Nuogąstavimai, kurie anksčiau nedavė jai ramybės, paliko ją. Pasitenkinusi tokiu aiškiu ir tiksliau Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aliehi va sallam) atsakymu, ji tuojau pat priėmė pasiūlymą, ir, kreipdamasi į ten buvusį jos sūnų Omar'ą, pasakė: „Omar'ai, atsistok! Būk mūsų su Rasuliullah liudininku“.

Jų vedybos įvyko ketvirtaisiais hidžros metais, Šavvalio mėnesį. Ummu Saliamai (radiallahu anhu), kuriai teko garbė tapti visų tikinčiųjų motina, buvo suteiktas atskiras kambarys. Vestuvių proga buvo paruoštos vaisės. Apie tai, kas vyko tą dieną, Ummu Saliamai (radiallahu anha) pasakojo:

„Aš įsikūriau Zainab kambaryje. Jame aš radau keletą rakandų, ąsočių vandeniui, girnų ir pagalvę bei apklotą, prikimštus palmių lapų. Taip pat buvo ąsotis lydyto sviesto ir indas su miežiais. Aš sumaliau miežius girnomis, pripyliau vandens ir sviesto, ir pagaminau iš to mirkalą. Tai ir buvo vestuvių vaisės.

Ummu Saliamai (radiallahu anha) buvo kilniaširdė. Ji visada, bet kokioje situacijoje, elgėsi su Allah'o Pasiuntiniu (sallallahu aliehi va sallam) pačiu geriausiu būdu. Buvo šalia jo Atsisveikinimo Hadžo metu. Ji taip pat buvo daugelio kitų įvykių liudininkė. Gera įsiminė ir perdavė daug iš to, ką darė ir ką kalbėjo Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aliehi va sallam).

Kartą, kai Allah'as Pasiuntinys (sallallahu aliehi va sallam) buvo pas Ummu Saliamą, pas jį atėjo jo dukra Fatima su kilniuoju Ali ir vaikais Hasan'u ir Husein'u (radiallahu anhum). Jie visi kartu papietavo. Ir tada Allah'as Pasiuntiniui (sallallahu aliehi va sallam) buvo apreikštas 33 suros „al-Ahzab“ ajat'as“

„...Allah'as nori nutolinti bjaurastį nuo jūsų, nuo jūsų šeimos namų ir išskaistinti jus iki tyrumo“.

Allah'as Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) iš karto pasikvietė prie savęs dukrą, žentą bei anūkus, ir, apglėbęs juos visus savo apsiaustu, pasakė: „O Valdove! Tai mano šeima ir mano artimieji. Atleisk jiems jų nuodėmes ir išskaistink juos“.

Nenorėdama praleisti tokios progos, Ummu Saliama (radiallahu anha) taip pat pribėgo prie Allah'as Pasiuntinio (sallallahu aliehi va sallam) ir sušuko: „O Rasuliullah! Aš taip pat tavo šeima.“ Jis atsakė: „Taip! Jei Allah'as panorės!“, nudžiugindamas ją.

Tikinčiųjų Motina Ummu Saliama (radiallahu anha) išsiskyrė dievobaimingumu ir nusišalinimu nuo žemiškųjų dalykų (zuhd), leido savo dienas garbindama. Tarp moterų bendražygių ji geriausiai išmanė fikh dalykus ir buvo viena iš Islamo žinovų, moterų klausimais. Ji taip pat pelnė didelių nuopelnų hadis'ų perdavimo srityje. Ji perdavė 378 hadisus, daugiausiai iš visų Pranašo (sallallahu aliehi va sallam) žmonių, po Aišos (radiallahu anha). Štai keli jų:

„Jei numiršta moteris, kuria buvo patenkintas vyras, ji patenka į rojų.“

„ O Allah, pervedantis mūsų širdis iš vienos būklės į kitą! Padaryk taip, kad mūsų širdys būtų tvirtos mūsų religijoje“.

„ Malda, malda, neapleiskite maldos. Ir neužkraukite nepajėgiamo tiems, kurie jums pavaldūs. Kas dėl jūsų žmonių, - baiminkitės Allah'o. Juk

jūs sudarėte su jomis sutartį Allah'o vardu, ir Allah'o vardu paėmėte jas sau į teisėtas žmonas“.

Ummu Saliama (radiallahu anha) buvo sumani, protinga, mokėjo surasti išeitį ir pačių sunkiausių situacijų. Nutikdavo, kad ji pasiūlydavo ir pačiam Allah'o Pranašui išeitį iš sudėtingos padėties. Pavyzdžiui, po sutarties prie Hudaibi sudarymo, Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) liepė bendražygiams paaukoti kurbaną ir nusiskusti galvas plikai. Tačiau jie, būdami ne iki galo patenkinti sutarties sąlygomis, apsimetė, jog neišgirdo jo paliepimo. Nežiūrint to, kad Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) pakartojo savo žodžius tris kartus, niekas neskubėjo to daryti. Tada Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) užėjo į Ummu Saliamos palapinę (radiallahu anha) ir pasakė:

„Argi taip galima! Nemato reikalo vykdyti mano paliepimą“.

Pranašą Muhammad'ą (sallallahu aleihi va sallam) labai nuliūdino toks sahabų elgesys. Tuomet išmintinga ir sumani Ummu Saliama patarė jam:

„O Rasuliullah! Nori, kad jie padarytų tai, ką jiems liepei? Nueik ir pats paaukok kurbaną, o po to nusiskusk galvą plikai. Ir nieko sahabams nesakyk!“

Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam) ši mintis patiko, ir jis nusprendė pasinaudoti jos patarimu. Jis išėjo iš palapinės ir, nieko nesakęs nė vienam iš sahabų, ėmė aukoti kurbaną. Pabaigęs, jis nusiskuto galvą. Pamatę, ką daro Pranašas (sallallahu aleihi va sallam), bendražygiai iš karto ėmė daryti tą patį.

Koks įžvalgumas!.. Koks pasitikėjimas!.. Koks dėkingumas!.. Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aliehi va sallam) paklauso savo žmonos patarimo... Pasielgia taip, kaip ji jam pataria... O sekdami Visatos Pasididžiavimą (sallallahu aliehi va sallam) jo sahabai atliko reikiamus

hadžo ritualus... Nebuvo nė vieno bedražygio, kuris nebūtų paklusęs paliepipimui... Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aliehi va sallam) pavyzdžiu, jie paaukojo kurban'us ir nusiskuto galvas... Tokiu būdu šaltis, kuris jau buvo įsibrovęs į širdis, vėl buvo ištirpdytas abipusės meilės šiluma ir draugiškais santykiais... Koks protingas žingsnis!.. Tegul Allah'as kiekvienam iš mūsų dovanoja tokį išvalgumą!.. Tegul kiekvienas mūsų gyvenimo žingsnis būna toks išmintingas...

Ummu Saliama (radiallahu anha) buvo keleto neįprastų reiškinių liudininkė.

Perduodama, kad kartą ji pamatė, kaip Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aliehi va sallam) kalbėjosi su kažkokiu nepažįstamuoju. Jai pasirodė, kad tai buvo Dichja (radiallahu anhu). Bet po to Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aliehi va sallam) jai pranešė, kad tai buvo Džibril (aleihissalam). Iš laimės, kad ji pamatė vachi (dieviškojo apreiškimo) perdavimą, Ummu Saliama (radiallahu anha) pašlovino Allah'ą.

Kitą kartą, pas Allah'o Pasiuntinį (sallallahu aleihi va sallam) kai kartu su juo buvo ir Ummu Saliama (radiallahu anha), atėjo Džibril (aleihissalam). Jis liepė: „*Uždaryk duris ir nieko neleisk*“. Tuo momentu duryse pasirodė Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) anūkas Husein'as (radiallahu anhu) ir panoro užteiti į vidų. Nežiūrint to, kad Ummu Saliama (radiallahu anha) pabandė jam sutrukdyti, Huseinas suspėjo įbėgti į vidų ir užsiropštė seneliui ant kelių. Pranašas jį apkabino ir pabučiavo. Džibril (aleihissalam) paklausė Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam): „Nejaugi taip stipriai jį myli? Jis atsakė: „*Taip, aš labai stipriai jį myliu*“. Ir tarp jų įvyko toks pokalbis:

- Tai žinok, kad jis mirs šahid'o mirtimi, nuo tavo pasekėjų rankų.

- *Vadinasi, ji nužudys tikintieji?*

- Taip!.. Jei nori, aš parodysiu tau vietą, kur jis bus nužudytas, - pasakė Džibril ir, kurį laiką užtrukęs, jis grįžo su sauja drėgnos, raudonos Karbala vietovės žemės. Allah'o Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) akyse pasirodė ašaros ir jis liepė Ummu Saliamai išsaugoti šią saują palaimintos žemės.

Po abiejų pasaulių Saulės (sallallahu aleihi va sallam) mirties kiekvieną kartą, kai Ummu Saliama (radiallahu anha) matydavo jo anūkus, jos akys prisipildydavo ašarų. Ji dėjo visas pastangas, kad jų neištiktų jokia bėda. Bėgo metai, ir tai, ką numatė angelas Džebrail (aleihissalam) vis dėlto išsipildė. 61 hidžros metais kilnūs Husein'as (radiallahu anhu) buvo nužudytas Jazido žmonių. Tos dienos rytą žmonės pamatė Ummu Saliamą (radiallahu anha) verkiant. Kai jos paklausė, kas nutiko, ji atsakė:

„Sapne aš mačiau Allah'o Pranašą (sallallahu aleihi va sallam). Jo plaukuose ir barzdoje buvo žemių. Aš jo paklausiau: „Kas jums nutiko, o Allah'o Pranaše?“ Jis pasakė: „Ką tik Husein'as tapo šahidu. Todėl aš verkdamas pasirodžiau tavo sapne“.

Kilniojo Husein'o (radiallahu anhu) mirtį apverkė ne tik žmonės, bet ir džinai. Ummu Saliama nuo Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) mirties laiko nebuvo girdėjusi, kad džinai verktų. Kai ji vėl išgirdo jų verksmą, suprato, kad kilnūs Husein'as nužudytas.

Visų tikinčiųjų motina Ummu Saliama (radiallahu anha) pergyveno visas Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmonas. Ji nugyveno ilgus 84-erius metus ir numirė 61 hidžros metais Spinduliuojančioje Medinoje. Ją palaidojo Džannat al-Baki kapinėse. Dženaza maldą jai atliko Abu Hureira (radiallahu anhu). Tegul Aukščiausiasis Allah'as pagerbia mus jos užtarimu. Amin.

ištikimybės tikėjimui pavyzdys

Ummu Habiba

(radiallahu anha)

Ummu Habiba (radiallahu anha) tapo puikiu nepralenkiamos kantrybės tikėjime, ištikimybės ir tvirtumo pavyzdžiu... Jos gyvenimas pilnas pamokymų... Moteris, kuri dėl tikėjimo kentė skurdą ir vienvatę, nepakluso savo giminaičiams stabmeldžiams ir vyrui-murtad (palikusiam tikėjimą)... Laimingoji, kuriai teko garbė neakivaizdžiai tapti Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmona, kai ji, gelbėdama savo tikėjimą, buvo Etiopijoje... Moteris, tapusi musulmonų santykių su Kureiš'itais atšilimo priežastimi...

Ji gimė Mekoje septyniolika metų iki pranašystės misijos pradžios. Jos vardas buvo Ramla. Jos tėvas buvo Kureiš'itų seniūnas Abu Sufjan Ibn Harb, motina – Safija bint Abu al-'As. Ummu Habiba – kilniojo Osman'o tetos dukra, Muavijo (radiallahu anhumu) sesuo.

Ji buvo iš pirmųjų musulmonų. Kai ji priėmė Islamą, jos tėvas ir motina liko stabmeldžiais. Todėl, jai teko nesusitaikomai kovoti su savo šeima, kad išsaugoti savo tikėjimą. Ji viena atsilaikė prieš giminaičių engimą ir grasinimus, tačiau nė per žingsnį nepasitraukė nuo religijos.

Jos pirmuoju vyru tapo Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) dėdės sūnus Ubeidullah ibn Džahš. Jis priėmė Islamą kartu su ja. O

kai Kureišitų persekiojimas tapo nepakenčiamas, jie, kartu su antrąja persikėlėlių banga, išvyko į Etiopiją. Šioje šalyje, kurią valdė Nadžaši, jie įgijo tikėjimo laisvę. Greitu laiku jiems gimė dukra, kurią pavadino Habiba. Dabar „Ramla“ tapo „Ummu Habiba“. Ji tapo žinoma būtent šiuo vardu.

Kartą sapne Ummu Habiba (radiallahu anha) išvydo savo vyrą juodu veidu. Ji nenorėjo ieškoti šio sapno paaiškinimo, tačiau suprato, kad su jos vyru greitai metu kažkas nutiks. Kai ji ryte atsikėlė, vyras jai pasakė:

„O Ummu Habiba! Aš giliai išnagrinėjau visas religija ir tapau krikščioniu. Ir tu taip pat tapk krikščione, kaip ir aš!“ Ir pridūrė, kad jei ji padarys kaip jis liepia, tai jie greitai laiku praturtės.

Bet Ummu Habiba (radiallahu anha) nekreipė dėmesio į jo žodžius ir atsakė, jog nepasitrauks nuo savo religijos, net jei visam gyvenimui liks elgeta ar jeigu jai grasins mirtimi. Po to ji papasakojo jam apie savo sapną ir užbaigė: „Prisiekiu Allah'u, su tavimi nėra gėrio.“ Nejausdama nė menkiausios abejonės, Ummu Habiba pareikalavo vyro, iškeitusio tikėjimą į materialinę gerovę, neatidėliotinų skyrybų.

Taip Ummu Habiba (sallallahu aleihi va sallam) liko viena su vaiku, už tūkstančių kilometrų nuo savo gimtinės. Vyras davė jai skyrybas ir kietaširdiškai laukė, kol ji numirs nuo skurdo. Tačiau tas kvailys nesuprato, kad Aukščiausiasis Allah'as nepalieka bėdoje tų, kurie Juo pasikliauja ir ieško Jo paramos. Maloningasis ir Gailestingasis Allah'as nepaliko Ummu Habibos (radiallahu anha) bėdoje. O jos vyras numirė anksčiau už ją.

Ummu Habiba (radiallahu anha) taip ir gyveno viena. Kartą sapne ji išgirdo balsą, kuris ją pašaukė: „O tikinčiųjų Motina!“ Pabudusi, ji suprato, kad jei lemta tapti Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmona. Ji ėmė laukti, kol praeis būtinas laikas po skyrybų, ir niekam apie tai nepasakojo.

Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) nuoširdžiai domėjosi savo bendražygių gyvenimu. Gavęs iš jų žinių, jis stengėsi kiekvienam kiek tik gali padėti, apgaubdamas savo globa kiekvieną, kam jos reikėjo. Ji sužinojo tos moters istoriją. Nudžiugęs, kad ji nepasitraukė iš tikėjimo viliojama materialinėmis gėrybėmis, Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) panoro atidovanoti ją už jos kovą dėl tikėjimo, padarydamas ją visų tikinčiųjų motina ir savo žmona. Jis parašė Etiopijos valdovui Nadžaši du laiškus ir septintaisiais hidžros metais nusiuntė juos per Amr ibn Umaijs.

Viename iš laišku jis kvietė Nadžaši į tikėjimą, o kitame pranešė apie moterį vardu Ummu Habiba, kuri persikėlė į jo šalį, ir kurią jis ketino vesti. Jis paprašė neakivaizdiniu būdu sudaryti šią santuoką ir išsiųsti Ummu Habibą su musulmonais grįžtančiais į Mediną.

Ir štai pasiuntinys iškeliavo iš Medinos į Etiopiją. Jis pasiekė Nadžaši rūmus ir perdavė jam abudu laiškus. Nadžaši priėmė pasiuntinį, paėmė laiškus ir pradėjo skaityti. Jo veidas nušvito. Juk jis jau buvo susitikęs su Džafar'u ibn Talib, kuris kalbėjosi su juo apie musulmonus ir apie Islamą. Ištaręs liudijimo žodžius, jis tapo musulmonu.

Įvykdęs pirmąjį abiejų pasaulių Saulės (sallallahu aleihi va sallam) prašymą, Nadžaši ėmėsi antrojo. Jis nusiuntė pas Ummu Habibą (radiallahu anha) savo tarnaitę su laišku, kuriame buvo sakoma: „Man liepta ištekinti jus už Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam). Paskirkite žmogų, kuris galėtų būti jūsų patikėtiniu“.

Ši žinia labai nudžiugino Ummu Habibą (radiallahu anha). Ji nusiėmė nuo savo rankų sidabrinės apyrankes ir padovanojo jas laišką atnešusiai tarnaitai. Ji iš karto užmiršo visas negandas, kurias jai teko iki šiol išgyventi, pašlovino Aukščiausiąjį Allah'ą ir paskyrė savo patikėtiniu Halid'ą ibn Said.

Nadžaši surinko pas save musulmonus ir kreipėsi į juos, vykdydamas Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) jam duotą paskyrimą. Po to jis susitarė su Halid'u ibn Said (radiallahu anhu) ir paskelbė, kad

Ummu Habiba (radiallahu anha) ištekinama už Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam), išmokant keturis šimtus dirhamų mahr.

Ši laiminga santuoka buvo sudaryta septintaisiais hidžros metais. Nadžaši paruošė Ummu Habibai (radiallahu anha) kraitį, ir jau kitą dieną, pasodinęs ją drauge su kitais musulmonais į laivą, išlydėjo į kelionę. Pasiekę sausumą, muhadžir'ai persėdo ant kupranugarių ir greitu laiku pasiekė Spindinčiąją Mediną. Juos sutiko džiugiai ir su pasigėrėjimu. Allah'o Pasiuntinys iš karto apgyvendino Ummu Habibą (radiallahu anha) atskirame jos kambaryje.

Atpildą už savo kantrybę, sąžiningumą ir nepajudinamą tikėjimą Ummu Habiba (radiallahu anha) gavo dar šiame gyvenime. Ji tapo visų tikinčiųjų motina. Patyrė laimę, kuri privertė ją užmiršti visas ankstesnes bėdas ir negandas. Tapusi Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmona, ji nugyveno su juo keturis laimingus ir ramius metus.

Norėdama būti verta ir dėkinga už tokią didį gerį, Ummu Habiba (radiallahu anha) stengėsi visame kame įtikti Allah'o Pranašui (sallallahu aleihi va sallam). Būti su juo dėmesinga. Ji atidavė visą save meilei ir patarnavimui jam. Kad pelnytų jo meilę ir palankumą, ji stengėsi tapti geresne ir tobulesne, tiek savo pasaulėžiūra, elgesiu ir net tonu. Dėmesingai elgėsi su tuo, kas jam patiko, gerbė net gi daiktus, kuriais jis naudojosi. Ir tai pasireiškė visuose jos poelgiuose ir žodžiuose. Ji stengėsi nedaryti nieko, kas galėtų sudrumsti jo ramybę ar jam nepatikti, ar jis tame dalyvavo ar ne, ar tai buvo susiję su juo pačiu, ar su tuo, kas jam priklausė. Tai puikiai iliustruoja vienas pokalbis, vykęs tarp Ummu Habibos ir jos tėvo. Jis atskleidžia visą jos supratimo subtilumą ir yra mums puikus pavyzdys. Viskas vyko taip.

Po Hudaibija sutarties, sudarytos su Allah'o Pasiuntiniu (sallallahu aleihi va sallam), Mekos stabmeldžiai sulaužė vieną iš jos punktų. Bet po to juos apėmė baimė, nes jie manė, jog tai gali tapti karo su

musulmonais priežastimi. Todėl jie nusprendė sutartį atnaujinti. Ir tuo reikalu nusiuntė į Mediną savo seniūną Abu Sufjan.

Tuo laiku jis dar nebuvo musulmonu, tačiau buvo Allah'o Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) uošviu. Kadangi jis buvo Ummu Habibos (radiallahu anha) tėvas, tai tikėjosi, kad jeigu šiuo klausimu jo niekas nepalaikys, tai dukra jam padės susitikti su Allah'o Pasiuntiniu (sallallahu aleihi va sallam). Taip nusiteikęs jis atvyko į Mediną.

Pirmiausiai jis susitiko su Abu Bakr Ir Omar'u (radiallahu anhumā). Tačiau jie atsisakė jį palaikyti. Nuliūdęs jis pasibeldė į savo dukters duris. Pamačiusi priešais save tėvą, Ummu Habiba truputį pasimetė. Ji nežinojo, įleisti jį į namus, ar ne. Ji staiga prisiminė visą blogį, kurį jos tėvas padarė musulmonams. Kaip jai elgtis su tėvu, kuris buvo Islamo priešas? Juk visa tai turėjo reikšmės. Jis buvo jos tėvas, tačiau – stabmeldys. Kol šios mintys sukosi jos galvoje, jausmai paėmė viršų ir ji pakvietė tėvą į vidų. Juk kaip bebūtų, jis buvo jos tėvas.

Abu Sufjan buvo labai pavargęs. Juk jis nukeliavo ilgą ir varginantį kelią. Jis panoro prisėsti ant tiufak'o, gulėjusio ant grindų, bet dukra jam to neleido. Todėl, kad ant šito tiufak'o visada sėdėdavo Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam), ji negalėjo leisti, kad ant jo prisėstų stabmeldys, net jei jis – jos tėvas. Abu Sufjan negalėjo suprasti, ką reiškia toks dukros elgesys, ir net gi šiek tiek ant jos pyktelėjo:

„Aš nesupratau, dukra. Tu ką, tiufak'ą nuo manęs sergsti, ar mane – nuo tiufak'o?“

Ummu Habiba (radiallahu anha), parodydama, kad pilnai suvokia savo veiksmus, davė jam giliai apmąstytą atsakymą:

„Tėve! Tai Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) tiufak'as. Tu nenusipelnei sėdėti šioje palaimintoje vietoje. Ir aš negaliu leisti stabmeldžiui sėdėti ant tiufak'o, ant kurio sėdi Allah'o Pasiuntinys“.

Abu Sufjan labai nustebino dukros ištikimybė jos religijai, jo meilė Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam) ir pagarba net gi jo

daiktams. Kas tai buvo per meilė? Rodyti pagarbą net jo daiktams... Ką visa tai galėjo reikšti? Kaip taip galėjo būti?.. Jis negalėjo suprasti, kaip galima rodyti pagarbą net Pranašo daiktams. Šitai jį užgavo, ir jis pasakė:

- Tu labai pasikeitei, dukrele. Panašu, kad tave apėmė kažkoks blogis.

- Ne, tėve, manęs neapėmė blogis, priešingai, Allah'as mane išvedė į Islamo šviesą. Tu vis dar garbini iš akmens ir medžio išskaptuotus stabus, kurie tavęs nei girdi, nei mato. Ir kaip gi toks toliaregis ir protingas žmogus kaip tu, gali iki šiol skendėti nežinojimo migloje, likti toli nuo Islamo šviesos, - atsakė ji.

Abu Sufjan dar labiau įširdo dėl tokių dukters žodžių:

- Nejaugi tu manai, kad aš paliksiu savo tėvų religiją ir paseksiu Muhammad'o religiją? – ir supykęs, jis išėjo iš jos namų. Tačiau vėliau jam buvo lemta pripažinti dukros tiesą. Patikėti šių jausmų teisingumu. Ir jam, kai jis buvo pagerbtas Islamo šviesos nušvitimu, dar teko pasidžiaugti savo dukters ištikimybe ir ta pagarba, kurią ji rodė net Allah'o Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) daiktams.

Kokia ištikimybė tikėjimui Allah'u ir jo Pasiuntiniu!.. Kokia meilė!.. Kokia pagarba!.. Nepripažinimas Allah'o vergo lygiu stabmeldžiui, net jei jis tėvas ar artimas giminaitis – tai ir yra tas pamokantis ištikimybės tikėjimui pavyzdys...

Ummu Habiba (radiallahu anha) buvo pakylėto ir kilnaus būdo. Jos meilė, ištikimybė ir prisirišimas prie Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) tvyrojo visur ir visada. Ji gyveno tikrą tikinčios moters gyvenimą. Jos santuoka tapo Abu Sufjan ir jo genties santykių su Islamu atšilimo priežastimi.

Vestuvių dieną Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) perskaitė jai tokį ajat'ą:

**„Gal būt Allah'as atstatys tarp jūsų ir tų, su kuriais
jūs nesantaikoj, meilę; iš tiesų, Allah'as – Visagalis.
Allah'as – Atlaidus, Maloningas!“** (al-Mumtahina, 60/7).

Ummu Habibos (radiallahu anha) santuoka tapo meilės sėkla, kuri įkrito į Abu Sufjan širdį ir Kureiš'itų tarpą. Jos dėka tarp musulmonų ir Kureiš'itų buvo nutiesta artumo gija.

Mekos užėmimo dieną atėjo laikas surinkti šios meilės ir artumo vaisius. Kuraiš'itų mintys ir nuotaikos, kurias visada valdė grubumas ir žiaurumas, buvo sušvelnėję. Ledai suskilo ir pajudėjo. Pyktis, neapykanta ir šaltumas užleido vietą meilei. Santykiuose ėmė rasti artumas ir šiluma. Meka buvo paimta be kraujo praliejimo. Abu Sufjan ir patys autoritetingiausi Kureiš žmonės priėmė Islamą. Štai tokia buvo Ummu Habibos (radiallahu anha) kantrybė vardan tikėjimo, tokia buvo jos tvirtybė ir ištikimybė, ir tokie puikūs buvo viso to vaisiai.

Yra žinoma, kad ji mokėsi ir perdavinėjo Kilniojo Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) hadisus. Sakoma, kad ji perdavė nuo 30 iki 65 hadis'ų. Štai trejetas iš jų:

- „*Jei nepabijočiau apsunkinti savo ummos, tai liepčiau valytis dantis misvak'u prieš kiekvieną maldą.*“
- „*Bet kokie žmogaus žodžiai pasisuks prieš jį patį, jei tik jie ne paliepia gėrio, ar neapsaugo nuo blogio, ar nemini Allah'o.*“
- „*Kiekvienam, kuris be privalomų maldų, per dieną atlieka dvylika rakat'ų nafilia-maldų, Rojuje bus pastatytas namas.*“

Ummu Habibai (radiallahu anha) buvo būdingas švelnumas ir delikatumas. 44-ais hidžros metais, kai valdė Muavija, ji susirgo. Ji

pasikvietė pas save Ummu Saliamą ir Aišą (radiallahu anhuma), kurios tuo laiku dar buvo gyvos, ir kreipėsi į jas:

„Gal būt tarp mūsų vyko tai, kas nutinka tarp bet kokių moterų. Ir jas kas nors buvo ne taip, prašau jus atleisti man ir daryti du'ą mano atminimui“.

Aiša (radiallahu anha) į tai atsakė, kad viską atleido ir būtinai melsis už ją. Tuomet Ummu Habiba (radiallahu anha) pasakė: „Tu nuraminai mane, tegul Allah'as nuramina ir tave“.

Ji liko tokia pat mylinti, nuoširdi ir pastabi net paskutinėmis savo gyvenimo akimirkomis. Ji visada siekė būti taktiška ir kilni. Ir išlaikė tas savybes ir išeidama į kitą pasaulį.

Ummu Habiba (radiallahu anha) numirė 664 metais Medinoje, kai jai buvo 73 metais. Ir buvo palaidota Džennat al-Baki kapinėse. Tegul aukščiausiasis Allah'as pagerbia mus jos užtarimu. Amyn.

Iš nelaisvės į laimę

Džiuveirija bint Haris

(radiallahu anha)

Džiuveirija bint Haris (radiallahu anha) – jauna moteris, kuri sutiko savo laimę, gėrovę ir tikrąją laisvę, patekusi į nelaisvę... Laimingoji, kuri pati paprašė Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) išpirkti ją iš nelaisvės, o po to, priėmusi Islamą, pelnė garbę tapti jo žmona, visų tikinčiųjų motina... Parodžiusi drąsą, atsisakydama, kad iš nelaisvės ją išpirktų jos tėvas ir atsakydama jam: „Aš renkuosi Allah'o Pasiuntinį“... Gerbiama musulmonė-moteris, Allah'o vergė, atsidavusi garbinimui ir zikr, maldai, pasninkui, užsiimanti labdara, nusišalinanti nuo žemiškųjų gėrybių (zuhd)... Visų tikinčiųjų motina...

Ji buvo Bani Mustalik genties vado Haris ibn Abu Dirar duktė. Jos tikrasis vardas buvo Barra. Pirmasis jos vyras buvo jos dėdės sūnus Musafi ibn Safuan. Jis žuvo penktaisiais hidžros metais kaudamasis Bani Mustalik mūšyje. Apie tai, kaip Džiuveirija (radiallahu anha) pateko į nelaisvę ir kaip jai teko garbė priimti Islamą ir tapti Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmona, ji pasakojo taip:

Medinoje įkurta valstybė kasdien augo ir tvirtėjo. Musulmonų skaičius didėjo. Mušrik (stabmeldžiai), visiškai nebekontroliavo musulmonų, jie ieškojo naujų galimybių užgesinti Islamo ugnį.

Tokius pat planus kūrė ir Bani Mustalik genties vadas Haris ibn Abu Dirar. Surinkęs visus savo genties judėjus, jis parengė karinį musulmonų puolimo planą. Tam, kad jį įgyvendinti, jis ėmė pirkti arklius ir ginklus.

Sužinojęs apie rengiamą puolimą, abiejų pasaulių Saulė (sallallahu aleihi va sallam) surinko savo bendražygius pasitarimui. Buvo nuspręsta pirmiems pulti Bani Mustalik gentį. Surinkęs 700 karių armiją, iš kurių trisdešimt buvo raiti, o likusieji – pėstininkai, Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) išsiruošė į žygį.

Kad suspėtų užgesinti pasipriešinimo ugnį ten, kur ji išplieskė, musulmonų armija judėjo skubiai ir labai greitai pasiekė teritoriją, priklausiusią Bani Mustalik. Jie pasistatė savo palapines prie Mureisi šulinio. Pamatę prieš save netikėtai atsiradusią musulmonų armiją, Bani Mustalik negalėjo imtis jokių veiksmų, nes buvo užklupti nepasirengę.

Jei tik abiejų pasaulių Saulė (sallallahu aleihi va sallam) būtų norėjęs, tai, jo įsaku, musulmonų armija būtų atakavusi priešą ir sumušusi juos iki vieno. Tačiau jis buvo malonės pranašas. Jų atvedimas į tiesų kelią, jam buvo daug svarbesnis už jų žūtį. Juk Islamo šventojo karo esmė buvo žmonių kvietimas į išsigelbėjimą, o ne kraujo praliejimas. Blogio sustabdymas, o ne prievarta. Todėl, Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) paliepė Omarui (radiallahu anhu) pakviesti juos į tikėjimą. Jis atsistojo ir garsiu balsu ėmė kviesti Bani Mustalik į Islamą. Tačiau, vietoje atsakymo, į musulmonų pusę ėmė skrieti strėlės. Taip jie patys pradėjo karą.

Musulmonai buvo priversti gintis ir perėjo į puolimą. Ir po neilgo, tačiau atkaklaus mūšio, jie nugalėjo. Jiems atiteko daug trofėjų. Daug judėjų iš Bani Mustalik pateko į nelaisvę. Jų vadui Haris ibn Abu Dirar pavyko išsigelbėti. O jo duktė Barra pateko į nelaisvę.

Barra buvo genties vado duktė. Ji rūpinosi tuo, kaip išgelbėti savo garbę. Praėjus kuriam laikui, ėmė dalinti trofėjus tiems, kurie dalyvavo mūšyje. Belaisvė Barra atiteko Sabit'ui ibn Kais ibn Šammas. Jie sudarė

sutartį, kad už tam tikrą išpirką Barra galės atgauti laisvę. Tačiau ji negalėjo išmokėti sutartos sumos. Tada jai į galvą atėjo mintis paprašyti šių pinigų pas Allah'o Pranašą (sallallahu aleihi va sallam). Vieną dieną, stojusi prieš jį, ji pasakė:

„O Muhammad! Aš Haris ibn Abu Dirar, Bani Mustalik genties vado, duktė. Kaip tau žinoma, aš patekau į nelaisvę ir esu Sabit'o ibn Kaisa belaisvė. Mes sudarėme sutartį, jog aš būsiu paleista, jei išmokėsiu devynis saikus aukso. Ir aš, būdama priversta išmokėti šią sumą, atėjau pas tave prašyti pagalbos“.

Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) visuomet troško rasti būdą, kaip palenkti šią priešišką gentį į Islamą. Jis pagalvojo apie tai, ko jo prašė Barra, ir nusprendė ją vesti, radęs reikalingas lėšas pas arabus. Jis jai pasakė:

„Ar nenorėtumei tu sau ko nors geresnio?“

„Kas tai, O Muhammad?“ – paklausė ji.

Allah'o Pranašas delikačiai atsakė:

„Aš trokštu užmokėti už tavo laisvę ir paimti tave į žmonas“.

Šis pasiūlymas privertė Barrą minutėlę susimąstyti. Ji prisiminė sapną, kurį matė prieš tris dienas iki mūsų. Ji susapnavo, kad virš Medinos pakilęs mėnuo nukrito tiesiai jai į glėbį. Barra nedvejodama priėmė šį pasiūlymą. Po to ji ištarė viendievytės liudijimą ir jai teko garbė priimti Islamą.

Haris bin Dirar negalėjo leisti, kad jo dukra liktų nelaisvėje. Jos išpirkai, jis surinko nedidele kaimenę kupranugarių ir su keletu žmonių patraukė į Mediną. Kai jie priėjo Akik slėnį, jis atrinko iš kaimenės du pačius geriausius kupranugarius ir paslėpė juo tenai. Pasiekęs Mediną,

jis stojo prieš Allah'o Pranašą (sallallahu aleihi va sallam) ir išdidžiai pareiškė:

- O Muhammad! Jūs paėmėte į nelaisvę mano dukterį. Tai man netinka ir nepritinka mano padėčiai. Reikalauju ją išlaisvinti.

Nusišypsojęs, Malonės Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) paklausė?

- *Ar jums būtų priimtina, jei mes jai pačiai suteiktume pasirinkimo laisvę?*

- Jūs pasielsite būtent taip, kaip reikia, - nudžiugo jo pasiūlymu Haris.

Nė kiek neabejodamas, kad jo duktė pasirinks tėvo pagalbą, Haris prisiartinio prie jos ir pamokančiai tarė:

- Šis žmogus suteikė tau teisę pasirinkti. Žiūrėk, nepadaryk mums gėdos.

Tačiau ji jau gerai žinojo, kaip pasiels ir ką pasirinks. Todėl visi pamokymai buvo bereikalingi. Juk tikėjimo šviesa jau suspindo Barros širdyje, nušviesdama jos sielą ir protą.

Vos pajutusi tikėjimo skonį, ji pamilo Allah'ą ir Jo pasiuntinį labiau už viską pasaulyje. Todėl negalėjo niekam suteikti pirmenybės Allah'o Pranašui (sallallahu aleihi va sallam). Įsimylėjęs negalėjo palikti to, ką pamilo. Ir, nežiūrint to, kad tai jos tėvui nuskambėjo kaip įžeidimas, jis pasakė:

- Aš renkuosi Allah'o Pranašą.

Haris nesitikėjo iš savo dukters nieko panašaus. Jis niekaip negalėjo suvokti, ką jinai ką tik jam pasakė. Tai labai jį supykė, ir jis jai metė: „Tu padarei man gėdą“. Tačiau jis visgi norėjo, kad jo duktė būtų išlaisvinta,

todėl su nusivylimu balse jis pasakė Allah'o Pranašui (sallallahu aleihi va sallam):

- Šie kupranugariai – išpirka už mano dukrą. Paimkite juos ir grąžinkite man dukterį.

Tačiau Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) uždavė jam klausimą:

- *O kur tie du kupranugariai, kuriuos paslėpėte Akik slėnyje? Kodėl neatsivedėte jų čia?*

Haris ir jo kompanionai buvo sukręsti. Juk be jų niekas apie tai negalėjo sužinoti. Jie kalbėjosi tarpusavyje:

- Prisiekiu Allah'u, juk niekas be Allah'o nežinojo apie tai, kad mes paslėpėme kupranugarius! Ir tada, sukręsta ir patikėjusi šiuo stebuklu Haris siela, nušvito tikrojo tikėjimo šviesa, jis, būdamas labai susijaudinęs, ištare:

„Ašhadu an lia iliaha illallah va ašhadu anna Muhammadan abduhu va rasulih“ – „Aš liudiju, kad nėra dievo be Allah'o, ir, kad Muhammad'as – Jo vergas ir pasiuntinys“. Pasekdami juo abu jo sūnūs ir visi kiti su juo atvykę žmonės, ištare kalimai-šahadat (islamiškojo liudijimo) žodžius, ir jie teko garbė priimti Islamą.

Islamo šviesa nušviestos širdys tapo santykių atšilimo priežastimi tarp Bani Mustalik ir musulmonų. Priešiškumą pakeitė draugystė. Broliškumą – giminystė. Abiejų pasaulių Saulė (sallallahu aleihi va sallam), trokšdamas susigiminiuoti su Bani Mustalik, prašė Barros tėvo leidimo jų santuokai.

Haris ibn Dirar, kurio širdyje pakilo Islamo saulė, atsakė sutikimu: „ Aš aukoju savo tėvu ir motina vardan tavęs, o Allah'o Pasiuntiny!

Aš išleisiu ją už tavęs“, - ir sudarė tarp jų santuoką. Taip penktaisiais hidžros metais Barra tapo visų tikinčiųjų motina.

Abiejų pasaulių Saulė (sallallahu aleihi va sallam) išmokėjo jai 400 dirhamų mahr ir suteikė jai Džiuveirijos vardą. Kadangi „Bara“ reiškė „gėris, gėrybės“, Pranašui (sallallahu aleihi va sallam) nepatiko, kai žmonės sakė: „Barra išėjo iš Allah'o Pranašo namų“. Jis davė jai Džiuveirijos vardą, kas reiškė maža mergaitė, nes ji to metu buvo 20-ties.

Šia santuoka Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) susirišo su Bani Mustalik gentimi giminystės ryšiais, užsitarnavo jų pasitikėjimą ir draugystę, padarė galą priešiškumui. Sužinoję, kad Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) susigiminiavo su šia gentimi, bendražygiai paleido belaisvius, neleido sau laikyti nelaisvėje tų, kurie tapo Allah'o Pranašo giminaičiais. Taip Džiuveirijos (radiallahu anha) santuoka tapo tūkstančių belaisvių išlaisvinimo priežastimi, kurie vėliau tapo musulmonais, kaip ir jos tėvas bei broliai.

Vėliau Aiša su pagarba kalbėjo apie šią Džiuveirjos (radiallahu anhumā) nuopelną:

„Aš nemačiau moters, kuri atneštų tiek naudos savo genčiai, kaip Džiuveirija. Jos dėka tūkstančiai Bani Mustalik žmonių išsilaisvino iš nelaisvės“.

Džiuveirija (radiallahu anha) buvo nuosekli, ištverminga ir tvirtavalė. Labai daug laiko ji praleisdavo garbindama ir minėdama Allah'ą. Dažnai pasninkavo ir daug meldėsi. Ji pragyveno su Pranašu (sallallahu aleihi va sallam) šešerius metus. Įsiminė ir perdavė septynetą jo hadis'ų. Štai du iš jų:

- Visų tikinčiųjų motina Džiuveirija (radiallahu anha) perduoda, kad kartą po rytinės maldos Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va

sallam) anksti išėjo iš namų. O Džiueirija (radiallahu anha) po maldos liko sėdėti savo vietoje. Kai jau po saulės patekėjimo Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) grįžo namo, jis pamatė, jog ji vis dar sėdi toje pat vietoje. Ji jos paklausė:

„*Nejaugi visą tą laiką tu sėdėjai ir minėjai Allah'ą?*“ Į tai ji atsakė: „Taip, o Rasuliullah!“ Tuomet Allah'o Pasiuntinys davė jai pamokymą:

„*Jei tuos keturis sakinius, kuriuos aš pakartojau tris kartus, palikdamas tave, palyginti su visais paminėjimais, kuriuos per tą laiką ištarei tu, jie pasirodys esą lygūs*“. Štai tie žodžiai:

„***Subhahallahi va bihamdihi 'ababa halkihi, va riza nafsihi, va zinata 'arshihi va midada kalimatihi***“.

Reikšmė: „Aš išaukštinu Aukščiausiojo Allah'o Vardą virš visų Jo kūrinių, šlovinu Jį taip, kaip yra vertas Jis, Jo Sosto grožis ir didingumas, ir nesibaigiantys Jo Žodžiai“.

Šiuo hadis'u Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) išmokė Džiueiriją (radiallahu anha), prisirišusią prie ilgo garbinimo ir zikr, to, kad vieni Allah'o minėjimo žodžiai turi didesnę reikšmę ir, vadinasi, neša savyje daugiau naudos, nei kai kurie kiti.

• Kartą vieną penktadienį Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) atėjo aplankyti Džiueirijos (radiallahu anha). Ji pasninkavo. Jis paklausė:

- *Ar pasninkausi rytoj?*
- Ne, o Rasuliullah!- atsakė ji
- *Ar pasninkavai vakar?*
- Ne, o Rasuliullah! – atsakė ji. Tada Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) liepė jai:

- *Tokiu atveju atlik iftarą ir nutrauk savo pasninką!*

Džiuveirija (radiallahu anha) buvo labai dosni moteris. Maistą, kurį turėjo, ji atiduodavo vargšams. Nuolat rūpinosi vienišais žmonėmis. Kartą Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) atėjo pas ją ir paklausė: „Ar turi ko nors iš maisto?“ Džiuveirija (radiallahu anha) atsakė: „Prisiekiu Allah'ui, neturiu nieko valgomo. Buvo avies šonkauliai, bet atidaviau juos kaip sadaką“.

Tokie buvo Allah'o Pasiuntinio namai!.. Tokios buvo visų tikinčiųjų motinos!.. Tokios jos buvo – dievobaimingos ir nereiklios... Atsisakydavo savo maisto, kad pamaitinti kitus... Rūpinosi našlaičiais ir vienišais... Dalino aukas...

Koks laimingas gyvenimas!.. Kokia puiki moralė!.. Turėti tiek gailėstingumo ir pasiaukojimo... Mokėti suteikti savo broliui pirmenybę prieš save... Gyventi paklūstant Allah'ui ir nusišalinant nuo žemiškųjų gėrybių... Taip palengvinant sau atsiskaitymą amžinajame gyvenime... O Allah! Papuošk ir padaryk mūsų gyvenimus laimingus tokia pat morale... Amyn...

Džiuveirija numirė 56-aisiais hidžros metais, būdama 65-erių. Džanaza maldą jai atliko tuometinis Medinos vietininkas Marvan ibn Hakam. Tegu Allah'as dovanoja mums jos užtarimą. Amyn...

Taktiškumo ir kantrybės pavyzdys

Safija bint Huvei

(radiallahu anha)

Safija bint Huvei (radiallahu anha) buvo dar viena laimingoji, kuriai teko garbė išsilaisvinus iš nelaisvės tapti visų tikinčiųjų motina... Po to, kai pasirinko Allah'ą ir Islamo religiją, palikusi savo netikinčią tautą, ji tapo viena iš didžiųjų Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) bendražygių... Ji buvo kukli, protinga, mandagi ir atjaučianti moteris... Taktiškumo ir kantrybės pavyzdys...

Ji buvo kilusi iš pranašo Harun (aleihissalam) giminės. Jos tėvas buvo Huvei ibn Ahtab, Bani Nadir, vienos iš judėjų genčių, vadas. Jos motina Barra bint Samran priklausė žinomai giminei Bani Kuraiza. Tokiu būdu, tiek iš tėvo, tiek iš motinos pusės, Safija (radiallahu anha) buvo taurios kilmės. Ji gimė Medinoje.

Po to, kai judėjai išdavikiškai sulaužė Haibar sutartį, jie buvo išvaryti į Haibar'ą. Kartu su savo gimine buvo ištremta ir Safija.

Dėl savo puikaus būdo ir jos šeimos autoriteto šioje gentyje, Safija buvo gerbiama ir mylima Haibar'o žmonių. Ji buvo sužadėta su pirmuoju Haibar'o poetu ir vadu Salam'u ibn Miškeku. O kai jie išsiskyrė, ji ištekėjo už Kinan'o ibn Abu al-Hukaik'o, „al-Kamus“ tvirtovės komendanto.

Kartą ji išvydo sapną. Ji susapnavo, jog pilnatis, atplaukusi nuo Medinos pusės, įplaukė į jos kambarį. Ryte ji papasakojo apie savo sapną vyrui. Jos sapnas netikėtai suerzino Kinan'ą:

„Ar tik tu nenori išeiti pas Hidžazo valdovą Muhammad'ą? Ar tik nenori tapti jo žmona?“ – suriko jis, ir stipriai sudavė jai per veidą.

Nežiūrint to, kad nuo smūgio ant jos veido atsirado mėlynė, jis iškentė šią skriaudą. Nes matytas sapnas padarė jai didelį įspūdį. Ji tarsi jautė, kad artinasi laikas, kai ir ją užlies Islamo šviesa. Likimas ruošė jai dar didesnę dovaną, juk jai buvo lemta tapti ne tik musulmone, bet ir paties Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmona. O tai atsitiko šitaip.

Septintaisiais hidžros metais Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) nusprendė imtis žygio į Haibar. Kadangi ir ten Nadir ir Kuraiza genčių judėjai nenorėjo ramiai gyventi. Ir ten jie sėjo nesantaiką. Nė kiek nesiskaitydami su jų pačių sudaryta sutartimi, jie susivienijo su Kureiš'itais ir ėmė persekioti musulmonų karavanus.

Dėl šios priežasties abiejų pasaulių Saulė (sallallahu aleihi va sallam) matė būtinybę žygiuoti į Haibar, su tikslu užgesinti pasipriešinimo ugnį jos židinyje, padaryti visas jų užmačias bevaisėmis ir užtikrinti saugumą prekybiniams karavanams, keliaujantiems į Siriją. Sahabai, vos grįžę iš žygio į Hudaibij'ą, buvo nuvargę. Tačiau atėjo dieviškasis paliepimas, ir sprendimas buvo priimtas.

Sahabai ėmė ruoštis žygiui į Haibar'ą. Į tą žygį Allah'o Pranašą (sallallahu aleihi va sallam) lydėjo visų tikinčiųjų motina Ummu Saliama (radiallahu anha).

Prie Haibar'o virė įnirtingas mūšis. Jame dalyvavo kilnūs Ali (radiallahu anhu), parodęs nemirtingą didvyriškumą ir drąsą. Penkiolika musulmonų krito šahidais, buvo nužudyta apie šimtas judėjų. Daug judėjų buvo paimta į nelaisvę ir buvo užkariauta daug trofėjų. Tarp belaisvių buvo ir Safija. Jos tėvas ir vyras žuvo mūšyje. Po mūšio visi belaisviai buvo surinkti į vieną tvirtovę, ten pat buvo sudėti ir trofėjai.

Kaip žinome, tam, kad suartėti ir palankiai nuteikti kai kurias gimines ir gentis, Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) naudojo vedybas kaip politinį ėjimą. Tokiu būdu jis ne tik užmegzdavo giminystės ryšius su savo priešais, bet ir palenkdavo jų širdis į Islamą. Todėl jis panoro pamatyti tarp belaisvių buvusią Safiją. Jis liepė Bilialiui (radiallahu anhu) atvesti ją.

Kai Bilialis (radiallahu anhu) vedė ją kartu su jos pussesere pas Allah'o Pasiuntinį (sallallahu aleihi va sallam), jie ėjo pro nužudytų judėjų kūnus. Moteris, buvusi kartu su Safija, pamačiusi mirusiųjų kūnus, ėmė šaukti, draskė sau akis ir barstė ant galvos žemes. Visi jos rūbai ir plaukai buvo sutepti žemėmis. Kai jie įėjo pas malonės Pranašą (sallallahu aleihi va sallam), jis sužinojo iš Bilialio (radiallahu anhu) kas nutiko ir pasakė:

„O Bilial'! Nejaugi tu visiškai netekai užuojautos jausmo, kad vedei šias moteris šalia nužudytųjų kūnų? Argi tokiu būdu tu turėjai jas atvesti pas mane?“ – išreiškė nepasitenkinimą jo veiksmais.

Nežiūrint didelės baimės, Safija bint Huvei atrodė rami. Kai ji stojo prieš Allah'o Pranašą (sallallahu aleihi va sallam), jis už užmetė ant jos skraistę ir ėmė aiškinti Islamo religiją. Pabaigai jis jai pasiūlė:

„O Safija! Jei tu priimsi Islamą, aš paimsiu tave į žmonas. Jei gi tu panorėsi likti prie savo religijos, tai būsi paleista ir sugrįši pas savo tautą“.

Jei malonės ir gailestingumo Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) būtų panorėjęs, būtų galėjas pasilikti ją sau kaip belaisvę. Bet jis šito nepadarė, ir parodė pavyzdį to, kaip reikia elgtis su tais, kurie atsidūrė nelaisvėje ir nėra pajėgūs sau padėti. Tokiu būdu, jis visiems parodė, kad elgesio su žmogumi esmė visad ir visur turi remtis malonės ir gailestingumo kriterijais, nepriklausomai, nuo to žmogaus statuso, net jeigu jis belaisvis.

Žmonija turi teisę pasirinkti savo tikėjimą. Jis pasinaudodavo bet kokia proga, kad atskleisti žmonėms Islamo grožį. Kiekvieną įvykį jis vertino iš šio taško.

Safija bint Huvei buvo labai kilni ir protinga moteris, todėl šis pasiūlymas nė kiek jos nenustebino. Tai, kad ji taps Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmona, jai tapo aišku iš matyto sapno, kuriame į jos kambarį įplaukė mėnulis, atkeliavęs iš Medinos. Todėl ji be abejonių atsakė:

„O Allah'o Pranaše! Dar iki tol, kol tu pakviete mane į Islamą, aš labai troškau tapti musulmone ir patikėjau tavimi dar prieš tai, kai tave pamačiau. Dabar manęs jau niekas nesieja su judėjais, man jie nereikalingi. Hubair'e neturiu nei tėvo, nei brolio. Jūs išlaisvinote mane. Aš labiau norėčiau pasilikti su Allah'u ir Jo Pasiuntiniu, nei gauti laisvę ir vykti pas savo tautą“.

Visatos Pasididžiavimas (sallallahu aleihi va sallam) labai nudžiugo dėl to, kad Safija (radiallahu anha) priėmė Islamą. Jis iškart dovanuoja jai laisvę. Vėliau susituokė su ja, ir suteikė garbę tapti visų tikinčiųjų motina.

Greitai atėjo laikas grįžti iš Haibaro į Mediną. Safija (radiallahu anha) paskubėjo pareikšti Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam) prašymą, kad šis neįkurtų stovyklos netoli nuo Haibaro. Įsiklausęs į jos žodžius, Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) liepė įkurti stovyklą „as-Sahba“ vietovėje, esančioje už dvidešimt mylių nuo Haibaro.

Ummu Saliama aprenė it išpuosė Safiją (radiallahu anhumā) kaip nuotaką ir, iškvėpinusi ją, įvedė į Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) palapinę. Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam), norėdamas išsklaidyti jos nerimą, ėmė kalbėtis su ja. Jis paklausė, kodėl ji panorą apsistoti kuo toliau nuo Haibaro. Ji atsakė: „O Allah'o Pasiuntinij, ta vieta buvo per daug arti Haibaro. Aš bijojau, kad judėjai padarys jums kokią nors žalą. Nes jie galėjo užpulti jus ar sugalvoti dar ką nors“.

Kitą dieną įvyko vestuvės. Jos išsiskyrė iš kitų savo prabanga. Svečiai buvo vaišinami specialiu patiekalu iš nukaulintų datulių, sumaišytų su sviestu.

Tai, ko bijojo Safija (radiallahu anha), kėlė nerimą ne tik jai. Abu Ajub al-Ansari (radiallahu anhu) baiminosi to paties. Nežiūrint to, kad tą naktį sargybiniais buvo paskirti kiti sahabai, jis visą naktį saugojo abiejų pasaulių Saulės (sallallahu aleihi va sallam) palapinę. Kai, pabudęs ryte, Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) pamatė prie savo palapinės Abu Ajub'ą al-Ansari (radiallahu anhu), jis paklausė, kodėl šis nemiega tokį ankstyvą metą. Jis atsakė:

„O Rasuliullah! Aš baiminausi, kad jums gali pakenkti, todėl nemiegojau“.

Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) buvo labai patenkintas šiuo Abu Ajub'o (radiallahu anhu) poelgiu. Jį sujaudino toks rūpestis, ir jis padarė už jį du'a:

„Tegul ir tave saugo Allah'as“.

Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) buvo labai švelnus, geras ir užjaučiantis su Safija. Pamatęs ant jos veido mėlynę, jis paklausė:

- *Iš kur tai?*

- Tai Kinan'o smūgio pėdsakai,- atsakė ji. Ji papasakojo jam apie savo sapną ir apie tai, kokį pyktį jis iššaukė jos buvusiam vyrui, - Jis puolė prie manęs su žodžiais: „Tu nori išeiti pas tą Hidžazo valdovą Muhammad'ą!“ ir sudavė per veidą. Ši mėlynė liko nuo to.

Kai Safija (radiallahu anha) atvyko į Mediną, ją apgyvendino Haris'o ibn Nu'man namuose. Pas ją ėmė lankytis moterys, kas susipažinti su ja ir pasveikinti atvykus. Atėjo ir kitos Pranašo (sallallahu aleihi va sallam)

žmonos. Kai Aiša (radiallahu anha) išėjo iš Safijos kambarių, malonės Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) paklausė jos:

- *Kaip tau Safija, O Aiša?*

- Paprasta žydė, nieko daugiau, - atsakė ji. Šie žodžiai labai nuliūdino Allah'o Pasiuntinį (sallallahu aleihi va sallam), ir jis pasakė:

- *Taip nekalbėk, o Aiša! Nes ji nuoširdžiai priėmė Islamą ir tapo musulmone.*

Priėmusi Islamą, Safija (radiallahu anha) tapo labai nuoširdžia musulmone. Ji atsidavė garbinimui ir zikr. Ją labai skaudino, kai ją vadindavo judėja. Kartą kilniosios Aiša ir Havsa (radiallahu anhumā), priminė jai, jog ji buvo judėja, ir pasakė, kad štai jos - ne tik iš Kureištų, bet ir Allah'o Pasiuntinio giminaitės. Tai labai ją užgavo. Kai Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) grįžo namo, jis pamatė, kad Safija verkia. Jis paklausė jos kokia jos ašarų priežastis. Ir kai ji perdavė jam tai, ką pasakė Aiša ir Havsa, jis, kad nuramintų ją, pasakė:

- *Kodėl gi tu nepasakei joms, jog tavo senelis – Harun, dėdė – Musa, o vyras – Muhammad?“*

Ji rado nusiramimą šiuose žodžiuose, ir skriauda, sužeidusi jos širdį, išnyko.

Allah'o Pasiuntinys visada buvo su Safija (radiallahu anha) taktiškas ir malonus. Kalbėjo su ja meiliai ir geranoriškai. Visada ir visame kame buvo jos pusėje. Ir, jeigu šeimoje kildavo kažkokios problemos, jis visada ją gynė.

Kartą, vieno žygio metu, Safijos (radiallahu anha) kupranugaris susirgo. Suklupęs ir nusileidęs ant žemės, jis nebesugebėjo atsistoti.

Zainab (radiallahu anha) turėjo su savimi kelis laisvus kupranugarius. Kai Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) paprašė vieno iš jų Safijai, ta pasakė:

„Nejaugi aš atiduosiu savo kupranugarį tai judėjai?“ Tai labai supykde Allah'o Pasiuntinį (sallallahu aleihi va sallam), po to jis nebendravo su Zainab du ar tris mėnesius.

Kartą Aiša (pasakė kažką apie mažą Safijos (radiallahu anhuma) ūgį. Perspėdamas ją, Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) pasakė:

„O Aiša! Tu pasakei kai ką tokio, kas, jeigu patektų į jūrą, tai užterštų jos vandenį.“

Visų tikinčiųjų motina Safija (radiallahu anha) turėjo labai jautrią širdį. Ji buvo kukli ir kilniaširdė. Ji niekada neteikė didelės reikšmės žemiškiesiems dalykams, o kai jai teko garbė tapti Allah'o Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) žmona, ji visus savo siekius nukreipė amžinojo gyvenimo laimės linkme.. Juk ji kartą ir visam laikui patikėjo, kad tikrasis gyvenimas – tai gyvenimas po mirties ir viskas, kas laukia žmogaus po mirties – amžina, o viskas šiame gyvenime – laikina. Kai ji atvažiavo į Spinduliuojančią Mediną, padovanojo visas savo brangenybes Pranašo dukrai kilniajai Fatimai ir jo žmonoms (radiallahu anhuma).

Ji labai mylėjo Allah'o Pasiuntinį (sallallahu aleihi va sallam). Ji visa širdimi stengėsi jam patarnauti ir įtikti. Ji puikiai gamino ir visuomet siūsdavo Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam) maisto. Ji nenorėjo su juo skirtis. Kartą, kai Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) atliko itikaf – buvo nusišalinęs savo mečetėje, garbinimui ir maldai – ji atėjo jo aplankyti. Jie prabuvo drauge apie valandą. Po

to ji paprašė leidimo ir atsistojo eiti. Jos namai buvo toli nuo mečetės. O kadangi buvo jau sutemę, Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) nenorėjo išleisti jos vienos. Todėl jis patraukė link išėjimo, kad šiek tiek Safiją (radialahu anha) palydėtų.

Kai jie priėjo Ummu Saliamos (radiallahu anha) duris, prie įėjimo į mečetę pasirodė du ansar'ai. Sahabai, nenorėdami savo netikėtu pasirodymu sukelti jiems nepatogumų, pasisveikino ir paskubėjo pasišalinti. Bet Visatos Pasididžiavimas (sallallahu aleihi va sallam) sušuko jiems:

„Neskubėkite!.. Sustokit!.. Moteris greta manęs – tai Safija bint Huve'i“.

Į tai sahabai atsakė: „Subhanallah!.. Mes prašome Allah'o atleidimo, o Rasuliullah!“ – tuo parodydami savo pagarbą ir paaiškindami, kad neturėjo galvoje nieko blogo.

Abiejų pasaulių Saulė (sallallahu aleihi va sallam), norėdamas jų pavyzdžiu suteikti pamokymą visai ummai, pasakė jiems tai, kas apsekoje tapo kriterijumi kiekvienam musulmonui:

„Neabejotinai, šėtonas vaikšto žmogaus kūne panašiai, kaip kraujas teka jo venomis. Aš pabijojau, kad šėtonas galėjo pakišti jums kokią blogą mintį“. Tokiu būdu, jis ne tik panaikino sahabų abejones, bet taip pat priminė, kad žmogus bet kuriuo momentu gali kaktomuša susidurti su tokiu pavojumi.

Safija (radiallahu anha) ypatingai gerbė ir visame kame pakluso Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam). Juk, net gi jos tėvas ir dėdė, po to, kai Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) persikėlė į Mediną, pripažindavo savo pokalbiuose: „Jis yra pranašas, apie kurį kalbama mūsų šventame rašte“. Tačiau, nežiūrint to, jie abu vėliau stojo prieš Allah'o Pasiuntinį (sallallahu aleihi va sallam), o Safija (radiallahu

anha) liko ištikima savo religijai. O vėliau prisijungė prie Pranašo, kuriuo tikėjo ir kurį mylėjo, šeimos. Ir dabar nepraleisdavo progos jam patarnauti ir būti jam gera žmona. Juk tarnavimas jam, buvo jai didžiausias malonumas.

Safija (radiallahu anha) labai išgyveno, kai Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) sirgdavo. Ji troško, kad vietoj jo, tą skausmą jaustų ji. Kai iki jo mirties liko suskaitytos dienos, ir jo būklė pablogėjo, Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) žmonos susirinko jo laimės būste. Tuomet Safija (radiallahu anha) nuoširdžiai užjausdama kreipėsi į Allah'o Pasiuntinį (sallallahu aleihi va sallam):

„O, kad vietoje tavęs, gulėčiau aš. O, kad vietoje tavęs skausmą jausčiau aš.“

Tai išgirde, Allah'o Pasiuntinio žmonos (sallallahu aleihi va sallam) ėmė šnabždėti tarpusavyje. Malonės Pranašas (sallallahu aleihi va sallam), tai pastebėjęs, pasakė:

„Safija sako tai nuoširdžiai!“

Safija (radiallahu anha) nebuvo kerštinga. Ji visada atleisdavo skriaudas. Buvo atlaidi tiems, kurie klydo. Nuovoki. Ji buvo romaus, švelnaus būdo, geranoriška ir rimta. Kartą, kilniojo Omar'o (radiallahu anhu) valdymo laiku, jos tarnaitė pasiskundė ja: „Safija iki šiol neapleido judėjų papročių. Gerbia šeštadienį ir bendrauja su jais“. Kai kilnūs Omar'as (radiallahu anhu) atėjo pas ją, kad sužinoti apie tai iš jos pačios, ji atsakė:

„Aš bendrauju su judėjais todėl, kad mane su jais sieja giminystės ryšiai. Ir aš bendrauju tik su giminaičiais. Ir kokia man gali būti

nauda iš to, kad aš gerbsiu šeštadienį, kai Aukščiausiasis Allah'as davė mums vietoje jo penktadienį?“ – šitaip paaiškindama, kad jos tarnaitės skundas neturi jokio pagrindo. Kilnysis Omar'as (radiallahu anhu) nieko neatsakė.

Safija (radiallahu anha), sužinojusi, kad šis skundas, atėjo iš jos tarnaitės, pasišaukė ją pas save ir paklausė: „Kas paprotino tave šioms apkalboms?“ Ši atsakė: „Tai šėtono šnabždesiai“. Išgirdusi tokį sąžiningą atsakymą, Safija (radiallahu anha) nesupykė ir tarnaitę paleido.

Safija (radiallahu anha) buvo labai dosni. Ji dalino viską, ką turėjo. Ji numirė 50-aisiais hidžros metais, būdama šešiasdešimties metų amžiaus, palikusi po savęs tūkstantį dirhamų palikimą, kurio pusę ji paliko savo sūnėnui, o kitą dalį – vargšams.

Safija (radiallahu anha) nugyveno su Pranašu (sallallahu aleihi va sallam) keturis lamingus metus ir perdavė apie dešimt jo hadis'ų. Tegul Aukščiausiasis Allah'as padaro mus vertais jos užtarimo. Amin.

Paskutinioji Allah'o Pasiuntinio žmona

Maimuna bint Haris

(radiallahu anha)

Maimuna bint Haris (radiallahu anha) buvo paskutinioji Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmona ir visų tikinčiųjų motina... Laimingoji, pati pareiškusi norą tapti Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) žmona ir jos svajonė išsipildė... Ši santuoka liko kiekvieno musulmono atmintyje kaip priminimas apie nekliudomą abiejų pasaulių Saulės (sallallahu aleihi va sallam) įžengimą į Meką, praėjus septyneriems metams po hidžros... Meimuna buvo Zainab bint Huzeimos sesuo iš motinos pusės... Ir paskutinioji iš Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam)...

Ji priklausė Mekos genčiai Bani Hilial. Jos tikrasis vardas buvo Barra, bet vėliau Pranašas Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) pakeitė jį į Maimuna. Šis vardas tapo priminimu, kaip Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) kartu su savo bendražygiais pirmą kartą po hidžros įžengė į Meką. Jos motina buvo Hind bint Auf, kuri buvo labai gerbiama žmonėse. Ji buvo vadinama „pačia sėkmingiausia iš visų senučių“, kadangi ji išleido visas savo dukteris už pačių iškiliausių ir žymiausių to meto vyrų.

Iš visų Maimunos (radiallahu anha) seserų, buvo trys, kurias abiejų pasaulių Saulė (sallallahu aleihi va sallam) švelniai vadino „sesėmis-musulmonėmis“. *Zainab bint Huzeima* (radiallahu anha) buvo

ištekėjusi už Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam), *Ummul-Fadl Liubabatul-Kubra* – už Abbas'o (radiallahu anhuma) ir *Esmā bint Umais* (radiallahu anha) – už Džafar'o ibn Abu Talib. Kitos seserys: *Selma bint Umais* buvo kilniojo Hamzos žmona ir kilniojo Halid'o ibn Valid motina, *Liubabatul-Sugra* buvo ištekėjusi už Valid'o ibn Mu'iro, *Esmā bint Haris* – už Ubaij'o ibn Haliaf ir *Azza bint Haris* – už Zijad'o ibn Abdullah. Visi jie buvo iškilūs ir žinomi to meto žmonės. Už savo nuopelnus, didvyriškumą ir drąsą jie buvo visų gerbiami.

Iki Islamo atėjimo, Maimuna (radiallahu anha) buvo ištekėjusi už Masud'o ibn Amr, išsiskyrusi su juo, ji ištekėjo už Abu Ruhum ibn Abdiluzz. O po jo mirties liko našle. Ir nuo to laiko jos širdis užsidegė troškimu, ji daugiau nebenorėjo tekėti už nieko kito, tik už Allah'o Pranašo (sallallahu aleihi va sallam).

Ji puikiai suprato, kokia garbė yra tapti Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) žmona. Ir troškimas pelnyti šią garbę, tarsi maža meilės sėklėlė pasisėjo jos širdies gilumoje. Jos širdis liepsnojo. Troškimas „tapti Allah'o Pasiuntinio žmona ir visų tikinčiųjų motina“ tapo jos slapta svajone. Ji, kaip moteris negalėjo apie tai atvirai kalbėti, todėl nusprendė atverti savo paslaptį artimam žmogui, savo seseriai Ummul Fadl, kuri visada ją teisingai suprasdavo. Maimuna (radiallahu anha) papasakojo savo seseriai apie meilę Allah'o Pranašui (sallallahu aleihi va sallam).

Ummul Fadl, trokšdama, kad į jos sesers jausmai rastų atsaką, papasakojo apie tai savo vyrui, kilniajam Abbas (radiallahu anhu). O šis neatidėliodamas patraukė pas Allah'o Pranašą (sallallahu aleihi va sallam). Atėjęs jis papasakojo jam apie Maimuna, jos širdies išgyvenimus. Atskleidęs jam jos meilę, jis pridūrė, jog ji našlė.

Abbas (radiallahu anhu) papasakojo apie Maimunos (radiallahu anha) dorovingumą, puikias savybes, ir apie tai, kad paėmęs ją į žmonas, Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) liks patenkintas. Jis pareiškė esąs pasiruošęs pats sudaryti tarp jų šią santuoką, tuo pačiu

parodydamas, kad jis, būdamas tikras Allah'o Pranašo dėdė, labai trokšta, kad jie su Maimuna apsivestų.

Abiejų pasaulių Saulė (sallallahu aleihi va sallam) rodė savo dėdėms ypatingą meilę ir pagarbą. Jis negalėjo atsakyti jiems to, ko jie prašė. Todėl, į šį primygtinį savo dėdės prašymą vesti Maimuną, Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) nusprendė atsakyti sutikimu. Kai naujiena pasiekė Maimuną (radiallahu anha) ji buvo laiminga. Tuo momentu ji buvo raita ant kupranugario. Kai jai pasakė, kad Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) nori jai pasipiršti ji nulipo nuo kupranugario ir pasakė: „Nuo šiol šis kupranugaris ir ta, kuri sėdi ant jo, priklauso Allah'o Pranašui“, tuo išreikšdama savo džiaugsmą ir pasitenkinimą. Kitur perduodama, kad Maimuna (radiallahu anha) tiesiog padovanojo save Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam). Dėl to buvo apreikštas šis Šventojo Korano ajat'as:

„O Pranaše. Mes leidome tau imti į žmonas tas, kurioms tu davei jų dovaną, ir tas, kurias užvaldė tavoji dešinė iš to, ką tau dovanojo Allah'as kaipo laimikį, ir tavo dėdės dukteris iš tėvo pusės, ir tavo tetų dukteris iš tėvo pusės, ir tavo dėdės dukteris iš motinos pusės, ir tavo tetų dukteris iš motinos pusės, kurios persikėlė sykiu su tavimi, ir tikinčią moterį, jeigu ji pati padovanos save Pranašui, jeigu Pranašas panorės ją vesti – visa tai išimtinai tau, o ne tikintiesiems. Mes žinome, ką nustatėm jiems dėl jų žmonių ir to, ką užvaldė jų dešinės, dėl to, kad nebūtų tau suvaržymų. Allah'as – Atleidžiantis, Gailestingas“. (al-Ahzab, 33/50)

Maimuna (radiallahu anha) tapo Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) ir tikinčiųjų motina tokiomis aplinkybėmis:

„Šeštaisiais hidžros metais Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) panoro atlikti omrą. Tačiau Kureiš'itai tais metais jam neleido įeiti į Meką. Tada su jais buvo sudaryta sutartis, žinoma kaip Hudaibija sutartis, kad kitais metais jie leis musulmonams išbūti Mekoje tris pilnas dienas. Allah'o Pasiuntinys sugrįžo į Mediną.

Po metų Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) iškeliavo iš Medinos, kad atlikti omrą. Pagal susitarimą Kureiš'itai atlaisvino Mekos teritoriją, kad musulmonai galėtų laisvai atlikti piligrimystės ritualus. Mekos gyventojai pasistatė palapines prie įvažiavimo į miestą ir ėmė laukti Pranašo atvykimo.

Pirmiausia Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) nusiuntė aukojamus gyvulius. Po to, sėdęs ant savo kupranugario vardu Kasva, jis kartu su sahabais patraukė iš Marruzzahran pusės į Meką. Pasiėkęs Meką, jis apėjo aplink Kabą, sėdėdamas ant kupranugario. Atliko sa'i – ritualinį bėgimą tarp Safa ir Marva kalvų. Po to paaukojo gyvulį. Pabaigęs omrą, nusiskuto galvą plikai ir persirengė piligrimo drabužius.

Trys dienos prabėgo labai greitai. Pranašas (sallallahu aleihi va sallam), nenorėdamas gadinti santykių su Mekos gyventojais, turėjo laikytis žodžio. Tačiau dar labiau jis troško, kad jų santykiai taptų šilti ir draugiški. Jo dėdės Abbas (radiallahu anha) pasiūlymas vesti Maimuną, kaip tik sutapo su šiais įvykiais.

Norėdamas išpildyti dėdės prašymą ir įgyvendinti tai, ko jis siekė, Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) priėmė šį pasiūlymą. Visame tame jis matė galimybę palenkti likusius netikėjime Kureišit'us į Islamą.

Ketvirtosios musulmonų buvimo Mekoje dienos rytą Kureišit'ų vadovai nusiuntė pas Allah'o Pasiuntinį (sallallahu aleihi va sallam) Suhail'į ibn Amr. Jis priminė jiems susitarimą, prieš metus sudarytą prie Hudaibij. Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) atsakė:

„Taip, tai tiesa... Bet leiskite mums pasilikti dar vienai dienai. Nes aš noriu vesti vieną iš jūsų moterų. Aš imu į žmonas Maimuną. Būtų gerai, jei suorganizuotumėme vestuves čia, kad ir jūs galėtumėte dalyvauti...“

Į tai Kureiš'itų delegatas atsakė: „Ne, mes nesutinkame. Mums nėra reikalo dalyvauti tavo vestuvėse. Tuojau pat nešdinkitės iš Mekos“. Allah'o Pasiuntiniui neliko nieko kito, kaip tik atsakyti: „Jūs turite tam teisę“ – ir paliepti bendražygiams ruoštis.

Jau iki vakaro Mekoje jų nebuvo. Allah'o Pasiuntinys liepė bendražygiams įrengti stovyklavietę vietovėje pavadinimu „Sarif“. Ten ir įvyko Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) ir Maimunos vestuvės.

Būtent tada jos vardas „Barra“ buvo pakeistas į Maimuna, kas priminė apie sėkmingą musulmonų įžengimą į Šventą žemę, praėjus septyneriems ilgiems metams po hidžros. Nuo tos dienos motulę ėmė vadinti šiuo vardu.

Sprendimai vesti, kurie buvo duodami Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam) iš viršaus, su Maimunos santuoka buvo išsemti. Apie tai sakoma ajat'e:

„Nuo šiol neleidžiama tau daugiau moterų, o ir keisti jas į kitas žmonas, nors ir žavėtų jų grožis, nebent tas, kurias užvaldė dešinė tavo. Allah'as stebi kiekvieną daiktą! „ (al-Ahzab, 33/52).

Maimuna (radiallahu anha) buvo labai dorovinga moteris ir labai mėgo dovanoti vergams laisvę. Žavėdamasis būtent šia jos savybe, Allah'o Pasiuntinys kartą pasakė: „*Tegul Allah'as pilnai tau už tai atlygina*“.

Kartais ji skolindavosi pinigų, kad paaukoti kieno nors reikmėms. Perduodama, jog kartą ji paėmė į skolą didelę sumą pinigų. Kai jos paklausė: „O tikinčiųjų motina! Kaip jūs nebijote imti skolon tokią didelę sumą pinigų? Kaip ketinate juos gražinti?“, ji atsakė žodžiais, kuriuos buvo girdėjusi iš Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam):

„Jeigu kas nors ima skolą, ketindamas ją gražinti, tame jam padės Pats Allah'as“.

Aiša (radiallahu anha) sakė: „Meimuna buvo pati dievobaimingiausia ir didžiausia geradarė iš mūsų, ir labiausiai maloni su savo giminaičiais“.

Maimuna (radiallahu anha) nugyveno su abiejų pasaulių Saule (sallallahu aleihi va sallam) ketverius laimingus metus ir perdavė apie 46 jo hadisus. Štai vienas iš jų:

- Maimuna perdavė: „Kai Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) darė nusilenkimą iki žemės, jis taip plačiais padėdavo rankas, kad iš nugaros žiūrint boluodavo jo pažastys. Kai jis sėdėdavo, tais sėsdavosi ant kairiosios blauzdos.“

Yra žinoma, kad ji perdavė daug hadis'ų, susijusių su moteriškomis temomis. Abdullah ibn Šaddad (radiallahu anhu) sakė, jog girdėjo, kaip Maimuna pasakojo: „Būdavo, kad kartais mėnesinių laikų, kai man nebuvo galima melstis, aš gulėjau greta kilimėlio, ant kurio meldėsi Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam), ir neretai jo drabužio kraštai kliudė mane“.

Maimuna (radiallahu anha) tapo paskutiniąja Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmona. 51 –aisiais hidžros metais, kai jai buvo aštuoniasdešimt, grįždama ir hadžo, ji susirgo. Ji panorėjo, kad ją kuo greičiau išgabtų už Mekos ribų, nes Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aleihi va sallam) buvo sakęs, kad ji numirs už jos ribų. Kai jie pasiekė „Sarif“ vietovę, kuri netoli Tan'im, jos siela paliko ją. Būtent ten, kur vyko jų su Allah'o Pranašu (sallallahu aleihi va sallam) santuoka.

Dženaza maldą jai atliko jos sūnėnas Abdullah ibn Abbas (radiallahu anhu). Ten pat, Sarif'e, ji buvo ir palaidota. Kai jos kūną nešė į kapines, Ibn Abbas (radiallahu anha) paprašė: „Būkite atsargesni. Nekratykite jos ir nesupkite, prisilaikykite adab'o. Juk ji jūsų motina“.

Tegul gi Aukščiausiasis Allah'as nepalieka mūsų be mūsų motulės Maimunos užtarimo. Amin.

Egiptietė tarnaitė, padovanota

Allah'o Pranašui (sallallahu aleihi va sallam),

Kilnioji Marija

(radiallahu anha)

Marija (radiallahu anha) buvo vergė, priėmusi Islamą... Ji buvo Pranašui (sallallahu aleihi va sallam) padovanota Egipto valdovo Mukavkis... Ji buvo antroji moteris po Hadidžos (radiallahu anha), padovanojusi Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam) kūdikį... Jos dėka pasaulį išvydo Ibrahim, o jai pačiai teko laimėti tapti visų tikinčiųjų motina...

Ji buvo egiptietė. Ir ji minima kaip Marija Koptietė. Jos tikrasis vardas Marija bint Šam'un. Ji buvo kilusi iš Egipto kaimo Hafn, Said provincijos, kuri yra vakariniame Nilo krante. Pasakojama, kad jos tėvas buvo koptas, o mama krikščionė ir ji, dar būdama maža, buvo atiduota tarnauti į Mukavkis'o rūmus.

Yra žinoma, kad Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) sudarė sutartį su Mekos stabmeldžiais prie Hudaibij, kad šie nekariaus su jais dešimt metų. Po to jis ėmė siųsti savo pasiuntinius pas kaimyninių šalių valdovus. Jo pasiuntiniai gabenė su savimi laiškus, kuriuose jis kvietė priimti Islamą. Pas Egipto valdovą Mukavkis'ą buvo pasiųstas Hatib'as ibn Abu Balta (radiallahu anhu).

Mukavkis surengė Allah'o Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) pasiuntiniui didį priėmimą. Pagarbiai, prisilaikydamas padarumo normų, jis priėmė laišką ir atidžiai jį perskaitė. Jo širdis nušvito Tiesa. Bet jis nesugebėjo priimti Islamo, nes bijojo, kad praras valdžią. Parodęs karališką kilniaširdiškumą, jis per pasiuntinį apdovanojo Allah'o Pranašą (sallallahu aleihi va sallam) brangiomis dovanomis ir perdavė jam atsakymo laišką.

Jis padovanojo jam dvi verges – Mariją ir Sirin, audinių ir puikius arabų ristūnus. Šis nedidelis karavanas pasiekė Mediną septintaisiais hidžros metais.

Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) negalėjo atstumti valdovo dovanų. Jis priėmė jas, Mariją pasiliko sau, o Sirin atidavė Hasan'ui ibn Sabut.

Marijai labai patiko malonūs Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) pokalbiai. Ją sužavėjo tai, kaip jis su ja elgiasi, ir koks jis buvo paprastas buityje. Jai darė įspūdį tai, kad jis savo žmonoms padėdavo namų ruošoje, ir pats gyveno labai paprastai. Tai, kad vietoje įprasto pompastiškumo ir didingumo, karaliavusio Mukavkis'o rūmuose, ji atsidūrė ten, kur buvo įprastas draugiškumas, žmogiškumas ir atjauta, pasitarnavo jos priartėjimui prie Islamo. Jai pagaliau pasitaikė galimybė gyventi taip, kaip ji norėjo, ir tikėti tuo, kas jai atrodė teisinga. Ši pasirinkimo laisvė suteikė jai galimybę stoti į Tiesos kelią.

Tapusi musulmone, ji pakilo į aukštą lygį. Ji tapo antrąja moterimi po Hadidžos (radiallahu anha), padovanojusia abiejų pasaulių Saulei (sallallahu aleihi va sallam) kūdikį... Ji gavo laisvę, tapusi visų tikinčiųjų motina, po ko daugiau niekas nesiėlgė su ja kaip su verge. Jos sūnus Ibrahim'as buvo atiduotas žindyvei, už Medinos ribų. Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) dažnai ateidavo aplankyti sūnaus. Jis buvo laimingas dėl Allah'o jam suteiktos malonės. Jis negalėjo atsidžiaugti savo augančiu sūnumi. Taip pat ir motinai Marijai (radiallahu anha) jis buvo džiaugsmo ir ramybės šaltinis.

Tačiau, dėl liūdnos lemties, mažasis Ibrahim'as susirgo. Jis ėmė netekti jėgų ir vysti tiesiog akyse. Kai siela palikinėjo jo mažą kūnelį, Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) suspėjo paimti jį iš Marijos rankų ir priglausti sau prie krūtinės. Glostydamas jo galvelę, jis kalbėjo:

„Sūneli! Mes negalime priešintis tam, kas atėjo pas mus iš Allah'o. O Ibrahim! Jei mums nebūtų lemta dar kartą susitikti su tais, kurie išėjo anksčiau už mus, aš iš sielvarto nežinočiau ką ir daryti. Mes labai liūdim dėl to, kad tu mus palieki. Ašaros pačios liejasi, o širdis neranda ramybės. Ir negalime mes savo Viešpačiui papriekaištauti dėl viso to“. Po to jis paaiškino Marijai teisingą požiūrį į šį įvykį ir pasistengė ją paguosti.

Užjaučianti Pranašo Muhammad'o (sallallahu aleihi va sallam) širdis persipildė jausmais, ir jis nepajėgė sulaukyti ašarų. Ten buvęs Abdurrahman'as ibn Auf (radiallahu anhu) nusistebėjo:

„O Rasuliullah! Nejaugi ir jūs verkiate?“

Į ką malonės ir gailestingumo Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) atsakė:

„Aš nedraudžiu jums verkti. Širdis prisipildo liūdesiu ir ilgesiu, o akys prisipildo ašarų. Ir žmogus negali šito suvaldyti. Aš neleidžiu jums raudoti ir aimanuoti ir draudžiu sekti visais blogais papročiais, kuriais žmonės seka nuo senų laikų“.

Kaip Ibrahim'o gimimas tapo Allah'o Pasiuntiniui (sallallahu aleihi va sallam) dideliu džiaugsmu, taip jo mirtis tapo jam dideliu liūdesiu. Tą pačią dieną jis nuleido savo vaiką į kapą, atliko dženaza maldą ir savo rankomis užpylė žemėmis. Po to palaistė sūnaus kapelį vandeniui ir pastatė nedidelį akmenį galvūgalyje. Ibrahim'as buvo palaidotas al-Baki kapinėsi.

Tą dieną įvyko saulės užtemimas. Kai kurie aiškino tai Ibrahimo mirtimi ir sakė: „Dėl Ibrahimo mirties įvyko saulės užtemimas“. Išgirdęs tokius svarstymus, Allah'o Pasiuntinys pasakė:

„Saulė ir mėnulis – tai du Aukščiausiojo Allah'o ženklai. Jų užtemimas nesusiję nė su vieno iš mirtingųjų mirtimi, nei su gimimu.“

Po sūnaus mirties Marija (radiallahu anha) nustojo rodytis žmonėse. Ji labai išgyveno sūnaus netektį ir dažnai lankė jo kapą. Greitu laiku ši pasaulį paliko ir pats Aukščiausiojo Numylėtinis (sallallahu aleihi va sallam). Po to Marija visiškai pasitraukė nuo žemiškojo gyvenimo.

Ji gyveno labai ramų, tylų gyvenimą. Buvo tyli ir nesikišo į kitų reikalus. Todėl ji neperdavė nei vieno hadiso.

Marija (radiallahu anha) numirė 16 hidžros metais, Omar'o (radiallahu anha) valdymo laiku. Dženaza maldą jai atliko pats kalifas. Ir palaidota ji buvo al-Baki kapinėse. Tegul Allah'as pagerbia mus jos užtarimu. Amyn.

Šeimyninis Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) gyvenimas

Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) gyvenimas, iš kurios pusės į jį bepažiūrėtumėme, buvo ir bus nepralenkiamu sektinu pavyzdžiu žmonijai.

Kiekvienas žmogus, nesvarbu kas jis ir kokią padėtį užima, suras jo gyvenime sau daug pamokų ir pamokymų.

Jis buvo iškilus žmogus, išrinktas Aukščiausiojo Allah'o. Jis savo šviesa nušviesdavo viską aplinkui. Buvo ir vergu, ir pasiuntiniu. Jis gimė ir užaugo žmonių bendruomenėje, kaip ir jie, jis valgė, gėrė, turėjo kitų natūralių poreikių, todėl buvo pranašu, atėjusiu iš jų pačių tarpo.

Jis buvo atsiųstas visai žmonijai. Ir tapo paskutiniu pranašu – „Hatemun-Nabijin“ – pranašysčių Antspaudu, atėjusiu tam, kad žmonija įgytų laimę ir džiaugsmą. Juk po jo, iki pat Pasaulio pabaigos nebus nei pranašų, nei pasiuntinių. Todėl Aukščiausiasis Allah'as padarė ypatinga jo fizinę ir dvasinę esybę. Pirmiausia jis visada buvo Paties Aukščiausiojo Allah'o globoje. Pranašui (sallallahu aleihi va sallam) buvo leista ir net gi įsakyta be baimės ir nepatogumo kviesti į Tiesą. Apie tai Šventajame Korane sakoma:

„O Pasiuntiny! Perduok, kas apreikšta tau tavo Viešpaties. O jeigu tu šito nepadarysi, tai neperduosi Jo apreikšimo. Allah'as apsaugos tave nuo žmonių. Iš tiesų Allah'as neveda tiesiai netikinčių žmonių!“ (al-Maida, 5/67)

„O Pranaše! Užtenka Allah'o tau ir tiems, kurie pasekė tavim iš tikinčiųjų..“ (al-Anfal, 8/64)

„O jeigu jie įsigeis apgauti tave, tai gana tau Allah'o; Jis – Tas, Kuris sustiprino tave Savo pagalba ir tikinčiaisiais.“ (al-Anfal, 8/62)

Jo garbinimas taip pat buvo ypatingas. Pavyzdžiui, naktinė malda „tahadžud“ jo pasekėjams buvo skatinama, o jam – privaloma. Jam nebuvo galima imti zakat'o. Jie taip ilgai meldavosi, kad jo palaimintos kojos ištindavo. Jis labai dažnai dalino sadaka. O vieno hadžo metu paaukojo apie šimtą kupranugarių.

Dar vienas dalykas, kuris išskyrė abiejų pasaulių Saulės gyvenimą iš kitų žmonių gyvenimų – tai jo šeimyninis gyvenimas. Jo daugpatystė turėjo savas priežastis ir talpino savyje didžią išmintį. Tokiu būdu moteris įgijo vertę ir pagarbą, kurių ji neturėjo džahilijos laikotarpio visuomenėje, be to, Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) pavyzdys, parodė leistinumą vesti keletą moterų. Islamas, leidęs daugpatystę ir leidęs vesti vienu metu keturias žmonas, taip pat įvedė teisingumo prisilaikymo sąlygą.

Kadangi Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) buvo Paties Allah'o globoje, jo gyvenimas buvo be nuodėmės. Jis negalėjo elgtis taip, kaip jam užsinorėdavo. Iš jo lūpų nebuvo galima išgirsti tuščių žodžių. Jis niekada nesekė aistromis. Jis kalbėjo tik tai, kas jam buvo apreikiama. Tai, ką jis žinojo, gaudavo iš apreikšimų. Juk jį auklėjo Pats Aukščiausiasis Allah'as. Ir tik Jis visko jį mokė. Pats Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) buvo beraštis. Tačiau Aukščiausiasis Allah'as suteikė jam visas žinias. Jeigu ne dieviškieji apreikšimai, jis taip ir būtų likęs nežinojime ir nebūtų galėjęs padaryti tų poelgių, kurie yra pavyzdys

visiems žmonėms ir moko juos puikios moralės. Apie tai Šventajame Korane sakoma:

**„Neišsimušė iš kelio jūsų bičiulis ir nepasiklydo.
Ir nekalba jis nuo savęs. Tai – tik apreiškimas, kuris
apreiškiamas“.** (an-Nadžim, 53/2-4)

Suros al-Ahzab 21-ajame ajet'e kalbama, kad Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aliehi va sallam) yra geriausias sektinas ir pamokantis pavyzdys visai žmonijai:

**„Geras pavyzdys jums buvo Allah'o pasiuntinys
tiems, kurie pasikliauja Viešpačiu ir Būsimuoju
gyvenimu ir dažnai mini Allah'ą.“** (al-Ahzab, 33/21)

**„ ...Tad imkite tai, ką leido imti jums Pasiuntinys,
ir šalinkitės to, ką jis jums uždraudė...“** (al-Hašr, 59/7)

Jis buvo pasiekęs tokią dvasinę lygį, kurio nebuvo pasiekę niekas iš sukurtųjų. Jis buvo žmonių ir džinų pranašas, ir mokė Korano vienus ir kitus.

Jis buvo gyvas Korano atspindys. Jo dorovė buvo Koranas. Ir todėl visas jo šeimyninis gyvenimas buvo pripildytas slaptos prasmės ir išminties. Mekoje jis buvo visų gerbiamas ir mylimas. Niekas niekada nematė, kad jis būtų padaręs ką nors smerktino. Jis buvo kilmingos kilmės. Jo senelis ir dėdės buvo Šventojo Namo, Kabos tarnautojai.

Jis buvo tobulos išvaizdos. Jusuf'o (aleihissalam) blanko prieš Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aliehi va sallam). Todėl kiekvienas mekietis būtų su džiaugsmu išleidęs už jo savo dukterį.

Tačiau, nežiūrint tokių galimybių, jo pirmąją žmoną tapo keturiasdešimtmetė našlė, turėjusi vaikų, - kilnioji Hadidža (radiallahu anha), kuri buvo penkiolika metų vyresnė už jį. Jis išgyveno su ja dvidešimt penkerius metus. Jiems gimė šeši vaikai, iš jų – keturios mergaitės. Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aliehi va sallam) nevedė kitų žmonių iki pat Hadidžos (radiallahu anha) mirties. Jis tapo daugiapačiu

tik penkiasdešimties. Kiekviena iš tų santuokų turėjo savo istoriją ir buvo sudaroma dieviškuoju įsaku.

Visatos Pasididžiavimas (sallallahu aliehi va sallam) buvo labai laimingas savo šeimyniniame gyvenime. Taip buvo todėl, kad jis niekada neskriaudė savo žmonių ir niekada su jomis nesiginčijo. Su kiekviena jis nugyveno laimingas ir ramybės kupinas dienas, nežiūrint to, kad jos visos skyrėsi tarpusavyje savo ir amžiumi, ir charakteriu, ir požiūriu į gyvenimą. Jis su visomis jomis elgėsi vienodai. Ir todėl kiekviena jo žmona stengėsi užsitarnauti jo meilę. Jis buvo meilės šaltinis savo šeimoje. Jis buvo dėmesingas kiekvienos iš savo žmonių jausmams ir niekada neužgavo nė vienos iš jų. Jis buvo su jomis ypatingai jautrus ir malonus, buvo geranoriškas, ir nuo jo veido niekada nedingdavo šypsena. Jis lankydavo jas kasdien. Skyrė kiekvienai iš jų dėmesio, ir su jomis šnekučiavosi. Juk jautri ir pažeidžiama moters natūra reikalavo būtent tokio dėmesingo elgesio.

Palaiminti abiejų pasaulių Saulės (sallallahu aliehi va sallam) namai buvo tikėjimo ir Islamo židiniu tikrąja to žodžio prasme. Mokykla, kurioje buvo mokoma dorovės ir moralės. O kiekviena iš jo žmonių buvo šių disciplinų ir Islamo mokytoja. Visos moterys ateidavo spręsti savo problemų čia, į šią mokyklą. Ir didelė dalis iš to, ką Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aliehi va sallam) sakė apie šeimyninį gyvenimą, pasiekė mus būtent jų dėka. Tokiu būdu, Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aliehi va sallam) yra geriausias sektinas pavyzdys visai žmonijai, o jo žmonos, tapo neįkainuojamu puikios musulmonių moterų moralės pavyzdžiu.

Allah'o Pasiuntinys (sallallahu aliehi va sallam) buvo linkęs susisieti giminytės ryšiais su artimiausiais savo sahab'ais, kurie labiausiai jam padėjo plėsti Islamą. Dėl šios priežastis jis vedė Aišą ir Havsą (radiallahu anhum), savo artimiausių draugų Abu Bakr'o ir Omar'o (radiallahu anhum) dukteris. Ir išleido savo dukteris už savo artimiausių draugų Osman'o ir Ali (radiallahu anhum). Rukiją ir Ummu Gulsum (radiallahu anhum) – už kilniojo Osman'o, o Fatimą – už kilniojo Ali (radiallahu anhum).

Abiejų pasaulių Pasididžiavimas (sallallahu aliehi va sallam) taip pat užjautė šeimas, likusias be vyrų ir tėvų, žuvusių kovoje už tikėjimą. Jis ėmė tas moteris po savo sparnu ir rūpinosi jomis ir jų našlaičiais likusiais vaikais. Jis teikė jiems pačią geriausią globą ir apsaugą. Jis niekuomet nepalikdavo jų vienų kovoje už tikėjimą. Ir jeigu buvo būtina, jis ėmė jas savo globon vedybų keliu. Tame slypi jo vedybų su Sauda, Umma Saliama, Ummu Habiba ir Zainab bint Huzeima (radiallahu anhunna) išmintis.

Kai kurios Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aliehi va sallam) santuokos buvo sudaromos politiniais ir socialiniais sumetimais. Jo santuokos su didelių giminių vadų dukterimis buvo priežastimi to, kad jie priėmė Islamą. Dėl šių santuokų šiek tiek sumažėjo priešiškusis ir neapykanta musulmonams, kas padėjo lengviau plisti Islamui. Dėl to, po Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aliehi va sallam) vedybų su Ummu Habiba (radiallahu anha), Abu Sufjan niekada daugiau neapnuogino ginklo kovoje su Allah'o Pasiuntiniu (sallallahu aliehi va sallam). O po vedybų su Safija ir Džiuveirija (radiallahu anhuma) sumažėjo judėjų priešiškusis musulmonams, o praėjus kuriam laikui, daugeliui iš jų teko garbė priimti Islamą.

Allah'o Pranašui (sallallahu aliehi va sallam) buvo duota pareiga įveikti nuo senų laikų visuomenėje nusistovėjusius papročius ir tradicijas. Šiuo tikslu jis apsidė su Zainab bint Džahš (radiallahu anha), po to, kai jis išsiskyrė su Pranašo įsūniu Zaid'u. Tokiu būdu, jis savo asmeniniu pavyzdžiu parodė, jog paprotys, įsūnytus vaikus laikyti asmeniniais, kuris buvo plačiai paplitęs tarp arabų, yra neteisingas.

Taigi, abiejų pasaulių Saulės (sallallahu aliehi va sallam) šeimyninis gyvenimas, įskaitant pačias dvasingiausias ir kitas jo būties savybes, buvo ne kas kita, kaip dieviškojo įsako vykdymas. Juk pranašo paskirtis – dieviškųjų įsakų vykdymas – jam taip pat natūralu, kaip jo paties pranašiškas buvimas. Juk jis atsiųstas žmonėms, būti jiems vedliu, žodžiais, veiksmais ir visu savo egzistavimu, parodančiu jiems tikrąjį kelią. Apie tai Šventajame Korane sakoma:

„Neturi Pranašas nuodėmės dėl to, ką jam nustatė Allah’as. Taip buvo nustatyta Allah’o tiems, kurie buvo anksčiau. Allah’o sprendimas buvo nulemtas iš anksto. Jie perduoda Allah’o apreiškimus ir bijo Jo, ir nebijo nieko, išskyrus Allah’ą. Užtenka to, kad Allah’as veda sąskaitas!“ (al-Ahzab, 33/38-39)

Kai kurios Allah'o Pasiuntinio žmonių ypatybės

Šventajame Korane, suros „al-Ahzab“ 6-ajame ajat'e, Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmonos vadinamos „Ummahatul-mu'minun“ - „visų tikinčiųjų motinomis“.

Kitame ajat'e Aukščiausiasis Allah sako, kad jos išsiskiria iš kitų moterų:

„Jeigu jis duos jums skyrybas, tai jo Viešpats gali pakeisti jus žmonomis, kurios gali būti geresnės jam žmonos, nei jūs - musulmonės, tikinčios, atgailaujančios, garbinančios, pasninkaujančios, našlės ir mergelės.“ (at-Tahrim, 66/5)

Šiame ajat'e kalbama apie dorovines Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmonių savybes, ir apie tai, kad jis negalėjo skirtis nė su viena iš tų moterų, su kuriomis buvo susituokęs.

Šio taurios abiejų pasaulių Saulės (sallallahu aleihi va sallam) žmonos, visų tikinčiųjų motinos, buvo tikinčios musulmonės, kurios atsidavė Allah'o tarnystei. Visas jų gyvenimas buvo kova už tikėjimą. Jos net pačiais sunkiausiais momentais nei per žingsnį nesitraukė nuo tikėjimo, o sunkumai ir gyvenimo negandos tik sutvirtino jų ištikimybę. Pakludamos Allah'ui ir Jo Pranašui (sallallahu aleihi va sallam), jos pilnai atsidavė Viešpačiui. Juos nuolat atgailavo, prašė atleidimo už klaidas,

apie kurias jos žinojo, ir kurias padarė nežinodamos. Kiekvienos iš jų gyvenimas buvo pripildytas atgaila, paklusnumu Allah'ui, žemiškųjų gėrybių atsisakymu, naktinėmis maldomis ir dienos pasninku. Visos jos buvo nuoširdžios ir geradarės.

Todėl jų gyvenimas skyrėsi nuo kitų moterų gyvenimo. Šventajame Korane Aukščiausiasis Allah'as praneša: „**O pranašo žmonos! Jūs ne tokios, kaip bet kuri kita moteris...**“ (Sura al-Ahzab, 33/32). Tuo pačiu jis iškelia jas iš likusių ir praneša apie tai ummai. Tai, kas jas išskyrė iš kitų, aiškinama taip:

1. Jos po Allah'o Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) mirties daugiau nebegalėjo ištekti.

Bet kuri musulmonė po vyro mirties pasibaigus laukimo periodui gali ištekti. Tačiau tai nebuvo leista Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmonoms. Kadangi Allah'as išklė jas padarydamas Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmonomis ir visų tikinčiųjų motinomis, Jis panorė, kad taip liktų iki Pasaulio pabaigos. Šventajame Korane sakoma:

„Nedera jums varginti Allah'o Pasiuntinio ir niekados neveskite jo žmonių po jo. Tai iš jūsų pusės didelė nuodėmė prieš Allah'ą. Jeigu jūs ką nors atskleidžiate arba nuslepiate – Allah'as vis tiek žino apie kiekvieną daiktą.“ (Sura al-Ahzan, 33/53-54)

2. Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) žmonos turėjo prisidengti savo veidus ir plaštakas.

Pagal Hanafi ir Maliki mazhab'us moterims nereikia prisidengti veidų ir plaštakų. Tačiau kiekviena pilnametystės sulaukusi moteris privalo slėpti po drabužiais visą kūną, išskyrus veidą ir plaštakas. O Pranašo žmonos privalėjo prisidengti drabužiais visą kūną, įskaitant ir veidą bei plaštakas.

3. Su jomis buvo galima bendrauti tik per širmą.

Bet kuris svetimas vyras, būdamas Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) namuose, jei norėjo ko nors paprašyti pas jo žmoną, galėjo padaryti tai tik per širmą. Apie tai kalbama tokia ajet'e:

„O kada prašote iš jų (pranašo žmonių) kokio nors daikto, tai prašykite pro skraistę. Tai švariau ir jūsų ir jų širdims“. (Sura al-Ahzab. 33/53)

4. Dvigubas atlygis už kiekvieną padarytą gerą ar blogą darbą.

Allah'o Pasiuntinio (sallallahu aleihi va sallam) žmonos už kiekvieną padarytą gerą darbą gaudavo iš Allah'o dvigubą atpildą, o jei jos padarydavo ką nors nuodėmingo, tai joms buvo užrašoma dvigubai didesnė nuodėmė. Tokia buvo Allah'o valia. Apie tai Korane sakoma:

„O Pranašo žmonos! Kuri iš jūsų padarys aiškią niekšybę, tai padvigubinta bus bausmė jai. Juk Allah'ui tai – lengva.

O tai, kuri iš jūsų nuolanki Allah'ui ir Jo Pasiuntiniui ir daro gerus darbus, – tai Mes duosime atlygį dvigubą ir paruošime jai dosnią dalį.

O Pranašo žmonos! Jūs – ne tokios, kaip kuri nors iš moterų. Jeigu jūs dievobaimingos, tai nebūkite pernelyg švelnialiežuvės, kad neišsigeistų jūsų tasai, kurio širdis nesveika, ir kalbėkite deramai.

Būkite savo namuose ir nesipuoškite ankstesnio neišmanymo puošmenomis. Atlikinėkite maldą, mokėkite zakiatą ir pakluskite Allah'ui bei Jo Pasiuntiniui. Allah'as nori nutolinti bjaurastį nuo jūsų, nuo jūsų šeimos namų ir išskaistinti jus iki tyrumo.

**Ir atsiminkite tai, kas skaitoma jūsų namuose iš
Allah'o apreiškimų bei išminties, iš tiesų Allah'as –
Mielas, Žinantis!“ (al-Ahzab, 33/30-34)**

Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) žmonos

Vardas	Amžius santuokos metu, santuokos metai	Amžius mirties metu, mirties metai	Perduotų hadis'ų kiekis	Allah'o Pasiuntinio amžius santuokos metu	Kartu nugyventų metų skaičius
1. Hadidža bint Huvaild (našlė)	40, 15 metų iki pranaš.pr.	65, 10 metų po pranaš.pr.	-	25	25
2. Sauda bint Zam'fa (našlė)	50, 10 metų po panaš. pr.	72, 22 hidžros metais	5	50	14
3. Aiša as-Saddika bint Abu Bakr (mergelė)	9, 1 hidžros metais	66-67, 57-58 hidžros metais	2210	54	9
4. Hafsa bint Omar al-Faruk (našlė)	21, 3 hidžros metais	63, 45 hidžros metais	60	56	8
5. Zainab bint Huzeima (našlė)	30, 3 hidžros metais	30, 3 hidžros metais	-	56	3 mėnesius
6. Ummu Saliama Hind bint Huzeima (našlė)	29, 4 hidžros metais	53, 20 hidžros metais	378	57	7
7. Zainab bint Džahš (išsiskyrusi)	35, 5 hidžros metais	53, 20 hidžros metais	11	58	6
8. Džiuveirija bint Haris belaisvė, mergelė)	20, 5 hidžros metais	65, 56 hidžros metais	7	58	6
9. Ummu Habiba Ramla bint Abu Sufjan (našlė)	30, 7 hidžros metais	72, 44 hidžros metais	65	60	4
10. Safija bint Huvei (belaisvė, našlė)	17, 7 hidžros metais	60, 50 hidžros metais	10	60	apie 45 mėnesius
11. Maimuna bint Haris (našlė)	36, 7 hidžros metais	80, 51 hidžros metais	46	60	Apie 39 mėnesius
12. Marija Koptietė (mergelė)	20, 7 hidžros metais	30, 16 hidžros metais	-	60	4

